

နန္ဒာမောင်သူ

စိ : မ င် တိ န် : ဇ် ဝ ဝ ဂ် မ :

အန္တရာယ်ဝတ္ထုငှက်

BURMESE
CLASSIC
COM

နန္ဒကော်သူ

အန္တရာယ်စက္ကူငှက်

(ဝထမပိုင်း)

BURMESE
CLASSIC

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၁၁၅၈၀၈၀၈
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၁၀၉၉၀၈၀၈

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊
ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု-၅၀၀
ထန်စိုး ၁၀၀/-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်မိုးကေခိုင်၊ (ချိုကေးသံစာပေ)
ရွှေခုံသာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)
မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်
ဦးသော်လွင်မြင့်၊ (စန္ဒကူး ပုံနှိပ်တိုက်)
၉(H)၊ နဝရတ်ရိပ်သာလမ်း၊
မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်
ဦးဝင်းကျော်မိုး၊ (မုံရွေး ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၁၄၀)၊ ၄၅- လမ်း၊
ဗိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ✧ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
- ✧ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
- ✧ အချစ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ✧ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ✧ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ✧ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ✧ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ✧ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
- ✧ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
- ✧ နိုင်ငံ့မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ✧ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ဓေတိမ်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ✧ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်ခံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ✧ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ✧ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ✧ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုရွှမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်ရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ✧ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး၊
- ✧ အမျိုးဂုဏ်ဇာတိဂုဏ်မြှင့်စားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အရိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
- ✧ ဒီမိုကရေစီစနစ်တော် ဝင်ရောက်တည်ဆောက်ရေး။

ငှက်....။

သက်ရှိသတ္တဝါငှက် မဟုတ်ပါ။

အဝါရောင်စက္ကူကို ခေါက်ချိုး၍ ပြုလုပ်ထားသော စက္ကူ
ငှက် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစက္ကူငှက်သည် တစ်နေ့တည်း လူ(ငှ)ယောက်ထံသို့
ရောက်လာခဲ့၏။

ထိုလူ(ငှ)ယောက်မှာ သူဌေးကြီး လီရှ်ဆင်း၊ ပျံလွှားငွေ
တိုက်ပိုင်ရှင် ဝမ်ယု၊ စာပေပညာရှင် ချောင်ဖုံး၊ ကျားနက်အာမခံဌာန
မှူး တန်ကျီထိုက်တို့ဖြစ်၏။

ထိုလူ(ငှ)ယောက်ထံသို့ အဝါရောင်စက္ကူဖြင့် ပြုလုပ်ထား
သော စက္ကူငှက်ရောက်ရှိပြီးနောက် သူဌေးကြီးလီရှ်ဆင်း၏ ညာ
ဘက်လက်ပြတ်ခဲ့၏။

ပျံလွှားငွေတိုက်ပိုင်ရှင် ဝမ်ယုသည် မျက်လုံးနှစ်လုံး အ

စာပေပညာရှင် ချောင်ဖုံးသည် နားရွက်နှစ်ဖက်အပြတ်ခံ
လိုက်ရင်း

ကျားနတ်အာမခံဌာနမှူး တန်ကျီထိုက်၏ မျက်နှာပေါ်၌
ကြက်ခြေခတ်ပုံသဏ္ဌာန် ဓားဒဏ်ရာရရှိသွားခဲ့၏။

ထိုအဖြစ်အပျက်များသည် တစ်နေ့တည်း၌ ဖြစ်ပွားသွားခဲ့
ခြင်းဖြစ်၏။

ထူးဆန်းသည်မှာ ကာယကံရှင်များသည် ထိုကိစ္စကိုသက်
ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်များထံသို့ တိုင်ကြားအမှုဖွင့်ခဲ့ခြင်း မပြုခဲ့ခြင်းပင်
ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ပီကင်းမြို့တော်၌ တစ်နေ့တည်းဖြစ်ပွားခဲ့သော
ထိုအမှုအခင်းသည် ထူးခြားပြီး အလွန်လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်နေသည်မ
ဟုတ်ပါလား။

သို့ဖြစ်၍ ထိုအမှုအခင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ လူတိုင်းက ထင်မြင်
ချက်အမျိုးမျိုးပေးလျက် ရှိ၏။

လူတို့၏ ထင်မြင်ချက်အမျိုးမျိုးကို လေ့လာသုံးသပ်သောအ
ခါ ကာယကံရှင်များက သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်များထံသို့ အမှုဖွင့်
တိုင်ကြားခြင်းမပြုဘဲ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေခြင်းမှာ အောက်ဖော်ပြပါအ
ကြောင်းနှစ်ချက်ကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း စိစစ်တွေ့ရှိရမည်ဖြစ်၏။

၁။ ၁မအကြောင်းမှာ တရားခံက မိမိတို့ကိုပို၍ ပြင်းထန်စွာ
တုံ့ပြန်လာမည်ကို ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်သဖြင့် ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေခြင်းဖြစ်
၏။

ဒုတိယအကြောင်းမှာ ယခုကိစ္စကို တိုင်ကြားလိုက်ခြင်း
ကြောင့် မိမိတို့၏လျှို့ဝှက်ချက်များ ပေါ်ထွက်လာမည်ကို မလိုလား
သောကြောင့် ဖြစ်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်ပါစေ ထိုအမှုအခင်းသည် တစ်နေ့တည်း၌ဖြစ်
ပွားခဲ့ပြီး ကာယကံရှင်များက အမှုဖွင့်တိုင်ကြားခြင်းမရှိဘဲ ရေငုံနှုတ်
ပိတ်နေသဖြင့် ပီကင်းမြို့တစ်မြို့လုံးက အလွန်စိတ်ဝင်စားနေသောအ
မှုအခင်းပင် ဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလား။

တစ်နေ့တည်း၌ တရားခံတစ်ယောက်တည်းက ကျူးလွန်ခဲ့
သောပြစ်မှု(၄)ခုအနက် သူဌေးကြီးလီရှူဆင်း၏ ညာဘက်လက်အ
ဖြတ်ခံရသောအမှုသည် စတုတ္ထမြောက်အမှုဖြစ်၏။

သူဌေးကြီးလီရှူဆင်းသည် တရုတ်ပြည်ကို မန်ချူးများအုပ်
စိုးသည့်အချိန်ကာလက မန်ချူးအစိုးရ၏ အတွင်းရေးအတွင်းဝန်အဖြစ်
ထမ်းဆောင်ခဲ့သူဖြစ်၏။

ယခု သူသည် ပီကင်းမြို့၏ မြောက်ဘက်အရပ်၌နေထိုင်ကာ သူဌေးကြီးလီရှူးဆင်းအဖြစ် လူသိများသူဖြစ်၏။

လီရှူးဆင်းသည် အိမ်ထောင်နှစ်ဆက်ရှိ၏။

ပထမအိမ်ထောင်ဖြင့် သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက် ထွန်းထားခဲ့၏။ ဒုတိယအိမ်ထောင်ဖြင့်သားတစ်ယောက်ထွန်းကားခဲ့၏။

သို့သော် သူ၏သားသမီး(၃)ယောက်မှာ အားကိုးအားထား ပြနိုင်လောက်သောအရည်အချင်း မရှိပါ။

ထို့ကြောင့် သူသည် ကိစ္စအဝဝကို လျှံစနန်းနှင့်တိုင်ပင်၏။ လျှံစနန်းကို သူသည် အထူးပင် အားကိုး၏။ လျှံစနန်းမှာ သူ၏သားအရင်းမဟုတ်ပါ။

မန်ချူးအစိုးရလက်အောက်၌ အတွင်းရေး အတွင်းဝန်ရာထူးကိုထမ်းဆောင်စဉ်က လျှံစနန်း၏ဖခင်လျှံယုစိမ်းကို ကိုယ်ရံတော်အဖြစ် ခန့်အပ်ခဲ့၏။

လျှံယုစိမ်းသည် လမ်းစားပြတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

သိုင်းပညာထူးချွန်သော လျှံယုစိမ်းကို လီရှူးဆင်းက လက်သတ်မွေးကာ မိမိ၏ကိုယ်ရံတော်အဖြစ် ခန့်အပ်ခဲ့၏။

လျှံယုစိမ်းသည် လီရှူးဆင်း၏ကိုယ်ရံတော်အဖြစ် အမှုထမ်းဆောင်ရင်း တစ်နေ့၌ လီရှူးဆင်း၏ လျှံဂုက်တာဝန်ပေးချက်အရ နယ်

စပ်ဒေသသို့ ခရီးထွက်ခွာခဲ့ရ၏။

တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ လျှံယုစိမ်းသည် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း အသက်ဆုံးရှုံးသွားကြောင်းသိရ၏။

ဤသို့ဖြင့် လီရှူးဆင်းသည် လျှံယုစိမ်း၏သားလျှံစနန်းကို မိမိ၏သားအဖြစ် မွေးစားခဲ့၏။

သူသည် သူ၏သွေးရင်းသားရင်းများကို အားကိုး၍မရသောအခါ ကိစ္စအဝဝကို လျှံစနန်းနှင့်တိုင်ပင်ပြီး လျှံစနန်းကိုသာ အားကိုးအားထားပြုခဲ့ရ၏။

ယခုလည်း သူသည် အမှုအခင်းကို သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်ဈာနထံသို့ အမှုဖွင့်တိုင်ကြားခြင်းမပြုဘဲ သမားတော်များကို ခေါ်ယူကာ ကုသခဲ့၏။

ဒဏ်ရာသက်သာလာသောအခါ သူသည် လျှံစနန်းကိုခေါ်ယူတွေ့ဆုံခဲ့၏။

လျှံစနန်းသည် ခုတင်ပေါ်၌လဲလျောင်းနေသော လီရှူးဆင်းကို ဂရုဏာသက်စွာ ကြည့်နေ၏။

လီရှူးဆင်းသည် 'သမားတော်များ၏ ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုကြောင့် ရက်ပိုင်းအတွင်း ဒဏ်ရာသက်သာခဲ့၏။

သို့သော် အားအင်ချိနဲ့နေသေးသဖြင့် ခုတင်ပေါ်၌ လဲလျောင်းကာ အနားယူနေရ၏။

လီရှုဆင်းသည် ခုတင်ပေါ်၌လှဲလျောင်းရင်း မျက်နှာကျက်
ကိုငေးရံ၍ ကြည့်နေ၏။

အတန်ကြာမှ သူသည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“ဝမ်းယု... ချောင်ဖုံးနံတန်ကျိုလိုက်တို့လည်း ဖေဖေကိုရန်သူ
ရဲ့တိုက်ခိုက်တာခံရတယ်လို့ကြားတယ် ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်ပါတယ်... ဖေဖေနဲ့တစ်နေ့တည်းမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာ

ပါ”

လီရှုဆင်းက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“အင်း... အတော်ထက်မြက်တာပဲ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

လျှံစန်းက နှုတ်ခမ်းကိုတစ်ချက်ကိုက်ကာ...

“အိမ်တော်ထိန်းကပြောတယ်.. ဖေဖေရဲ့လက်ကိုဖြတ်သွား
တာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆို ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

လီရှုဆင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်... အသက်(၂၀)လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက...

“သူ့ကိုဖေဖေမှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

လီရှုဆင်းက...

“မှတ်မိတယ်”

လျှံစန်းက...

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့သက်ဆိုင်ရာကိုအမှုဖွင့်ရင် ကောင်း
မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လီရှုဆင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဒါက အရေးကြီးပါဘူး... ဝမ်းယုတို့ ချောင်ဖုံးတို့လည်း အမှု
ဖွင့်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက သက်ပြင်းချကာ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... မိန်းကလေးရဲ့ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကိုပြောပြပြီး
သက်ဆိုင်ရာမှာ အမှုဖွင့်သင့်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လီရှုဆင်းက လျှံစန်းကိုစူးစိုက်ကြည့်ကာ...

“လျှံစန်း... မလိုအပ်လို့ အမှုမဖွင့်တာ အခု မင်းကို ငါခေါ်

၁၂ ● နန္ဒာတို့သူ

တာပြောရာရှိလို့ ဒါပေမယ့် အခုကိစ္စကို ဘယ်သူမှမသိစေချင်ဘူး...
 ငါပြောတာကို မင်းရဲ့ဝမ်းထဲမှာပဲထားပါ... ဟုတ်ပြီလား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက သက်ပြင်းချကာ....

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်ဘယ်သူမှမပြောပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လီရှူဆင်းက လျှံစန်းကိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး သက်ပြင်း
 တစ်ချက်ချလိုက်၏။

ပြီးမှ....

“မိန်းကလေးဟာ ငယ်ရွယ်ပေမယ့် ထက်မြက်တယ်... သူနဲ့
 ရင်ဆိုင်တဲ့အခါ သတိထားပါ... ဖြစ်နိုင်ရင် သူနဲ့ထိပ်တိုက် မတွေ့ပါနဲ့
 ...”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“ဒါပေမယ့် သူက....”

လျှံစန်း၏စကားမဆုံးမီ လီရှူဆင်းက စကားကိုဖြတ်၍ပြော
 လိုက်၏။

“စမ်းပန်းလမ်းကိုသိလား”

လျှံစန်းက သက်ပြင်းချကာ ဦးခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ပ) ● ၁၃

“သိပါတယ်”

လီရှူဆင်းက ပြုံးကာ....

“စမ်းပန်းလမ်းမှာ အရင်က နန်းရင်းဝန်နေတဲ့အိမ်ကိုသိ
 တယ် မဟုတ်လား”

ဟု ထပ်၍မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်ကဲ့... သိပါတယ်”

လီရှူဆင်းက....

“အဲဒီအိမ်ရဲ့မျက်စောင်းထိုးမှာ အိမ်တစ်လုံးရှိတယ်... အဲဒီ
 အိမ်မှာ ဗေဒင်ဆရာတစ်ယောက်နေတယ်... နာမည်က နတ်ပါးစပ်
 ဘျိုကုန်းလို့ခေါ်တယ်... အိမ်ရှေ့မှာ နတ်ပါးစပ်ဗေဒဝိဇ္ဇာလို့ ဆိုင်း
 ဘုတ်ရေးထားတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်ကဲ့....”

လီရှူဆင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“အခု မင်း အဲဒီကိုသွားရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဘာမျှပြန်မပြောပါ။

သူသည် လိရှ်ဆင်းကို နားမလည်သောမျက်လုံးများဖြင့်
ကြည့်နေ၏။

လိရှ်ဆင်းက အင်္ကျီရင်ဘတ်ကြားမှ ကျောက်စိမ်းပြားတစ်ခု
ကိုထုတ်ယူ၍ လျှံစန်းကိုလှမ်းပေးရင်း...

“ရော... ဒီကျောက်စိမ်းပြားကိုယူထား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ကျောက်စိမ်းပြားကိုလှမ်းယူလိုက်၏။

ကျောက်စိမ်းပြားပေါ်၌ ခြေသုံးချောင်းရှိသောငှက်တစ်
ကောင်၏ပုံကို ထွင်းထုထား၏။

လိရှ်ဆင်းက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်၍ လည်ချောင်းရှင်း
လိုက်ပြီး...

“မင်း နတ်ပါးစပ်ကျူကုန်းကိုတွေ့ရင် အဲဒီကျောက်စိမ်းပြား
ကိုပေးလိုက်ပါ... သူက မင်းကိုသေတ္တာတစ်လုံးပေးလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်နားလည်ပါပြီ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လိရှ်ဆင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ငါ့စကားမဆုံးသေးဘူး... မင်းက ဘာနားလည်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက ပြုံးကာ...

“ကျွန်တော်က ဗေဒင်ဆရာဆိုက သေတ္တာကိုယူပြီး ပြန်ခဲ့ရ
မှာမဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လိရှ်ဆင်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ...

“မဟုတ်ဘူး... သေတ္တာကိုရတဲ့အခါ မြင်းလှည်းတစ်စီးငှား
ပြီး မြို့ရဲ့မြောက်တံခါးကထွက်သွားပါ... အပြင်ကိုရောက်ရင် မြစ်ဆိပ်
တိုသွားပြီးသေတ္တာကို မြစ်ထဲပစ်ချလိုက်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လိရှ်ဆင်း၏စကားကြောင့် လျှံစန်းသည် မျက်မှောင်ကုတ်
ကာ...

“ဗျာ... သေတ္တာကိုမြစ်ထဲပစ်ချရမယ် ဟုတ်လား”

ဟု အံ့သြဟန်ဖြင့် ပြန်မေးလိုက်၏။

လိရှ်ဆင်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်တယ်... သေတ္တာကိုရတာနဲ့မြင်းလှည်းကို အမြန်ငှား
ပြီး မြစ်ဆိပ်ကိုသွားပါ... မင်းသတိထားရမှာက မင်းရဲ့အသက်ထက်
သေတ္တာကို တခြားလူရဲ့လက်ထဲမရောက်ဖို့ဘဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

၁၆ နန္ဒကျော်သူ

လိရှ်ဆင်း၏စကားကြောင့်လျှံစန်းသည် လိရှ်ဆင်းကိုနား
မလည်ဟန်တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒီသေတ္တာက အဲဒီလောက် အရေးကြီးလား”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

လိရှ်ဆင်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ငါပြောတာထက်ပိုပြီး အရေးကြီးတယ်”

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“အထဲမှာဘာပါလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လိရှ်ဆင်းက ရုတ်တရက် မျက်နှာကိုတည်လိုက်ပြီး....

“ငါပြောတဲ့အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်းလုပ်ပါ... သေတ္တာကို
ဖွင့်ကြည့်ဖို့ စိတ်မကူးနဲ့... ဒီကိစ္စကို မင်းတစ်ယောက်တည်း ဆောင်
ရွက်ပါ... ပြီးတော့ ဒီကိစ္စကိုမပေါက်ကြားအောင် နှုတ်လုံရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းသည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် အဖေပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပါမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လိရှ်ဆင်းက ကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကောင်းပြီ... ဒါဆို မင်းသွားတော့”

အန္တရာယ်စက္ကနက် (၁) ၁၇

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းသည် ဦးခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး အခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့
လေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

လျှံစန်းသည် စမ်းပန်းလမ်းထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်ရောက်လိုက်
၏။

သူသည် လိရှ်ဆင်းကို သူ၏ဖခင်အရင်းကဲ့သို့ ချစ်ခင်လေး
စား၏။

ဖခင်လျှံယုစိမ်း သေဆုံးပြီးနောက် သူသည် လိရှ်ဆင်းကိုပို
နှံ့ပင် အားကိုးအားထားပြုကာ ချစ်ခင်လေးစားခဲ့၏။

လျှံယုစိမ်းသည် တာဝန်ဖြင့် ခရီးထွက်ချိန်များနေသဖြင့် လျှံ
စန်းသည် လိရှ်ဆင်းဖြင့် အနေများခဲ့၏။

လျှံယုစိမ်း သေဆုံးသောအခါ လိရှ်ဆင်းက လျှံစန်းကိုသား
ဖြစ် မွေးစားခဲ့၏။

လျှံစန်းသည် အရွယ်ရောက်လာသောအခါ ဖခင်ကိုအနီး
စပ်ပြုစုနိုင်ခဲ့သဖြင့် လိရှ်ဆင်းကိုသာ ဖခင်အမှတ်ဖြင့် အနီးကပ်ပြု
၏။

လိရူဆင်း၏စကားကိုလည်း မြေဝယ်မကျနားထောင်ခဲ့၏။
သူသည် လိရူဆင်း၏စကားကိုတစ်ကြိမ်သာ ငြင်းပယ်ခဲ့၏။
ထိုအကြိမ်မှာ လိရူဆင်းမှာ သူ့ကိုအိမ်ထောင်ရက်သားချ
ပေးရန် ပြောဆိုခဲ့စဉ်က ဖြစ်၏။

ထိုတစ်ကြိမ်မှလွဲ၍ သူသည် လိရူဆင်း၏စကားကို တစ်
ကြိမ်မှ ငြင်းပယ်ခဲ့ခြင်းမရှိပါ။

ယခုလည်း သူသည် လိရူဆင်း၏ ခိုင်းစေချက်အတိုင်း စမ်း
ပန်းလမ်းသို့ ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်၏။

သူသည် စမ်းပန်းလမ်းထဲမှ နန်းရင်းဝန်နေထိုင်ခဲ့သော အိမ်
ကို ကောင်းစွာသိထား၏။

အကြောင်းမှာ နန်းရင်းဝန်ရှိစဉ်က သူသည် လိရူဆင်းနှင့်အ
တူ ဤအိမ်သို့ တစ်ကြိမ်ရောက်ဖူးခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

နန်းရင်းဝန် နေထိုင်ခဲ့သောအိမ်နှင့် မျက်စောင်းထိုး၍ အိမ်
တစ်လုံးရှိ၏။

အုတ်ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော တစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံး
ဖြစ်၏။

ဆေးရောင်များလွင့်ပြယ်ကာ ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်၏။
လျှံစန်းသည် ထိုတိုက်အိမ်ကလေးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်

လိုက်ပြီး တိုက်အိမ်၏တံခါးရှေ့၌ ရပ်တန့်လိုက်၏။

တိုက်အိမ်၏တံခါးဝ၌ ‘နတ်ပါးစပ်ဗေဒဝိဇ္ဇာ ဓာတ်ခန်း’ဟု
ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ဆွဲထား၏။

လျှံစန်းသည် ဆိုင်းဘုတ်ကို တစ်ချက်ဖတ်ကြည့်လိုက်ပြီး
သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မသိမသာချလိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် တိုက်အိမ်ထဲသို့လှမ်းဝင်လိုက်၏။ တိုက်
အိမ်၏တံခါးက ပိတ်ထားခြင်းမရှိပါ။

ထို့ကြောင့် လျှံစန်းသည် ချောင်းသံတစ်ချက်ပြုရင်း အိမ်ထဲ
သို့လှမ်းဝင်လိုက်၏။

ဧည့်ခန်းထဲ၌ထိုင်ခုံများ အစီအရိချထား၏။ ဧည့်ခန်း၏ နံ
ရံပေါ်၌ စာတမ်းတစ်ခုကို ချိတ်ဆွဲထား၏။

“လိုရာကိုမေးပါ... မယုံလျှင် စောင့်ကြည့်ပါ... ဟုတ်မဟုတ်
နောက်တော့သိလာလိမ့်မည်”

လျှံစန်းသည် နံရံပေါ်မှ စာတမ်းကို ဖတ်ကြည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်
၏။

ပြီးမှ သူသည် ဧည့်ခန်းထဲမှကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး
ဆတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်၏။

ဧည့်ခန်းထဲ၌ လျှံစန်းတစ်ယောက်တည်းသာရှိနေ၏။
ထို့ကြောင့် လျှံစန်းသည် မသိမသာ မျက်မှောင်ကြွက်လိုက်

၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာစင် ဤတိုက်ခန်း၌ လူမှရှိပါလေစဟု
သံသယဖြစ်လာ၏။
ထို့ကြောင့် လျှံစန်းသည် နှုတ်ခမ်းကိုတစ်ချက်ကိုက်လိုက်
ပြီး....

“အိမ်ရှင်တို့...”

ဟု လှမ်းအော်လိုက်၏။
လျှံစန်းက ထိုကဲ့သို့လှမ်းအော်လိုက်သော်လည်း အတွင်း
ခန်းထဲမှ တုံ့ပြန်သံမကြားရပါ။
ထို့ကြောင့် လျှံစန်းသည် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ဧည့်ခန်းကို
တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်၏။
ဧည့်ခန်း၏ဝဲဘက်၌ ဝါးယင်းလိပ်ဖြင့် ကာရံထားသော အ
ခန်းတစ်ခန်းရှိ၏။

အခန်းပေါက်၌ စာတမ်းတစ်ခုချိတ်ဆွဲထား၏။

“ဗေဒင်မေးရန် အခန်းတွင်းသို့ကြပါ”

လျှံစန်းသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး ထိုအခန်းတံခါး
ပေါက်သို့လျှောက်လာခဲ့၏။

ထို့နောက် အခန်းတံခါးပေါက်မှဝါးယင်းလိပ်ကို လက်ဖြင့်
သာမကာ အခန်းထဲသို့လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

အခန်းထဲ၌ ဘုရားစင်တစ်ခုရှိ၏။

ဘုရားစင်ပေါ်၌ အလင်းတိုင်များ၊ အမွှေးတိုင်များပူဇော်
ထား၏။

ဘုရားစင်ရှေ့၌ စားပွဲတစ်လုံးရှိ၏။ စားပွဲ၌ လူတစ်ယောက်
ထိုင်နေ၏။

သို့သော် ထိုလူသည် စားပွဲပေါ်သို့မှောက်လျက် အိပ်နေခြင်း
ဖြစ်၏။

စားပွဲပေါ်၌ စာရွက်စာတမ်းများ၊ မှင်အိုးနှင့်စုတ်တံများ၊ စာ
အုပ်စာတမ်းများ၊ ဝါးတံများထည့်ထားသောဝါးဆစ်ဗူးတစ်ခု၊ ကြေး
ခေါင်းလောင်းတစ်လုံးရှိ၏။

စားပွဲ၏ရှေ့၌ ဗေဒင်မေးရန်လာရောက်သောလူများအ
တွက်ထိုင်ရန် ကုလားထိုင်နှစ်လုံးချထား၏။

လျှံစန်းက ချောင်းဟန်သံတစ်ချက်ပြုလိုက်ရင်း အခန်းထဲသို့
ဘုန်းဝင်ကာ....

“ဆရာက နတ်ပါးစပ်ကျိုကုန်းလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

စားပွဲပေါ်၌ မှောက်လျက်အိပ်နေသူထဲမှ တုံ့ပြန်သံပေါ်
ထွက်လာပါ။

ထို့ကြောင့် လျှံစန်းသည် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး စားပွဲ၌
ထိုင်လိုက်၏။

၂၂ ● နန္ဒာကျော်သူ

လျှံစန်းက စာပျဉ်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်အထိ စားပွဲပေါ်၌
မှောက်လျက် အိပ်နေသူမှာ လှုပ်ရှားလာခြင်းမရှိသေးပါ။

ထို့ကြောင့် လျှံစန်းသည် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ စားပွဲပေါ်၌
မှောက်လျက် အိပ်နေသောလူကိုလှုပ်နှိုးရန် လက်ရွယ်လိုက်၏။

ထိုစဉ် လျှံစန်းသည် ထိုလူ၏နဖူး၌သံမှိုတစ်ချောင်းစိုက်ဝင်
နေသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်မဟုတ်ပါလား။

လျှံစန်း၏လက်သည် လေထဲ၌ရပ်တန့်သွား၏။
သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် တစ်ချက်တုန်လှုပ်သွားပြီး မျက်လုံး
များက ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွား၏။

သူသည် စားပွဲပေါ်၌မှောက်လျက် အိပ်နေသူ၏ နဖူးပေါ်၌
စိုက်ဝင်နေသောသံမှိုကို အတန်ကြာအောင် စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

နဖူး၌စိုက်ဝင်နေသောသံမှိုသည် အနည်းဆုံး(၄)လက်မခန့်
ရှည်လျားလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။

လျှံစန်းသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။
လူသတ်သမားသည် ဗေဒင်ဆရာကို သတ်သွားပြီဖြစ်၏။
ဗေဒင်ဆရာ၏နဖူး၌ သံမှိုကိုစိုက်သွင်း၍ သတ်ဖြတ်သွား

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ပ) ● ၂၃

သောကြောင့် လူသတ်သမားသည် အလွန်ရက်စက်ပြီးကြောက်စရာ
ကောင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း လျှံစန်းက နားလည်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် လျှံစန်းသည် သက်ပြင်းချလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

လျှံစန်းသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုချလိုက်ပြီးနောက် အ
ခန်းကိုတစ်ချက်စေ့ကြည့်လိုက်၏။

အခန်းထဲ၌ ပစ္စည်းပစ္စယများ ရှုပ်ပွနေ၏။

ထို့ကြောင့် လူသတ်သမားသည် ဗေဒင်ဆရာကိုသတ်ပြီး
နောက် တစ်စုံတစ်ရာကိုရှာဖွေသွားခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟု လျှံစန်းက
နားလည်လိုက်၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် လူသတ်သမားသည် မည်သည့်ပစ္စည်းကိုရှာ
ဖွေခဲ့သနည်း။

လျှံစန်းသည် ထိုသို့တွေ့လိုက်မိသည်နှင့်မျက်လုံးပြူးသွား
ပြီး---

“သေတ္တာ...”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် လိမ္မော်ဆင်းပြောလိုက်သော လက်ခွေ
သေတ္တာကို အခန်းထဲ၌ ရှာဖွေလိုက်၏။

သို့သော် လက်ခွေသေတ္တာနှင့်တူသည့် အရာတစ်စုံတစ်ခုမျှ
မတွေ့ရပါ။

ဤသို့ဆိုလျှင် လူသတ်သမားသည် လက်ဆွဲသေတ္တာကို ရှာ
ဖွေတွေ့ရှိသွားပြီလော....

လျှံစန်းသည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ဦးခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်
၏။

ထို့နောက် သူသည် အခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့၏။
အခန်းထဲမှထွက်လိုက်သည်နှင့် သူ၏ခြေလှမ်းများက တံခန့်
ရပ်တန့်သွား၏။

အကြောင်းမှာ ဧည့်ခန်းထဲ၌ လူတစ်ယောက်ရပ်နေသော
ကြောင့်ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

လူတစ်ယောက်....။

လူထွားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

သူသည် အခန်းအလယ်၌ရပ်နေ၏။ သူ၏မျက်လုံးများက
လျှံစန်းကိုစူးစိုက်၍ကြည့်နေ၏။

လျှံစန်းသည် ထိုလူကို ရုတ်တရက် မြင်တွေ့လိုက်ရသောအ
ခါ ရင်ထဲ၌ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

သို့သော် သူသည် သူ၏ထိတ်လန့်သွားသောစိတ်ကို ချုပ်

တည်းလိုက်ပြီး ထိုလူကိုပြန်လည်၍ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ....

“ဗေဒင်မေးမလို့လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

လူထွားကြီးက ဘာမျှမပြောဘဲ လက်ထဲမှစာရွက်တစ်ရွက်
ကို လျှံစန်းထံသို့လှမ်းပေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“ဘာစာလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရင်း လူထွားကြီးထံမှ စာရွက်ကိုလှမ်းယူလိုက်
၏။

ထို့နောက် သူသည် စာရွက်ကိုဖြန့်၍ ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။

စာရွက်ပေါ်၌ အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားထား၏။

“မဆိုင်သူ ဝင်မရှုပ်ပါနှင့်... ဝင်ရှုပ်လျှင် ချမ်းသာပေးမည်မ

ဟုတ်ပါ....

ပုံ

စက္ကူငှက်”

လျှံစန်းက စာကိုဖတ်ပြီးသောအခါ လူထွားကြီးကိုမျက်
မှောင်ကြုတ်၍ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ဒီစာကို ဘယ်သူပေးတာလဲ”

၂၆ ● နက္ခတ်သု

ဟု မေးလိုက်၏။

လူထွားကြီးက အေးစက်သောလေသံဖြင့်....

“စက္ကူငှက်....”

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“စက္ကူငှက်က ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လူထွားကြီးက အေးတိအေးစက်လေသံဖြင့်....

“ကျုပ်တို့ခေါင်းဆောင်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက လေပူတစ်ချက်မှုတ်ကာ....

“မင်းတို့ခေါင်းဆောင်ဆိုတာ မင်းပြောမှလား... သူက ဘယ်သူလဲလို့ ကျုပ်မေးတာ”

လူထွားကြီးက လေသံအနိမ့်အမြင့်မရှိဘဲ အေးတိအေးစက်လေသံဖြင့်....

“စက္ကူငှက်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက မျက်နှာတစ်ချက်ရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး....

“ကောင်းပြီ... စက္ကူငှက်ပဲဖြစ်ဖြစ်... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထားပါတော့... ဒါနဲ့ဘာဖြစ်လို့ ဗေဒင်ဆရာကိုသတ်လိုက်ရတာလဲ”

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ပ) ၂၇

ဟု မေးလိုက်၏။

လူထွားကြီးက လျှံစန်းကိုစူးစိုက်ကြည့်ကာ....

“ဘယ်သူက ဗေဒင်ဆရာကိုသတ်တာလဲ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

ထိုလူ၏စကားကြောင့် လျှံစန်းသည် ထိုလူကိုမျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်ကာ....

“ဒါဖြင့် ဗေဒင်ဆရာက ဘာဖြစ်လို့သေသွားတာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုလူက ပန်းတွန့်ကာ....

“ဒါတော့ ဘယ်သူသိမှာလဲ”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“ဗေဒင်ဆရာကို ခင်ဗျားသတ်လိုက်တာမဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုလူက လျှံစန်းကိုစူးစိုက်ကြည့်ပြီး....

“ကျုပ်သတ်တယ်လို့ ဘယ်သူကပြောလဲ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းသည် နှုတ်ခမ်းကိုတစ်ချက်ကိုက်လိုက်၏။

ပြီးမှ လက်ကိုကာယမ်းပြကာ....

၂၈ ၉ နန္ဒကော်သူ

“ထားပါတော့... ကျုပ်တို့စက္ကူငှက်ဆီခေါ်သွားပါ”
ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုလူက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“ဝမ်းနည်းပါတယ်... ခင်ဗျားကိုခေါ်လာခဲ့လို့ ကျုပ်ကိုအမိန့်
မပေးလိုက်ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက သက်ပြင်းချကာ လက်ထဲမှစာရွက်ကို ထောက်ပြ

ရင်း....

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဒီစာရွက်လာပေးရုံပဲလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုလူက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်ပါတယ်”

လျှံစန်းက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုကိုင်လိုက်....

“ဒါဆို ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာရပ်နေတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုလူက အေးတိအေးစက်လေသံဖြင့်....

“ခင်ဗျားဆီက အဖြေကိုစောင့်နေတာပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုလူ၏စကားကြောင့် လျှံစန်းသည် ထိုလူကိုမျက်လုံးဖြင့်

ကြည့်ကာ....

“ကျုပ်ဆီကအဖြေ ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုလူက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်ပါတယ်”

လျှံစန်းက ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ဘာအဖြေလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုလူက အေးတိအေးစက်လေသံဖြင့်....

“ကျုပ်တို့ကိစ္စကိုဝင်မရှုပ်ပါဘူးဆိုတဲ့ အဖြေပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဘဲခမ်းကိုတွန့်၍ပြုံးကာ လက်ထဲမှစာကို စုတ်

ဖြုတ်လိုက်ရင်း....

“ဒါ ကျုပ်ရဲ့အဖြေပဲ... မင်းတို့ရဲ့ စက္ကူငှက်ကို ကျုပ်က အခု

ဆိုပဲ စုတ်ဖြုတ်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုလူက ဘာမျှမပြောပါ။ သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ

ဆိုက်၏။

လျှံစန်းက ထိုလူကိုစူးစိုက်ကြည့်ကာ....

“ကျုပ်ကို ခြိမ်းခြောက်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ ပြန်ပြောလိုက်ပါ...
ဟုတ်ပြီလား။”

ဟု အေးစက်သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် အိမ်ထဲမှထွက်လာခဲ့၏။

အိမ်ထဲမှလွမ်းထွက်လိုက်သည်နှင့် လမ်းမပေါ်၌ လူ(၄)
ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုလူ(၄)ယောက်သည် လမ်းမပေါ်၌ ယောင်လည်ယောင်
လည်ဖြင့် ဗေဒင်ဆရာအိမ်ကို တစေ့တစောင်းကြည့်နေ၏။

သူတို့၏ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံမှာ သာမန်အရပ်သူအရပ်သားကဲ့
သို့ ဝတ်ဆင်ထားသော်လည်း သူတို့၏လှုပ်ရှားဟန်နှင့် အမူအရာမှာ
သိုင်းသမားများဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်၏။

ထို့ကြောင့် ထိုလူ(၄)ယောက်သည် စက္ကူငှက်၏လူများ ဖြစ်
လိမ့်မည်ဟု လျှံစန်း တွေးလိုက်မိ၏။

လျှံစန်းသည် ထိုလူ(၄)ယောက်ကို တစ်ချက်မျှ အကဲခတ်၍
ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် မြင်းလည်းတစ်စီးကိုငှားရမ်းကာ ထိုနေရာမှ
ထွက်လာခဲ့လေတော့၏။

လျှံစန်းသည် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဗေဒင်ဆရာအသတ်ခံ
ရသည်ကိုစွဲကို စဉ်းစားလာခဲ့၏။

ဗေဒင်ဆရာအသတ်ခံရခြင်းမှာ လက်ဆွဲသေတ္တာကြောင့်
ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု လျှံစန်းက တွေးလိုက်၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် လက်ဆွဲသေတ္တာသည် စက္ကူငှက်အတွက်
အလွန်အရေးပါသော သတ္တုဖြစ်လိမ့်မည် ဖြစ်၏။

ထိုသေတ္တာကို မိ၏ဖခင်က မြစ်ထဲသို့ပစ်ချရန် စေခိုင်းခဲ့၏။
အဘယ်ကြောင့်နည်း။

လျှံစန်းသည် တွေးရင်းတွေးရင်း မိမိဖခင်နှင့် စက္ကူငှက်တို့
သည် တစ်စုံတစ်ရာပတ်သက်ခဲ့လိမ့်မည်ဟု နားလည်လိုက်၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် မိမိ၏မွေးစားဖခင် လိရှ်ဆင်းနှင့် စက္ကူငှက်
တို့သည် မည်သို့ပတ်သက်နေသနည်း။

ငွေတိုက်ပိုင်ရှင် ဝမ်ယု... စာပေပညာရှင် ချောင်ဖိုး... အာမ

ခံစားရမှု၊ တန်ကြိုတိုက်နှင့် စက္ကူငှက်တို့သည် မည်သို့ပတ်သက်နေသနည်း။

လျှံစန်းသည် စဉ်းစားရင်း ဦးနှောက်ခြောက်လာ၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။

နှောက်ဆုံး၌ သူသည် သူ၏မွေးစားဖခင်လီရှူဆင်းကို စက္ကူငှက်နှင့် မည်သို့ပတ်သက်နေကြောင်း ဖွင့်မေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့၏။

ထိုစဉ် မြင်းလည်းက ရပ်တန့်သွား၏။

လျှံစန်းသည် မြင်းလည်းပေါ်မှဆင်းလိုက်ပြီး မြင်းလည်း မောင်းသမားကို မြင်းလည်းငှားရမ်းခ ပေးချေလိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် ခြံဝင်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်ပြီး ခြံထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်၏။

ခြံဝင်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် အိမ်ရှေ့၌ရပ်နေသော ထိုက်လိုကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုက်လိုက လျှံစန်းကိုပြုံး၍လက်ငှေ့ယမ်းပြကာ....

“အပြင်က ပြန်လာတာလား။”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“အစ်ကိုထိုက်လို မတွေ့တာတောင် အတော်ကြာပြီ”

ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

ထိုက်လိုသည် မွန်ဂိုလူမျိုးဖြစ်၏။

သို့သော် သူသည် (၄)နှစ် (၅)နှစ်သားအရွယ်ကတည်းက ပြည်မသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သူဖြစ်၏။

သူသည် သိုင်းပညာ၏ထူးချွန်သူဖြစ်၏။

သူ၏သိုင်းပညာကို သဘောကျသဖြင့် တုရှောင်လင်းက သူ့ကို ကိုယ်ရံတော်အဖြစ် ခန့်အပ်ခဲ့၏။

တုရှောင်လင်းသည် ပီကင်းမြို့၏အရှေ့ဘက်ခြမ်း၌ အလွန်ဆင်ရှားကျော်ကြားသောသူဌေးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြင့် ထိုက်လိုသည် သူဌေးကြီးတုရှောင်လင်းထံ၌ ဘိုယံရံတော်အဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့သည်မှာ(၁၀)နှစ်နီးပါး ရှိပြီဖြစ်၏။

တုရှောင်လင်းနှင့်လီရှူဆင်းတို့မှာ ခင်မင်ရင်းနှီးသောမိတ်ဆွေများဖြစ်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မကြာခဏ စစ်တုရင်ကစားလေ့ရှိကြ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်စစ်တုရင်ကစားတိုင်း ထိုက်လိုနှင့်လျှံစန်းတို့သည် သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် လိုလေသေးမရှိအောင် ပြုစု

ဆောင်ရွက်ပေးရ၏။

ဤသို့ဖြင့် ထိုက်လုံနှင့်လျှံစန်းတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်
ယောက် ခင်မင်ရင်းနှီးလာခဲ့၏။

သိုင်းပညာအရာ၌ ထိုက်လုံက လျှံစန်းထက် ပို၍ ထက်မြက်
ခြင်းကြောင့် လျှံစန်းသည် ထိုက်လုံကိုလေးစားခင်မင်လာမိခြင်း ဖြစ်
၏။

အချိန်ကြာလာသောအခါ ထိုက်လုံနှင့်လျှံစန်းတို့သည် တစ်
ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ညီအစ်ကိုရင်းပမာ ခင်မင်ရင်းနှီးလာခဲ့၏။
ထိုက်လုံက လျှံစန်းကိုပြုံးပြကာ....

“မင်းရဲ့အဖေ ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက ပြုံးကာ....

“သက်သာသွားပါပြီ... အစ်ကိုကြီးနဲ့မတွေ့ခဲ့ဘူးပေါ့”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“သူငွေကြီးက အစ်ကိုကိုအတွေ့မခံဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံ၏စကားကြောင့် လျှံစန်းသည် မသိမသာ ရယ်
မှောင်ကြုတ်သွား၏။

စိတ်ထဲမှလည်း လိမ္မော်ဆင်းက အဘယ်ကြောင့် ထိုက်လုံ

လက်ခံတွေ့ဆုံခြင်းမပြုသနည်းဟု တွေးလိုက်မိ၏။

သို့သော် လျှံစန်းက ပြုံးကာ....

“ဪ... စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့... ဖေဖေက မမျှော်လင့်
ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရတော့ စိတ်ထဲမှာ အခုအထိ တုန်လှုပ်နေလို့ဖြစ်မှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက သက်ပြင်းချကာ....

“သူငွေက မင်းရဲ့အဖေအကြောင်းကို ကြားလိုက်တော့
စိတ်ပူသွားပြီး သတင်းမေးခိုင်းလိုက်တာ... အခု မင်းအဖေနဲ့မတွေ့
တော့ ငါက သူငွေကိုဘယ်လိုပြန်ပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ပြုံးကာ....

“သက်သာပါတယ်လို့ပဲ ပြန်ပြောလိုက်ပေါ့... အဖေက တ
ကမယ်လည်း သက်သာနေပါပြီ... လောလောဆယ် သူက စိတ်ရှုပ်
ထွေးနေလို့ ဘယ်သူနဲ့မှမတွေ့ချင်တာပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

“ဒီလိုပဲ ပြန်ပြောရတော့မှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပြီးမှ ထိုက်လုံသည် လျှံစန်းကို ရုတ်တရက် စူးစိုက်ကြည့်

၃၆ နန္ဒတော်လှ

ကာ...

“မင်း သူ့ကိုတွေ့လိုက်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံ၏စကားကြောင့် လျှံစန်းသည် ထိုက်လုံကိုမျက်ခုံး

ပင့်ကြည့်ကာ...

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက လက်ကိုဝှေ့ယမ်းကာ...

“သူဌေးကြီး လိရှုဆင်းရဲလက်ကို ဖြတ်တဲ့သူကိုပြောတာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ...

“မတွေ့လိုက်ဘူး”

ထိုက်လုံက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“ဒီမှာရှိတဲ့လူတွေက တစ်ယောက်မှ မတွေ့လိုက်ကြဘူး

လား”

ဟု ထပ်၍မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံ၏စကားကြောင့် လျှံစန်းသည် မျက်မှောင်ကြုတ်

ကာ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ပ) ၂၇

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ...

“ထူးဆန်းလို့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း...

“ထူးဆန်းတယ် ဟုတ်လား”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်သိထားသလောက် မင်းတို့ရဲ့ခြံထဲမှာအစောင့်(၁၀)

ယောက်ရှိတယ်... (၄)ယောက်က ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် စောင့်ကြပ်ပြီး

(၆)ယောက်က ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးနဲ့စောင့်ကြပ်တယ်... တရားခံဟာ

ဒီအစောင့်တွေကို ဘယ်လိုကျော်လွှားပြီးရောက်လာတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဘာမျှမပြောပါ။ သူသည် ပခုံးတစ်ချက်ကိုတွန့်ပြ

လိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကဲပါ... ကျုပ်မမေးဘူးလို့ပဲ မှတ်ထားလိုက်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် ထိုက်လုံသည် လျှံစန်းကိုနှုတ်သက်၍ ခြံထဲမှ

၃၈ နန္ဒကဏ္ဍသူ

ထွက်သွားရန် ဟန်ဖြင့်လိုက်၏။

သို့သော် သူသည် ခြံထဲမှထွက်မသွားဘဲ ရုတ်တရက် ခြေလှမ်းရပ်တန့်ကာ....

“ဪ... ဒါနဲ့ အခု မင်း သယ်ကပြန်လာတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“အဖေက ကိစ္စတစ်ခုကို ခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် လျှံစန်းသည် ထိုက်လုံထံမှထပ်မံမေးလာမည့်စကားထွက်မလာမီ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့လေတော့သည်မဟုတ်ပါလား။

လျှံစန်းသည် လီရှူဆင်း၏အခန်းထဲသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်ရောက်လာ၏။

လီရှူဆင်းသည် အခန်းထဲသို့ လျှံစန်းဝင်ရောက်လာသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ ပြုံးလိုက်ပြီး....

“အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (၁) ၃၉

ဟု လှမ်း၍မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက ခုတင်နံဘေးမှတုလားထိုင်၌ ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်ပြီး ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“အဆင်မပြေဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်း၏စကားကြောင့် လီရှူဆင်းသည် မျက်စိမျက်နှာတစ်သွားပြီး....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး ဗေဒင်ဆရာအဆတ်ခံရကြောင်း၊ သေတ္တာမရခဲ့ကြောင်း၊ စက္ကူငှက်မှ မိမိကိုလာ၍ရှာသွားကြောင်း စသည်တို့ကို ပြောပြလိုက်၏။

လျှံစန်း၏စကား ဆုံးသွားသောအခါ လီရှူဆင်းသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

လီရှူဆင်း၏မျက်နှာပေါ်၌လည်း ဖုံးကွယ်၍မရအောင် ဇိတ်လန့်တုန်လှုပ်သောအမူအရာဖြစ်ပေါ်နေ၏။

လျှံစန်းက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး....

“လူသတ်သမားဟာ ဗေဒင်ဆရာကို ခြိမ်းခြောက်ပြီးမှသတ်သွားတာလို့ ယူဆရတယ်”

၄၀ နန္ဒကျော်သူ

ဟု ပြောလိုက်၏။

လိဂ္ဂဆင်းက ဘာမှပြန်မပြောပါ။

လျှံစန်းက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်ကာ...

“နောက်ပြီး ဗေဒင်ဆရာရဲ့ အခန်းကို ရှာဖွေသွားပုံရတယ်။

အခန်းတစ်ခုလုံး ပစ္စည်းတွေရွပ်ပွနေတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လိဂ္ဂဆင်းက သက်ပြင်းချကာ...

“သေတ္တာကိုမတွေ့ခဲ့ဘူးလား”

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ...

“လူသတ်သမားက ရှာတွေ့သွားပြီလို့ထင်ရတာပဲ”

လိဂ္ဂဆင်းက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“စက္ကူငှက်နဲ့ တွေ့ခဲ့တာလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ...

“သူတပည့်နဲ့ပဲ တွေ့ခဲ့တာ”

လိဂ္ဂဆင်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“သူက မင်းကိုဝင်မရွပ်ဖို့သတိပေးတာလား”

ဟု ထပ်၍မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (၁) ၄၁

“ဟုတ်ပါတယ်”

လိဂ္ဂဆင်းက သက်ပြင်းချကာ...

“ကောင်းတယ်... မင်းက ဝင်မရွပ်နဲ့တော့... သူတို့သတိပေး

တာကိုလိုက်နာပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လိဂ္ဂဆင်း၏စကားကြောင့် လျှံစန်းသည် လိဂ္ဂဆင်းကို အံ့

သြဟန်ဖြင့်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ...

“အဖေ့ရဲ့ကိစ္စဟာ ကျွန်တော်နဲ့မဆိုင်ဘူးလို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး

ပြောနိုင်မှာလဲ”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

လိဂ္ဂဆင်းက သက်ပြင်းချကာ...

“သူတို့ပြောတဲ့အတိုင်းနေပါ... ဟုတ်ပြီလား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“အမှန်တော့ အခုကိစ္စကို အဖေ့အနေနဲ့အမှုဖွင့်ပြီး အာလာ

ပိုင်တွေကိုတိုင်ကြားသင့်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်း၏စကားကြောင့် လိဂ္ဂဆင်းသည် လျှံစန်းကိုစူးစိုက်

ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခါ ငါ့ကိစ္စပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“အပြင်မှာလူတွေက ဘာပြောနေလဲဆိုတာ အဖေသိလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

လိဂ္ဂဆင်းက ဘာမှပြန်မပြောပါ။

လျှံစန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“အဖေတို့က သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်တွေထဲမှာ အမှုဖွင့်ပြီး မတိုင်ကြားဝံ့တာ ရန်သူကိုကြောက်လို့တဲ့... အဲဒီလိုမှမဟုတ်ရင် အဖေတို့ရဲ့လူသိမခံချင်တဲ့ လျှံဝှက်ကိစ္စရှိလို့တဲ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် ထိုင်ရာမှထကာ အခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့၏။

လိဂ္ဂဆင်းသည် လျှံစန်း၏စကားကြောင့် လျှံစန်းကိုမျက်လုံးပြူးကြည့်ကာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

လျှံစန်းသည် လိဂ္ဂဆင်း၏အခန်းထဲမှ ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် ထွက်လာခဲ့၏။

သူ၏စိတ်ထဲ၌ ခံပြင်းနေ၏။

သူ၏မွေးစားဖခင်က သူ့ကိုစက္ကူငှက်၏ သတိပေးချက်အတိုင်း လိုက်နာနေထိုင်ရန် ပြောလိုက်သဖြင့် သူ၏စိတ်ထဲ၌ ခံပြင်းနေမိခြင်းဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် လိဂ္ဂဆင်း၏အခန်းထဲမှ ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် ခြံဝင်းထဲသို့ဆင်းလာခဲ့၏။

ခြံဝင်းထဲသို့ရောက်သောအခါ မိမိကိုနှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားခဲ့သော ထိုက်လိုကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့သြတာ မျက်မှောင်ကြုတ်ချိက်မိ၏။

ထိုက်လိုသည် သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ထိုင်နေရာမှ လျှံစန်းကိုတွေ့လိုက်ရသောအခါ ပြုံး၍လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်၏။

လျှံစန်းက ထိုက်လုံထံသို့လျှောက်လာရင်း...

“ကျွန်တော်ကပြန်သွားပြီ ထင်နေတာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ထိုင်ရာမှထလိုက်ရင်း...

“ပြန်တော့မလို့ပဲ... ဒါပေမယ့် မင်းကိုပြောစရာစကားရှိနေလို့ မပြန်သေးဘဲ မင်းကိုစောင့်နေတာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံ၏စကားကြောင့် လျှံစန်းသည် အံ့သြဟန်ဖြင့် မျက်ခုံးပင့်ကာ...

“ကျွန်တော့်ကိုပြောစရာစကားရှိလို့ ဟုတ်လား”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်တယ်”

လျှံစန်းက သက်ပြင်းချကာ...

“ဘာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက နှုတ်ခမ်းကိုတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး...

“စက္ကူငှက်ဟာ နောက်ထပ်လူတစ်ယောက်ကိုထပ်ပြီး ထုပ်ကြိုမယ်လို့ သတင်းရထားတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံ၏စကားကြောင့် လျှံစန်းသည် ထိုက်လုံကိုမယုံကြည်နိုင်သောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ကာ...

“ဗျာ... ထပ်ပြီးလုပ်ကြံဦးမယ် ဟုတ်လား”

ဟု တအံ့တသြလေသံဖြင့် မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်တယ်”

လျှံစန်းသည် နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး...

“ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ငါ့ရဲ့သူဌေးတုရှောင်လင်းပ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံ၏စကားကြောင့် လျှံစန်းသည် မျက်လုံးပြူးကာ...

“ဗျာ... သူဌေးကြီးတုရှောင်လင်း ဟုတ်လား”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်တယ်... ဒါကြောင့် ငါ့က မင်းဆီကိုလာခဲ့တာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက သက်ပြင်းချကာ...

“အဖေ့ကိုပြောပြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက လက်ကာပြကာ...

“မပြောနဲ့ဦး... လောလောဆယ် မင်းနဲ့ငါနဲ့တိုင်ပင်ရအောင်

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံ၏စကားကြောင့် လျှံစန်းသည် ထိုက်လုံကိုအံ့

ဟန်ဖြင့် ကြည့်ကာ...

“ကျွန်တော်နဲ့တိုင်ပင်ချင်လို့ ဟုတ်လား”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်တယ်”

လျှံစန်းက ပန်းတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး...

“အစ်ကိုက ဘာကိစ္စကိုတိုင်ပင်ချင်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးကာ...

“အခုဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စပေါ့”

လျှံစန်းက မျက်စိမင်းက...

“စက္ကူငှက်ကိစ္စလား”

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်တယ်”

လျှံစန်းက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“ပြော... အစ်ကို...”

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“သူဌေးကြီးလီကို ဘယ်သူကလက်ဖြတ်သွားတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ...

“ကျွန်တော်မသိဘူး... ဒါပေမယ့် ဖေဖေက အသက်(၂၀)အ

ရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ ပြောတယ်”

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“အသက်(၂၀ အရွယ် မိန်းကလေးဟုတ်လား”

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်တယ်”

ထိုက်လုံက...

“သူက အတော်အစွမ်းထက်လား”

လျှံစန်းက ပန်းတွန့်ကာ...

“ဒါတော့ ကျွန်တော်လည်းမသိဘူး”

ထိုက်လုံက...

၄၈ နန္ဒကျော်သူ

“သူက စက္ကူငှက်လား”

လျှံစန်းက ပခုံးတွန့်ကာ...

“ဒါလည်း ကျွန်တော်မသိဘူး”

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကောင်းပြီလေ... ဒီလောက်ဆိုရင် ရန်သူကိုသတိထားနိုင်ပါပြီ... ကိုင်း... ကျပ်သွားမယ်... ထူးခြားတာကိုစဉ်းစားမိရင် ကျပ်ကို လာပြောဦး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

ထိုက်လုံသည် လျှံစန်းကိုနှုတ်ဆက်၍ ခြံထဲမှထွက်သွားလေတော့၏။

လျှံစန်းသည် ခြံထဲမှထွက်သွားသော ထိုက်လုံ၏နောက်ကျောကို ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ထိုစဉ် လျှံစန်းသည် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရလာ၏။ ထို့ကြောင့်လျှံစန်းသည် မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

လီရှူဆင်းသည် လက်အဖြတ်ခံလိုက်ရ၏။

သို့သော် လီရှူဆင်း၏ နာကျင်စွာအော်ဟစ်သံကို မည်သူ့မှ မကြားခဲ့ရပါ။

ထိုအချက်သည် ထူးဆန်းနေ၏။

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ပ) ၄၉

လျှံစန်းသည် ထိုအချက်ကိုစဉ်းစားမိလိုက်သောကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိခြင်းဖြစ်၏။

လီရှူဆင်းက အဘယ်ကြောင့်နာကျင်စွာ အော်ဟစ်ခြင်းမပြုခဲ့သနည်း။

လျှံစန်းသည် အဘစီကိုးထံသို့ထွက်လာခဲ့၏။

အဘစီကိုးသည် လီရှူဆင်း၏ဂေဟာမှ အိမ်တော်ထိန်းဖြစ်၏။

လီရှူဆင်း၏ အလွန်ယုံကြည်စိတ်ချရသော လူယုံတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်၏။

အဘစီကိုးထံသို့ ရောက်သောအခါ အခန်းထဲမှထွက်လာသောအဘစီကိုးနှင့် စကြိုလမ်းပေါ်၌ တွေ့ဆုံခဲ့၏။

လျှံစန်းက အဘစီကိုးကိုပြုံးပြကာ....

“အဘနဲ့တွေ့ချင်နေတာ အတော်ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အဘစီကိုးက လျှံစန်းကိုဦးခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

“ကိစ္စရှိလို့လား သခင်လေး”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက ပြုံးကာ....

“ဖေဖေလက်ဖြတ်ခံရတဲ့နေ့က ဘာရှိတယ် မဟုတ်လား”

အဘစိကိုးက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ရှိပါတယ်”

လျှံစန်းက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး....

“အဲဒီနေ့က ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာပြောပြပါလား”

အဘစိကိုးက သက်ပြင်းချကာ....

“သခင်လေးကို ဘယ်လိုပြောပြရမှန်းတောင် မသိဘူး... အဲ

နေ့က ထူးထူးခြားခြား နယ်စပ်ဒေသက မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ရောက်လာတယ်... အဲဒီနေ့တစ်နေ့လုံး အဲဒီမိန်းကလေးစဉ်းသည့်က
လွဲပြီး ဘယ်စဉ်းသည့်မှမလာခဲ့ဘူး”

လျှံစန်းက....

“ဒါဆို အဲဒီမိန်းကလေးကို အဘမှတ်မိမှာလား”

အဘစိကိုးက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“မှတ်မိတာပေါ့... အသက်(၁၉)နှစ် (၂၀)နှစ်လောက်

မယ်... အသားဖြူပြီး အတော်ချောတဲ့မိန်းကလေးပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပြီးမှ အဘစိကိုးသည် လျှံစန်းကိုကြည့်ကာ....

“မင်းက သူ့ကိုတရားခံလို့ထင်နေတာပေါ့”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“မဟုတ်လို့လား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အဘစိကိုးက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြွတ်ရင်း....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... အဖေက တရားခံဟာ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်လို့ပြောတာပဲ”

အဘစိကိုးက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“ဒါဆို အဲဒီမိန်းကလေးကို မင်းအဖေက ဘာဖြစ်လို့ပြန်တဲ့အ
ခါ နှုတ်ဆက်ရတာလဲ”

အဘစိကိုး၏စကားကြောင့် လျှံစန်းသည် မျက်မှောင်ကြွတ်
တာ....

“နှုတ်ဆက်တယ် ဟုတ်လား”

အဘစိကိုးက....

“ဟုတ်တယ်လေ... အခန်းထဲက မိန်းကလေးထွက်လာ
တော့ ပြုံးပြီးရွှင်ရွှင်နဲ့ မင်းအဖေကိုလှမ်းပြီး နှုတ်ဆက်ခဲ့သေးတာပဲ”

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“မဟုတ်ဘူး... တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ... အဖေက နှုတ်
ဆက်တာကို အဘက တွေ့လို့လား”

အဘစီကိုးက....

“သူဌေးလီက အခန်းထဲမှာဆိုတော့ မတွေ့ဘူး... ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးက ပြုံးပြီးရွှင်ရွှင်နဲ့နှုတ်ဆက်ပြီး အခန်းထဲကထွက်လာတာကိုတွေ့တာပါ”

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“မိန်းကလေးက ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်သုံးသွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အဘစီကိုးက လျှံစန်းကိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“မိန်းကလေးက သူဌေးလီရဲ့လက်ကို ဖြတ်လိုက်ရင် သူဌေးလီက ဘာဖြစ်လို့မအော်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

အဘစီကိုး၏စကားကြောင့် လျှံစန်းသည် ပါးစပ်ပိတ်သွား

၏။

အတန်ကြာမှ လျှံစန်းသည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

“ဖေဖေလက်ပြတ်တာကို ဘယ်တော့မှသိတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

အဘစီကိုးက....

“သူဌေးလီကို ကိစ္စတစ်ခုတင်ပြဖို့ သွားတွေ့တဲ့အခါမှ သိရ

တာပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“မိန်းကလေးထွက်သွားပြီး ဘယ်လောက်ကြာမှလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

အဘစီကိုးက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး....

“နစ်နာရီ သုံးနာရီလောက် ခြားမယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

“အဖေက သူ့လက်ကို စောစောက မိန်းကလေးဖြတ်သွား

တာလို့မပြောဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

အဘစီကိုးက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“သူဌေးလီက ဘာမှမပြောဘူး... သမားတော်စုကိုခေါ်ခိုင်း

အယ်”

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“တခြား ဘာမှမပြောဘူးလား... အမှုဖွင့်ဖို့ကိစ္စတွေ ဘာ

တွေပေါ့”

အဘစီကိုးက ဦးခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

၅၄ ၀ နန္ဒကျော်သူ

“ဟင့်အင်း... ဘာမှမပြောဘူး”

လျှံစန်းက....

“စက္ကူငှက်ရုပ်ရော....”

အဘစိကိုးက....

“သူဌေးလိက သိမ်းထားတယ်”

လျှံစန်းက သက်ပြင်းချက်လိုက်ပြီး....

“ကောင်းပြီ... ဒီရက်ပိုင်း ဘာလည်း အပြင်ကိုမထွက်ပါနဲ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အဘစိကိုးက မျက်ခုံးပင့်ကာ....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

လျှံစန်းက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး....

“အဖေကလွဲပြီး ဘာဟာ တရားခံကိုမှတ်မိတဲ့ သက်သေ ဖြစ်နေလို့... တော်တော်ကြာ တရားခံက ဘာကိုနှုတ်ပိတ်လိုက်မှာ နှိုးလို့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်း၏စကားကြောင့် အဘစိကိုးသည် မျက်လုံးပြူးသွား

ပြီး...

“ကျုပ်ကိုနှုတ်ပိတ်မယ် ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ပ) ၀ ၅၅

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် သူ၏အခန်းသို့ထွက်သွားလေတော့၏။

အဘစိကိုးသည် မျက်လုံးပြူး၍ လျှံစန်း၏နောက်ကျောကို ဩည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်မဟုတ်ပါလား။

သူဌေးကြီးတုရှောင်လင်းသည် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို စိတ်ဝင် စားစွာ ဖတ်နေရာမှ အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသော ထိုက်လုံကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုက်လုံက သူဌေးကြီးတုရှောင်လင်းကို ဦးညွတ်၍ အရိုအ သေပြုလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက ဖတ်လက်စစာအုပ်ကိုပိတ်၍ စားပွဲ၏ ထောင့်သို့တွန်းရွှေ့လိုက်ရင်း....

“သူဌေးလိနဲ့တွေ့ခဲ့လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက....

၅၆ နန္ဒကျော်သူ

“သူဌေးလီ အနားယူနေလို့ မတွေ့ခဲ့ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပြီးမှ သူသည် တုရှောင်လင်းကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော် သတင်းတစ်ခုကြားခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ....

“ဟုတ်လား... ဘာသတင်းလဲ”

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဒီတစ်ခါ စက္ကူငှက်ရဲ့ ပစ်မှတ်က ဆရာဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကြားခဲ့ရပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံ၏စကားကြောင့် တုရှောင်လင်းသည် ထိုက်လုံကို မျက်လုံးတစ်ချက်လှန်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ငါ့ ဟုတ်လား”

ဟု ဖြန်မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်ပါတယ်”

တုရှောင်လင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“နောက် ဘာကြားသေးလဲ”

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (၁) ၅၇

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး....

“စက္ကူငှက်ဟာ အသက်(၂၀)အရွယ် မိန်းကလေးလို့သိရ ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပြီး....

“မိန်းကလေး ဟုတ်လား... အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ် မိန်း ကလေးဟုတ်လား”

ဟု ထပ်၍မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် အဲဒီမိန်းကလေးဟာ စက္ကူငှက် ဟုတ်မဟုတ်တော့ သေသေချာချာ မသိခဲ့ရပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ထိုက်လုံက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး....

“တစ်နေ့တည်းမှာ ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့အမှု(၄)ခုလုံးက ကာယကံ ချင်တွေဟာ သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်တွေကို အမှုဖွင့်ပြီး မတိုင်ကြားခဲ့ ဘူး... ဒါကြောင့်ထူးဆန်းတယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

၅၈ ဇနနကျော်သူ

တုရှောင်လင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“ဘယ်လိုထူးခြားတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက....

“ကာယကံရှင်တွေဟာ ဒဏ်ရာကိုကျိတ်ပြီး ကုသခဲ့ပါ
တယ်... ပြီးတော့ ဒီအဖြစ်အပျက်ကို ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေကြပါတယ်...
ဒါဟာ ထူးဆန်းနေပါတယ်... ကာယကံရှင်တွေဟာ တရားခံကိုသိနေ
လျက်နဲ့ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေတာ အံ့ဩဖို့ကောင်းပါတယ်”

ထိုက်လုံ၏စကားကို တုရှောင်လင်းက ဘာမျှပြန်မပြောပါ။

ထိုက်လုံက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး လူတွေက ထင်ကြေးနှစ်မျိုးပေးတာ
ကို ကြားခဲ့ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

“တုရှောင်လင်းက သက်ပြင်းချတာ....

“ဘယ်လိုထင်မြင်ချက် နှစ်မျိုးလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး....

“ပထမ ထင်မြင်ချက်က ရန်သူက ထပ်ပြီးဒုက္ခပေးမှာစိုးလို့
ကာယကံရှင်တွေက ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေတာလို့ ထင်မြင်ချက်ပေး

အန္တရာယ်ကျောက် (ပ) ၅၉

တယ်”

တုရှောင်လင်းက မျက်မှောင်မသိမသာကြုတ်ကာ....

“ဒုတိယထင်မြင်ချက်က ဘာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက တုရှောင်လင်းကိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ဒုတိယထင်မြင်ချက်က ကာယကံရှင်တွေဟာ သူတို့ရဲ့လျှို့
ဝှက်ချက် ပေါ်သွားမှာကြောက်လို့ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေတာလို့ ပြောပြပါ
တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

“ထိုက်လုံ....”

ဟု ခေါ်လိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်ကဲ့”

တုရှောင်လင်းက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး....

“ငါ့မှာ သားသမီးမထွန်းကားခဲ့ဘူး... ဒါကြောင့် မင်းကို ငါ
က သားတစ်ယောက်လို့ အားကိုးအားထားပြုတယ်ဆိုတာ မင်း သိပါ
တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

၆၀ ၁ နန္ဒကျော်သူ

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်သိပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

“မင်းကိုပွန်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရတော့မယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်း၏စကားကြောင့် ထိုက်လုံသည် တုရှောင်
လင်းကိုဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။

တုရှောင်လင်းက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး....

“ငါတို့မတရားမှုတစ်ခုကို လုပ်ခဲ့ကြတယ်... အခု ဝဋ်လည်ပြီ
ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်း၏စကားကြောင့် ထိုက်လုံသည် နားမလည်
ဟန်ဖြင့် တုရှောင်လင်းကိုကြည့်ကာ....

“ခင်ဗျာ... မတရားမှု... ဟုတ်လား”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်တယ်... ငါရယ်... လိဂ္ဂဆင်းရယ်... ချောင်ဖုံးရယ်...
ဝမ်းယူရယ်... ပြီးတော့ တန်ကျီထိုက်ရဲ့အဖေ တန်ယုလိန်ရယ်

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ပ) ၁၆ ၆၁

ပေါင်းပြီး မတရားမှုတစ်ခုကို ပြုလုပ်ခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့် တုရှောင်လင်းကိုကြည့်
လိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက သက်ပြင်းချကာ....

“အခု ဝဋ်လည်ပြီထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက သက်ပြင်းချကာ....

“ဘယ်လိုမတရားမှုမျိုးလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“လူတစ်ယောက်အပေါ် အပြစ်ကျအောင် ငါတို့ငါးယောက်
မူးပေါင်းပြီး လုပ်ကြံခဲ့ ဘာပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက မျက်မှောင်ကြုတ်ရှင်....

“ဒါဆို အခုဖြစ်ခဲ့တဲ့အမှုတွေဟာ အဲဒီလူက လက်စားချေ
အာလို့ပြောချင်တာလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ အံ့ဆွဲထဲမှစက္ကူငှက်

ရုပ်နှင့် စာတစ်စောင်ကိုထုတ်ယူလိုက်၏။

ထို့နောက် ထိုက်လုံထံသို့လှမ်းပေးလိုက်၏။ ထိုက်လုံက စာ
ရွက်ကိုယူ၍ပြန်ကာ ဖတ်လိုက်၏။

စာထဲ၌ အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားထား၏။

“လွန်ခဲ့တဲ့(၁၀)နှစ်က သွေးကြွေး ယနေ့လာတောင်းမည်”
ထိုက်လုံက စာကိုဖတ်လိုက်ပြီး...

“ဒီစာကို ဘယ်တုန်းကရတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက...

“ဒီမနက် ငါအိပ်ရာကထတော့ စားပွဲပေါ်မှာငှက်ရုပ်နဲ့ ဒီစာ
ကိုတွေ့ရတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်ကာ...

“စာထဲမှာ သွေးကြွေးလာတောင်းမယ်လို့ ရေးထားတာပဲ”
ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက သက်ပြင်းချကာ...

“ထိုက်လုံ... ငါပြောတာကို သေသေချာချာနားထောင်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပြီးမှ သူသည် ထိုက်လုံကိုတစ်ချက်ကြည့်ကာ...

“ငါဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက အင်မတန်မာနကြီးတာ... လူတ
ကာအပေါ် အနိုင်လိုချင်တဲ့ စိတ်လည်းရှိတယ်... အဲဒါကြောင့် ငါဟာ
အနိုင်ရဖို့အတွက် မှန်တယ်မှားတယ်မစဉ်းစားဘဲ ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ်
အနိုင်ယူခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဘာမျှမပြောဘဲ တုရှောင်လင်း၏စကားကို စိတ်
ဝင်စားစွာ နားစွင့်နေ၏။

တုရှောင်လင်းက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“ငါ့မှာ ထျန်ခမ်းလုံဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရှိတယ်...
အလွန်ရင်းနှီးပြီး ညီအစ်ကိုလိုချစ်တဲ့သူငယ်ချင်းပါ... လူတကာအပေါ်
အနိုင်လိုချင်တဲ့ငါက သူ့ကိုအမြဲတမ်းရှုံးနိမ့်ခဲ့ရတယ်... သူက အရာရာ
မှာ ငါ့ထက်သာနေတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ နားစွင့်နေ၏။

တုရှောင်လင်းက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး...

“တစ်နေ့တော့ ငါတို့ငါးယောက်ပူးပေါင်းပြီး သူ့ကိုလုပ်ကြံခဲ့
တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက သက်ပြင်းချကာ...

၆၄ ၀ နန္ဒကျော်သူ

“ဒါဆို အခုဖြစ်တဲ့ကိစ္စတွေဟာ ထျန်ခမ်းလုံနဲ့ပတ်သက်နေ
တဲ့သဘောပဲ”

တုရှောင်လင်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်တယ်... သူက ငါထက် အရာရာမှာသာနေတော့ ငါ့
လည်း လိမ္မော်ဆင်းတို့နဲ့ပူးပေါင်းပြီး လုပ်ကြံလိုက်တာပဲ... ဒါတောင်
သူ့ကို ငါကမနိုင်ခဲ့ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်း၏စကားကြောင့် ထိုက်လုံသည် အံ့ဩဟန်
ဖြင့်....

“မနိုင်ခဲ့ဘူး ဟုတ်လား”

တုရှောင်လင်းက ပြုံးလိုက်၏။ သူ၏အပြုံးက ကြေကွဲနေ
သောအပြုံးဖြစ်၏။

သူက ထိုသို့ပြုံးလိုက်ပြီးမှ....

“ငါတို့က သူ့ကိုလုပ်ကြံလိမ့်မယ်ဆိုတာ သူက သိထားခဲ့
တယ်... သူ့ရဲ့ မိသားစုတွေကိုကြိုပြီး ရှောင်ခိုင်းခဲ့တယ်”

ထိုက်လုံက သက်ပြင်းချကာ....

“သူ့မှသာသားသမီး ရှိလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ပ) ၀ ၆၅

“သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်”

ထိုက်လုံက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး....

“ဒါဆို စက္ကူငှက်ဟာ ထျန်ခမ်းလုံရဲ့သမီးလို့ ဆရာက ထင်
မှတ်ထားတာလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက....

“စာထဲမှာ လွန်ခဲ့တဲ့(၁၀)နှစ်က သွေးကြေးပြန်ယူမယ်လို့
ရေးထားတာပဲ... အခုကိစ္စတွေကို ထျန်ခမ်းလုံရဲ့သမီးက လုပ်တာ
မဟုတ်ဘူးလို့ ဘယ်သူကပြောနိုင်မှာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

“ထူးဆန်းတယ်”

ဟု ရေရှတ်လိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက မျက်ခုံးပင့်ကာ....

“ဖခင်အတွက် သမီးက လက်စားချေတာ ထူးဆန်းလို့လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“မထူးဆန်းပါဘူး”

တုရှောင်လင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း....

၆၆ နန္ဒကျော်သူ

“ဒါဖြင့် ဘာက ထူးဆန်းတာလဲ”

ထိုက်လုံက....

“သူက ကျန်တဲ့လူ(၄)ယောက်ကို အပြစ်ပေးခဲ့တယ်... ဒါပေမယ့် သူက ဘာဖြစ်လို့ ဆရာကို လက်ဖျားနဲ့မထိဘဲ နေရတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံ၏စကားကြောင့် တုရှောင်လင်းသည် ထိုက်လုံကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်လိုက်၏။

သူသည် အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်သွား၏။

အတန်ကြာမှ သူသည် သက်ပြင်းချကာ...

“ဟုတ်တယ်... မင်းပြောမှငါလည်း သတိထားမိတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပြီးမှ သူသည် တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားမိဟန်ဖြင့်....

“သူက ငါ့ကိုစိတ်ချောက်ချားအောင် လုပ်တာများ ဖြစ်နေမလား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး....

“သူက အိမ်ထဲကိုရောက်ခဲ့ရင်တော့ ဆရာကိုချွမ်းသာပေးမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ပ) ၆၇

ထိုက်လုံ၏စကားကြောင့် တုရှောင်လင်းသည် မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ....

“ဒါဆို ဒီစာကိုဘယ်သူက လာထားသွားတာလဲ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက မျက်မှောင်ကြွတ်ရင်း....

“ကျွန်တော့်တို့အိမ်ထဲမှာ အတွင်းလူရှိနေပြီလားမသိဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံ၏စကားကြောင့် တုရှောင်လင်း၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ဆစ်ချက်တုန်လှုပ်သွားပြီး....

“အတွင်းလူ မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်တယ်”

တုရှောင်လင်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... ငါ့လူတွေအားလုံးက ငါ့အပေါ်သစ္စာရှိတာသိတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး....

“ငွေက လူရဲ့စိတ်ကိုပြောင်းလဲနိုင်တာပဲ”

၆၈ ❶ နန္ဒကျော်သူ

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“ငွေ ဟုတ်လား”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“လူတွေရဲ့ အားနည်းချက်က ငွေပဲ.... ငွေနဲ့ပေါက်ပြီး ဆရာရဲ့ လူကို ဆွဲထုတ်သွားနိုင်တာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

“မင်းပြောတာ မမှားပါဘူး... ဒါပေမယ့် ငါကတော့ ငါ့လူတွေကို ယုံတယ်... သူတို့က ငါ့ကိုသစ္စာမောက်တယ်ဆိုတာလည်း ငါတို့က လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မပြနိုင်ဘူး... ဒီတော့ ဒီကိစ္စကို ဒီအတိုင်းပဲ ထားလိုက်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

(ထိုက်လုံက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး....

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ်ရင် မကောင်းဘူးလား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက မျက်ခုံးပင့်ကာ....

“ဘယ်လိုလုပ်ရင်လဲ”

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ပ) ❷ ၆၉

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက....

“အိမ်ရဲ့ လုံခြုံရေးကို ကျွန်တော်ပြန်စီစဉ်လိုက်မယ်... ပြီးတော့ အစောင့်တစ်ချို့ထပ်ပြီး တိုးလိုက်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ကောင်းပြီလေ... မင်းဘာသာကောင်းသလို စီစဉ်လိုက်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုကပ်လိုက်ပြီး....

“စိတ်ချပါဆရာ... စက္ကူငှက်ကို ကျွန်တော်မရေ့ရအောင်ဖော်ထုတ်ပြီး သုတ်သင်လိုက်ပါမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက ပြုံးကာ....

“မင်းကို ငါယုံပါတယ်... ငါ့အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့... သူက ငါ့ကိုသတ်နိုင်လျက်နဲ့မသတ်တာ အကြောင်းရှိလိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလိုပဲသင်ပါတယ်”

၇၀. ၀ နန္ဒကျော်သူ

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက တစ်စုံတစ်ရာကိုစဉ်းစားမိဟန်ဖြင့်—

“ဪ... ငါ သတင်းတစ်ခုကြားထားတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက မျက်နှာမင်းက...

“ဟုတ်လား... ဘာသတင်းလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက...

“စက္ကူငှက်ဟာ ပစ္စည်းတစ်ခုကို လိုက်ရှာနေတယ်ဆိုတဲ့သတင်းပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“ပစ္စည်းတစ်ခုကိုလိုက်ရှာနေတယ် ဟုတ်လား”

ဟု တအံ့တသြဖြင့်မေးလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက ဦးခေါင်းညှိတ်ကာ...

“ဟုတ်တယ်”

ထိုက်လုံက မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း...

“ဆရာ ဘယ်ကကြားတာလဲ... ကျွန်တော် မကြားမိသေး

ဘူး”

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ပ) ၀ ၇၁

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“အဲဒီပစ္စည်းဟာ ငါ့လက်ထဲမှာရှိနေတယ်လို့ စက္ကူငှက်က ထင်နေတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်း၏စကားကြောင့် ထိုက်လုံသည် တုရှောင်လင်းကို တအံ့တသြဖြင့် ကြည့်ကာ...

“ဆရာ့ဆီမှာ အဲဒီပစ္စည်းရှိတယ် ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ငါ့ဆီမှာ မရှိပါဘူး... ဘာပစ္စည်းမှန်းလည်း ငါမသိပါဘူး...

ငါ့ဆီမှာရှိတယ်လို့ စက္ကူငှက်ကထင်နေတာပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“ကာဖြစ်လို့ သူက အဲဒီထင်ရတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“အဲဒါတော့ ငါလည်းမပြောတတ်ဘူး... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူလိုချင်တဲ့ပစ္စည်း ငါ့လက်ထဲမှာရှိနေတယ်လို့ ထင်တဲ့အတွက် သူကငါ့ကို

သတ်မှာ မဟုတ်ဘူး... ဒါကတော့ သေချာတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကို လိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော်တော့ စက္ကူငှက်ကို စိတ်ဝင်စားလာပြီ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက ပြုံးကာ...

“ဘာလဲ... မင်းက စက္ကူငှက်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖော်ထုတ်ချင်လို့လား”

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်ပါတယ်... ကာယကံရှင်တွေက ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေတာကိုက စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းနေတယ် မဟုတ်လား... ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပဟေဠိဖြေရတာကို ဝါသနာပါတာ ဆရာသိပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက သက်ပြင်းချကာ...

“မင်းက ပဟေဠိဖြေရတာကို စိတ်ဝင်စားမှန်း ငါ့သိပါတယ်... ဒါပေမယ့် ပဟေဠိဖြေတာနဲ့စမ်းနစ်စားရှိတယ်... သာမန်ပဟေဠိဖွက်တာကို အဖြေရှာရတာက မှားသွားလည်း ကိစ္စမရှိဘူး... အခုမင်းအဖြေရှာမယ့်ပဟေဠိက တစ်ချက်မှားသွားတာနဲ့ အသက်ဆုံးရှုံး

နိုင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်”

တုရှောင်လင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဒါဆိုရင် ဒီပဟေဠိကို အဖြေရှာဖို့စိတ်ကူးနဲ့ ငါလည်း ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“ဆရာရဲ့ ကျေးဇူးတွေ ကျွန်တော်အပေါ်မှာ အတော်များနေပါပြီ... ဒီအချိန်မှာမှ ကျွန်တော်က ဆရာကျေးဇူးကို ဆက်ခွင့်မရရင် ကျွန်တော်စိတ်ကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက ထိုက်လုံကိုစူးစိုက်ကြည့်ကာ...

“မင်းက ဒီပဟေဠိကိုဖြေဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်ကဲ့”

တုရှောင်လင်းက သက်ပြင်းချကာ...

“ကောင်းပြီလေ... ငါ မတားတော့ဘူး... ဒါပေမယ့် မင်းက
ငါ့ကိုကတိတစ်ခုပေးရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါ”

တုရှောင်လင်းက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုကလိုက်ပြီး....

“မင်းက ငါ့ကိုဘာမှမမေးရဘူး... အဲဒီကတိကိုပေးနိုင်

လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်ကဲ့... ကတိပေးပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက ဦးခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

“ကောင်းပြီ... တစ်ခုတော့ သတိပေးလိုက်မယ်... မင်းရဲ့
ဆိုင်ရမယ့်ရန်သူဟာ ပေါ့သေးသေးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ အမြဲသတိရပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

“လက်ဖက်စိမ်း”....။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၏ အမည်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုလက်ဖက်ရည်ဆိုင်သည် ဤနေရာ၌ တည်ရှိခဲ့သည်မှာ

လာမည်(၁၅)ရက်နေ့၌ နှစ်ပေါင်း(၃၀)တင်းတင်း ပြည့်ပြီဖြစ်၏။

လက်ဖက်စိမ်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သည် ယခုကဲ့သို့နှစ်ပေါင်း

(၃၀)တိုင်အောင် တည်တံ့နေခြင်းမှာ လက်ဖက်ရည်ကောင်းမွန်သော
ကြောင့်မဟုတ်ပါ။

သို့သော် ထိုဆိုင်မှအသားပေါက်စီသည် အလွန်အရသာရှိ
သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထို့အပြင် ဆိုင်ရှင်က သဘောကောင်းပြီး ဆိုင်အလုပ်သမား
များက စားသုံးသူများကို ဝန်ဆောင်မှုအပြည့်အဝပေးခြင်းကြောင့်
ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် လက်ဖက်စိမ်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သည် အချိန်

၇၆ ၀ နန္ဒကျော်သူ

တိုင်း လူစည်ကားနေ၏။

အထူးသဖြင့် နံနက်ပိုင်း၌ ပို၍လူစည်ကား၏။

ယနေ့ နံနက်ပိုင်း၌လည်း ခါတိုင်းနံနက်ပိုင်းကဲ့သို့ စားပွဲတိုင်း၌ လူပြည့်နေ၏။

ဆိုင်အလုပ်သမားများသည် စားပွဲများကြား၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ဖြန့်လှုပ်ရှားရင်း စားသုံးသူများကိုမလစ်ဟင်းစေရန် ဝန်ဆောင်မှုပေးနေ၏။

လျှံစန်းသည် လူပြည့်နေသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်၏။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ လျှံစန်း လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် ဆိုင်၏ထောင့်စားပွဲ၌ ထိုင်နေသောထိုက်လုံက လျှံစန်းကိုလက်စွဲယမ်းပြလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် လျှံစန်းသည် ထိုက်လုံထိုင်နေသောစားပွဲသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်လျှောက်လာပြီး စားပွဲ၌ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

လျှံစန်းက စားပွဲ၌ဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် စားပွဲထိုးက အနီးသို့ ရောက်လာ၏။

လျှံစန်းက လက်ဖက်ရည်နှင့်အသားပေါက်စီကို မှာကြားလိုက်၏။

ပြီးမှ သူသည် ထိုက်လုံကိုကြည့်ကာ....

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ပ) ၀ ၇၇

“ကိစ္စရှိလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဒါကြောင့် မင်းကို ဒီကိုလာဖို့ချိန်းလိုက်တာပေါ့”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

ထိုစဉ် စားပွဲထိုးက လျှံစန်းအတွက် လက်ဖက်ရည်နှင့်အသားပေါက်စီကိုလာရောက်ချထားပေး၏။

စားပွဲထိုးထွက်သွားသောအခါ လျှံစန်းက....

“ဘာကိစ္စလဲ”

ဟု ထိုက်လုံကိုမေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“မင်းက ပဟေဠိဖြေတာ စိတ်ဝင်စားလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံ၏စကားကြောင့် လျှံစန်းသည် မျက်မှောင်ကြုတ်

“ပဟေဠိဟုတ်လား... ဘာပဟေဠိလဲ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“အခု စက္ကူငှက်နဲ့ပတ်သက်နေတဲ့ ကိစ္စတွေဟာ ပဟေဠိ

၃၈ နန္ဒကျော်သူ

တစ်ခုလို ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ထိုက်လုံကိုစူးစိုက်ကြည့်ကာ...

“အစ်ကိုကြီးက ဘာပြောချင်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် စက္ကူငှက်ကို ငါတို့နှစ်ယောက်ပူးပေါင်း

ပြီး ဖော်ထုတ်မလားလို့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက သက်ပြင်းချကာ...

“ကျွန်တော့်ရဲ့အဖေက စက္ကူငှက်ရဲ့ကိစ္စမှာ ဝင်မပါဖို့ပြော

ထားတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“သူဌေးလီဟာ မင်းရဲ့မွေးစားအဖေဆိုပေမယ့် တကယ်အ

ဖေအရင်းနှီးခြား မင်းကိုပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က သူ့ရဲ့စကားကို

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ပ) ၇၉

နားထောင်ရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“မိဘတွေဟာ အန္တရာယ်ကို သူတို့ကသာ ရင်ဆိုင်လိုက်မယ်

— သူတို့ရဲ့သားသမီးတွေကိုတော့ အန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်စေချင်ဘူး...

ဒါပေမယ့် သားသမီးတွေကလည်း မိဘတွေရဲ့ရှေ့က ရဲရဲခံ့ခံ့ရပ်ပြီး

အန္တရာယ်ကိုရင်ဆိုင်ပေးသင့်တယ် မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဘာမျှပြန်မပြောပါ။

ထိုက်လုံက နှုတ်ခမ်းကိုတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး...

“စက္ကူငှက်ရဲ့ကိစ္စမှာ ကာယကံရှင်တွေက ရေငုံနှုတ်ပိတ်

နေပြီ... အမှုအခင်းမဖွင့်တာထူးခြားနေတယ်... မင်းရဲ့အဖေဆိုလက်

ပြတ်ခဲ့ရတယ်... ဒါတောင့် သူက အမှုမဖွင့်ဘူး... သူ့ကိုဘယ်သူဘယ်

ခါက လုပ်တယ်ဆိုတာ ပြောမပြဘူး... မဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထား၏။

ထိုက်လုံက သက်ပြင်းချကာ...

“ငါ့ဆရာကပြောတယ်... သူရယ်... ဝမ်းယုရယ်... ချောင်ဖုံး

သေ... တန်ကျီထိုက်ရဲ့အဖေရယ်... ပြီးတော့ မင်းရဲ့အဖေရယ်...

၈၀ ၁၁ နန္ဒကျော်သူ

သူတို့(၅)ယောက်ပူးပေါင်းပြီး လူတစ်ယောက်အပေါ် မတရားမှုတစ်ခုကိုပြုလုပ်ခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံ၏စကားကြောင့် လျှံစန်းသည် ထိုက်လုံကိုမျက်မှောင်ကြုတ်၍ကြည့်လိုက်၏။

ထိုက်လုံက....

“အဲဒီလူရဲ့နာမည်က ထျန်ခမ်းလုံလို့ခေါ်တယ်... သူ့မှာသမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်... အခုကိစ္စဟာ သူနဲ့ပတ်သက်နေလိမ့်မယ်လို့ ငါ့ရဲ့ဆရာက ပြောတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံ၏စကားကြောင့် လျှံစန်းသည် ထိုက်လုံကိုစူးစိုက်ကြည့်ကာ....

“စက္ကူငှက်ဆိုတာ အဲဒီလူရဲ့သမီးလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက....

“မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ မင်းက ထင်လို့လား”

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“အစ်ကို့ရဲ့ဆရာက ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုထင်ရတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ပ) ၁၁

ထိုက်လုံက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ချကာ....

“စက္ကူငှက်က ငါ့ဆရာကို စာတစ်စောင်ပို့သွားတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ထိုက်လုံကိုစူးစိုက်ကြည့်ရင်း....

“စာထဲမှာ ဘယ်လိုရေးထားလို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုကိုင်လိုက်ပြီး....

“လွန်ခဲ့တဲ့(၁၀)နှစ်က သွေးကြေးကိုပြန်ယူမယ်လို့ ရေးထားတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“ကလေးစားချေမယ်ဆိုတဲ့သဘောပေါ့”

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်တယ်”

လျှံစန်းက သက်ပြင်းချကာ....

“အဖေကိုလက်ပြတ်တုန်းကတော့ အခုလိုစာမျိုးမပို့ခဲ့ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“မင်းအဖေက မင်းကိုမပြောလို့ဖြစ်မှာပါ”

၈၂ နန္ဒကျော်သူ

လျှံစန်းက သက်ပြင်းချကာ....

“အစ်ကိုပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“အခုစက္ကူငှက်က မင်းရဲ့အဖေအပါအဝင် လူ(၄)ယောက်
ကိုလုပ်ကြတာ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ရှာတာဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံ၏စကားကြောင့် လျှံစန်း၏ခန္ဓာကိုယ်သည် တစ်
ချက်တုန်ခါသွားပြီး ထိုက်လုံကိုမျက်လုံးပြူး၍ကြည့်လိုက်၏။အကြောင်းမှာ လီရှဲ့ဆင်းက သူ့ကိုဗေဒင်ဆရာထံမှ
သေတ္တာတစ်လုံးသွားယူရန် စေခိုင်းခဲ့သောကြောင့်မဟုတ်ပါလား။

လျှံစန်းသည် ထိုက်လုံကိုမျက်လုံးပြူး၍ကြည့်ရင်း....

“ပစ္စည်းတစ်ခုလိုက်ရှာတာ ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်တယ်”

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“အစ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ပ) ၈၃

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ငါ့ဆရာက ပြောတာပါ”

လျှံစန်းက....

“သူဌေးတုက ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးကာ....

“လျှံငှက်ချက်တစ်ခုကို မင်းက ပါးစပ်တစ်ပေါက်ထဲကို
ထည့်လိုက်ပါ.. မကြာခင် အဲဒီလျှံငှက်ချက်ဟာ တခြားပါးစပ်ပေါက်
ကနေ မင်းရဲ့နားထဲကိုပြန်ရောက်လာလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ပြီးမှ သူသည် ထိုက်လုံကိုကြည့်ကာ....

“အခု အစ်ကိုက ဘာလုပ်ချင်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးကာ....

“မင်းနဲ့ငါနဲ့ပူးပေါင်းပြီး စက္ကူငှက်ကို ဖော်ထုတ်ချင်တယ်”

လျှံစန်းက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုကလိုက်ပြီး....

“ကောင်းပြီ... ကျွန်တော်တို့ပူးပေါင်းပြီး ဖော်ထုတ်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

၈၄ ၉ နန္ဒကျော်သူ

ထိုက်လုံက ပြုံးကာ....

“အတည်ပြောတာလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“အတည်ပြောတာပါ”

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ဒါဆို ငါတို့ပထမဆုံး စက္ကူငှက်က ဘာပစ္စည်းကို လိုချင်နေ

တယ်ဆိုတာ အရင်စုံစမ်းရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“သုက ဘာပစ္စည်းကိုရှာတယ်ဆိုတာ သူဌေးတုသိမှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“ငါ့ဆရာလည်း မသိဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ....

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ထိုက်လုံက ပြုံးကာ....

“ဒါကြောင့် အိပ်ပစ္စည်းက ဘာပစ္စည်းလဲ... ဘယ်သူ့ဆီမှာရှိ

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ပ) ၉ ၈၅

တာလဲဆိုတာကို စုံစမ်းရမှာလို့ပြောတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပါပြီ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးရင်း....

“ဒါနဲ့စကားမစပ် ဟိုနေ့က သူဌေးလီဆီကို ငါရောက်တော့
မင်း မရှိဘူး... ဘယ်သူ့တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက....

“အဖေခိုင်းလို့ အပြင်သွားတာပါ”

ထိုက်လုံက ပြုံးကာ....

“ဒါဆို အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စဖြစ်မယ်... ဘာကိစ္စလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက စကားကြောင့် လျှံစန်းသည် ပါးစပ်ပိတ်သွားပြီး

ထိုက်လုံကို မျက်လုံးပြူး၍ကြည့်လိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးကာ....

“စက္ကူငှက်ရဲ့ကိစ္စကိုဖော်ထုတ်ဖို့ ငါတို့ကတိပြုထားတယ်
နော်”

၈၆ နန္ဒကျော်သူ

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက သက်ပြင်းချကာ....

“ဗေဒင်ဆရာဆီကိုပါ”

ထိုက်လုံက ပြုံးရင်း....

“သူဌေးလီက ဗေဒင်မေးတာကိုမယုံဘူးလို့ ငါသိထားတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်ပါတယ်... ဗေဒင်ဆရာမေးတာ မဟုတ်ပါဘူး...”

ပစ္စည်းသွားယူတာပါ”

ထိုက်လုံက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“ဘာပစ္စည်းလဲ”

လျှံစန်းက....

“လက်ဆွဲသေတ္တာပါ”

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“မင်းလက်ထဲမှာ ဘာမှပါမလာတာ ငါတွေ့တယ်”

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် ဗေဒင်ဆရာအိမ်၌ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သောကိစ္စ

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (၁) ၈၇

များကို ပြောပြလိုက်၏။

လျှံစန်း၏စကား ဆုံးသွားသောအခါ ထိုက်လုံက မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း....

“ဒါဆို သူတို့လိုချင်တာ မင်းသွားရှာတဲ့လက်ဆွဲသေတ္တာပဲ ဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက သက်ပြင်းချကာ....

“ကျွန်တော် နောက်ကျသွားတယ်”

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ငါအထင်ပြောရရင် သူတို့လည်း လက်ဆွဲသေတ္တာရှာမတွေ့သေးဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံ၏စကားကြောင့် လျှံစန်းသည် အံ့သြဟန်ဖြင့် ထိုက်လုံကိုကြည့်ကာ....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“လက်ဆွဲသေတ္တာကို သူတို့ရသွားမှတော့ သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ မင်းကိုခြိမ်းခြောက်တော့မှာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“ဒါဆို သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ဗေဒင်ဆရာကို သတ်ရတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး...

“သူတို့သတ်တာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“ဗေဒင်ဆရာကို သူတို့က မသတ်ဘူးဆိုရင် ဗေဒင်ဆရာကို သတ်တဲ့လူက ဘယ်သူလဲ... ဘာကြောင့်သတ်တာလဲ... လက်ဆွဲ သေတ္တာလိုချင်လို့လား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက သက်ပြင်းချကာ...

“လက်ဆွဲသေတ္တာကိုလိုချင်လို့ ဗေဒင်ဆရာကိုသတ်လိုက်တာဆိုရင် ငါတို့က စက္ကူငှက်အပြင် နောက်ထပ်တစ်ယောက်ကိုပါ စုံစမ်းရတော့မယ်... တကယ်လို့ ဗေဒင်ဆရာကိုသတ်တဲ့လူက ရန်ပြီး ကြောင့်သတ်လိုက်တာဆိုရင် ကိစ္စမရှိဘူး... ငါတို့က လက်ဆွဲသေတ္တာကိုရအောင်ရှာဖို့ပဲ”

လျှံစန်းက မျက်ခုံးပင့်ကာ...

“လက်ဆွဲသေတ္တာကြောင့်ဆိုရင်တော့ အဲဒီလူရဲ့ လက်ထဲကို

ပါသွားပြီလို့ ပြောချင်တာလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ...

“အဲဒီလိုမဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းရမှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက လေပူတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်ကာ...

“စက္ကူငှက်အပြင် နောက်ထပ်လူသတ်သမားရှိနေပြီထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက...

“ဗေဒင်ဆရာအသတ်ခံလိုက်တဲ့ကိစ္စက အဲဒီလိုယူဆလို့ရတယ်”

လျှံစန်းက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ကာယကံရှင်တွေက ရေင့်နှုတ်ပိတ်နေတော့ သူတို့ကိုဘာမှ မေးလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်တယ်... ငါတို့ဘာသာစုံစမ်းရမှာပဲ”

လျှံစန်းက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်ကာ...

“ဒီနေ့မနက် ငွေတိုက်ပိုင်ရှင် ဝမ်ယု... ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်

၉၀ ၀ နန္ဒကျော်သူ

သေသွားတယ်လို့ ကြားခဲ့ရတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်း၏စကားကြောင့် ထိုက်လုံသည် လျှံစန်းကိုစူးစိုက်
ကြည့်ကာ....

“မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက....

“ကျွန်တော် အိမ်ကထွက်မလိုလုပ်တုန်း ဝမ်းယူအိမ်က လူ
တစ်ယောက်ရောက်လာပြီး အိမ်တော်ထိန်းကိုပြောသွားတာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက....

“ဒါဆို ဒီသတင်းကို သူဌေးလီကြားတော့ ဘာပြောလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက ပန်းတွန့်ကာ....

“ဒါတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး... အိမ်တော်ထိန်းက ဒီသတင်း
ကို အဖေမသိအောင် ဖုံးထားရင် တောင်းမယ်လို့ပြောတယ်... ဒါပေ
မယ့် ကျွန်တော်ကဖုံးထားလည်း တစ်နည်းနည်းနဲ့သိမှာပဲ... အဖေ
ကိုသွားပြီးပြောလိုက်လို့ပြောပြီး ထွက်လာခဲ့တာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ပ) ၀ ၉၁

ထိုက်လုံသည် နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်၍ တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစား
နေ၏။

ပြီးမှ သူသည် သက်ပြင်းချကာ....

“လျှံစန်း... မင်းအနေနဲ့ပေဒင်ဆရာရဲ့ အိမ်ကို နောက်တစ်
ခေါက် သွားကြည့်သင့်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထိုက်လုံက....

“စက္ကူငှက်ဟာ သူလိုချင်တဲ့ပစ္စည်း မရသေးဘူးဆိုရင် ပေ
ဒင်ဆရာရဲ့ အိမ်ကို ထပ်ပြီးလာလိမ့်မယ်... ဒါမှမဟုတ် ပေဒင်ဆရာကို
ဘယ်သူသတ်သွားတယ်ဆိုတာ ထပ်လာပြီး စုံစမ်းလိမ့်မယ်... ဒါဆိုရင်
ငါတို့က သူတို့ကိုပြန်ပြီး ခြေရာခံနိုင်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက....

“ပေဒင်ဆရာက သေပြီပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက....

“မှန်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် အခင်းဖြစ်တဲ့နေရာကို မင်းက

၉၂ နန္ဒကျော်သူ

စေ့စေ့စပ်စပ်သံလွန်စ မရှာရသေးဘူး မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်ပါတယ်”

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“မင်းလိုပဲ စက္ကူငှက်ကလည်း အဲဒီနေရာကိုနဲ့နဲ့စပ်စပ် မရှာရသေးဘူး... ဒါကြောင့် သူတို့ အဲဒီနေရာကို နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာလိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ကောင်းပြီလေ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး လျှံစန်း၏အနီးသို့ကပ်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို တီးတိုးပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်နေ၏။

ပြီးမှ လျှံစန်းသည် စားလက်စသောက်လက်စများကို လက်စသတ်လိုက်ရင်း....

“ကျွန်တော်သွားနှင့်တော့မယ်”

ဟု ပြောကာ ထိုင်ရာမှထလိုက်လေတော့သည် မဟုတ်ပါ

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ပ) ၉၃

လား။

စမ်းပန်းလမ်း....။

လျှံစန်းသည် စမ်းပန်းလမ်းထံသို့ ရောက်လာ၏။

ယခုတစ်ကြိမ်၌ သူသည် လမ်း၏ဝဲယာ ဝှစ်ဘက်တစ်ချက်ကို သေချာစွာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

ယခုတစ်ကြိမ်၌ သင်္ကာမကင်းဖွယ်ကောင်းသော လူများကို မတွေ့ရပါ။

လျှံစန်းသည် ဘေးဘီပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ဗေဒင်ဆရာ၏အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်၏။

အိမ်တံခါး၏အတွင်းဘက် ကျည်းဘောင်ပေါ်၌ ခေါင်းလောင်းတစ်ခု ချိတ်ဆွဲထား၏။

ထို့ကြောင့် အိမ်တံခါးကိုတွန်းဖွင့်လိုက်သောအခါ တံခါးရွက်နှင့်ခေါင်းလောင်းတိုက်မိပြီး ခေါင်းလောင်းသံထွက်လာ၏။

ခေါင်းလောင်းသံပေါ်ထွက်လာသည်နှင့် အတူနံရံခန်းမှ ချောင်းဟန်သံပေါ်ထွက်လာပြီး....

“အထဲကိုကြွပါ”

ဟု ဖိတ်ခေါ်လိုက်သောအသံကိုကြားရ၏။

လျှံစန်းသည် ပထမအကြိမ်ရောက်ရှိစဉ်က တံခါးကိုတွန်းဖွင့်လိုက်သဖြင့် ခေါင်းလောင်းသံမော်ထွက်လာသော်လည်း ယခုကဲ့သို့အတွင်းခန်းမှ ဖိတ်ခေါ်သံမကြားခဲ့ရပါ။

ထို့ကြောင့် လျှံစန်း၏ရင်ထဲ၌ တစ်ချက်ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး အသံထွက်ပေါ်လာသော အတွင်းခန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

အတွင်းခန်း၏တံခါးဝ၌ ဝါးယင်းလိပ်ကာထား၏။ ထိုအခန်းသည် ဗေဒင်ဆရာ၏ဗေဒင်ဟောခန်းဖြစ်၏။

လျှံစန်းက ယင်းလိုက်ကာကိုလက်ဖြင့် ဖယ်၍ အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။

အခန်းထဲ၌ ဗေဒင်ဆရာရှိနေ၏။ ထိုဗေဒင်ဆရာသည် အသတ်ခံရသော နတ်ပါးစပ်ကျိုကုန်း၏နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။

လျှံစန်းက အခန်းကိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။ အခန်းထဲ၌ အရာရာသည် ရှုပ်ပွနေခြင်းမရှိပါ။ သူနေရာနှင့်သူ အစီအစဉ်ရှိနေ၏။

ပထမတစ်ကြိမ်က ထိုအခန်းထဲမှ ပစ္စည်းပစ္စယများသည် တစ်စုံတစ်ယောက်က မွေနှောက်ထားဟန်ဖြင့် ကစဉ့်ကလျား ဖရိုဖတ်ကာ ရှုပ်ပွနေ၏။ ယခု ထိုသို့မဟုတ်ပါ။

ဗေဒင်ဆရာက အခန်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်နေသော လျှံစန်းကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ...

“ထိုင်ပါ...”

ဟုပြောရင်းစူးစူးမှတုလားထိုင်ကို ညွှန်ပြလိုက်၏။

လျှံစန်းသည် ကုလားထိုင်၌ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ဗေဒင်ဆရာကို ကြည့်လိုက်၏။

ဗေဒင်ဆရာသည် အသက်(၄၀)ကျော်အရွယ်ရှိပြီး မျက်နှာပေါ်၌ ရှည်လျားသော မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးများရှိ၏။

ရှည်လျားသောနှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးများသည် ဗေဒင်ဆရာ၏ အဆောင်အယောင်တစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်နေ၏။

လျှံစန်းသည် ဗေဒင်ဆရာကိုစာတစ်ချက်ကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

ဟု ရုတ်တရက် မေးလိုက်၏။

လျှံစန်း၏စကားကြောင့် ဗေဒင်ဆရာသည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်ကာ လျှံစန်းကို မျက်လုံးပြူး၍ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဗျာ...”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

လျှံစန်းက ဗေဒင်ဆရာကိုမျက်မှောင်ကြုတ်၍ကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

ဟု ထပ်မေးလိုက်၏။

ဗေဒင်ဆရာက အံ့သြဟန်ဖြင့်...

“ကျုပ်နာမည်ကို အခန်းတံခါးဝမှာ ရေးထားတယ်လေ”
ဟု ပြောလိုက်၏။

ဗေဒင်ဆရာ၏စကားကြောင့် လျှံစန်းသည် မျက်မှောင်
ကြွက်ကာ....

“ခင်ဗျားက ဗေဒင်ဆရာလား”

ဟု ထပ်၍မေးလိုက်၏။

ဗေဒင်ဆရာက မျက်မှောင်ကြွက်ကာ....

“ဟ ဘယ်လိုလူလဲ... ကျုပ်က ဗေဒင်ဆရာမဟုတ်လို့ ဘာ
ဖြစ်ရဦးမှာလဲ... ဒီမှာ ကျုပ်က နတ်ပါးစပ်ကျိုကုန်းပဲ... မှန်တာကို
ဟောတယ်... မမှန်ရင် ငွေမပေးနဲ့... မှန်တယ်ဆိုမှဗေဒင်ဟောခကို
ပေး... မယုံရင် ပြန်သွားလို့ရတယ်”

ဟု ဒေါသဖြင့် ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဗေဒင်ဆရာကိုစူးစိုက်ကြည့်ကာ....

“ခင်ဗျားက ဗေဒင်ဆရာ နတ်ပါးစပ်ကျိုကုန်း ဟုတ်ပါတယ်

နော်”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဗေဒင်ဆရာက မျက်မှောင်ကြွက်ကာ....

“ခင်ဗျားက နတ်ပါးစပ်ကျိုကုန်း ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိတယ်
ဆင်လို့လေ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။ ယခု ဗေဒင်ဆရာသည် နတ်
ပါးစပ်ကျိုကုန်းဖြစ်ပါက အသတ်ခံရသောလူသည် မည်သူနည်း။
အသတ်ခံရသောလူသည် ဗေဒင်ဆရာကဲ့သို့ဝတ်ဆင်ထား
၏။

အသက်(၅၀)ကျော်အရွယ်ရှိပြီး အနည်းငယ်ဝ၏။ မျက်နှာ
ပေါ်၌ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးများ မရှိပါ။

လျှံစန်းသည် နှုတ်ခမ်းကိုတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားက ဒီမှာပဲနေလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဗေဒင်ဆရာက လျှံစန်းကိုမျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်ကာ....

“ဒီမှာ ဗေဒင်မေးဖို့လာတာမဟုတ်ရင် ပြန်ပါ... ကျုပ်ကိုမ
နှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက....

“ကျုပ်မေးတာဖြေပါ... ခင်ဗျားက ဒီမှာနေတာလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဗေဒင်ဆရာက မျက်လုံးဖြူးကာ....

“ဒီမှာမနေလို့ ကျုပ်က ဘယ်မှာနေရမှာလဲ”

၉၈ ၀ နန္ဒကျော်သူ

ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက....

“ပထမတစ်ခေါက်လာတုန်းက ခင်ဗျားကိုမှတွေ့ရလို့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဗေဒင်ဆရာက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“ကျုပ်အပြင်သွားနေတုန်း ခင်ဗျားရောက်လာတာဖြစ်မှာ

ပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဒီလိုပဲ ဖြစ်မှာပါ”

ဟု အလိုက်အထိုက်ပြန်ပြောလိုက်၏။

ဗေဒင်ဆရာက လျှံစန်းကိုကြည့်ကာ....

“ကိုင်း... အခု ခင်ဗျားက ဘာလုပ်မှာလဲ... ဗေဒင်ကြည့်မှာ

လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ အင်္ကျီရင်ဘတ်ကြားမှ
ကျောက်စိမ်းပြားတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်သို့တင်လိုက်
၏။

ဇာသု၏ရှေ့၌ရှိနေသောလူသည် နတ်ပါးစပ်ကျိုကုန်းပြ

အနုရာယ်စက္ကူဂုဏ် (ပ) ၀ ၉၉

ပါက မိမိ၏ကျောက်စိမ်းပြားကိုမြင်တွေ့သည်နှင့် ကျောက်စိမ်းပြား၏
အကြောင်းကို သိလိမ့်မည်ဖြစ်၏။

အကယ်၍ ထိုလူသည် နတ်ပါးစပ်ကျိုကုန်းမဟုတ်ပါက က
ကျောက်စိမ်းပြား၏အကြောင်းကို သိလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့် လျှံစန်းသည် ဘာမျှမပြောဘဲ ကျောက်စိမ်းပြား
ကိုစားပွဲပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ဗေဒင်ဆရာသည် ကျောက်စိမ်းပြားကိုတစ်လှည့် လျှံစန်းကို
တစ်လှည့် ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ သူသည် စားပွဲပေါ်မှကျောက်စိမ်းပြားကိုကောက်ယူ
လိုက်ပြီး စေ့စပ်သေချာစွာ ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် လျှံစန်းကိုကြည့်ကာ....

“ခင်ဗျား ခရီးဝေးကလာတာလား”

ဟု မေးလိုက်၏။ လျှံစန်းက ဘာမျှမပြောပါ။

ဗေဒင်ဆရာက ပြုံးလိုက်ပြီး ကျောက်စိမ်းပြားကိုအိတ်ထဲသို့
ထည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ....

“ဘယ်မှာတည်းလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

၁၀၀ ● နန္ဒကျော်သူ

“ကျုပ် ဘယ်မှာတည်းကယ်ဆိုတာ သိဖို့လိုလား”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

ဗေဒင်ဆရာက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“လိုတာပေါ့... အခု ခင်ဗျားက ကျုပ်ဆီက ပစ္စည်းကိုလာယူ

တာ မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်တယ်...”

ဗေဒင်ဆရာက ပြုံးကာ...

“ဒါကြောင့် ခင်ဗျားဘယ်မှာတည်းသလဲလို့ ကျုပ် မေးတာ

ပေါ့”

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“ပစ္စည်းက ဒီမှာမရှိဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဗေဒင်ဆရာက ပြုံးကာ...

“မရှိဘူး... လုံခြုံတဲ့နေရာမှာရှိပါတယ်... ခင်ဗျားဘယ်

တည်းတယ်ဆိုတာ ပြောခဲ့ပါ... ကျုပ်လောပို့ပါမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုလိုက်ပြီး...

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (၁) ၁၀၁

“ကျုပ်ပေးတဲ့ကျောက်စိမ်းပြားက မှန်ရဲ့လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဗေဒင်ဆရာက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“မှန်ပါတယ်”

လျှံစန်းက...

“ဒါဆို ကျုပ်ရဲ့ပစ္စည်းပေးပါ”

ဗေဒင်ဆရာက ပြုံးကာ...

“ဒီမှာ မရှိဘူး”

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း...

“ဘယ်မှာလဲ”

ဗေဒင်ဆရာက...

“မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီမှာပါ”

လျှံစန်းက...

“ခင်ဗျားမိတ်ဆွေက ယုံကြည်ရဲ့လား”

ဗေဒင်ဆရာက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ယုံရပါတယ်”

လျှံစန်းက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားက နတ်ပါးစပ်ကျိုကုန်း ဟုတ်ပါတယ်နော်”

ဟု မေးလိုက်၏။

၁၀၂ ၁ နန္ဒကျော်သူ

ဗေဒင်ဆရာက မျက်ခုံးပင့်ကာ....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

လျှံစန်းက သက်ပြင်းချကာ....

“ပထမတစ်ကြိမ်ရောက်တုန်းက ဒီမှာဗေဒင်ဆရာတစ်ယောက် အသတ်ခံထားရတယ်... ပြီးတော့ အခန်းတစ်ခုလုံးရှုပ်ပွဲပြီး ဖရိုဖရဲဖြစ်နေတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်း၏စကားကြောင့် ဗေဒင်ဆရာသည် အံ့သြဟန်ဖြင့်—

“ဒီမှာဗေဒင်ဆရာတစ်ယောက် အသတ်ခံရတယ်ဟုတ်လား”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်လားတုန်းက ဒီနေရာမှာ အဲဒီလူသေတယ်... လူသတ်သမားက သူ့ရဲ့နဖူးကိုသံမှိုနှင့်ရိုက်သွင်းပြီး သေသွားတာ... ပြီးတော့ အခန်းတစ်ခုလုံးလည်း ရှုပ်ပွဲနေတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် လျှံစန်းသည် စုတ်တံကိုကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး—

“ဟောဒီစုတ်တံက ဟောဟိုကြမ်းပြင်ပေါ်မှကျနေတာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အန္တရာယ်စက္ကနက် (ပ) ၁၀၃

ဗေဒင်ဆရာသည် ထိတ်လန့်အံ့သြဟန်ဖြင့် လျှံစန်းကိုကြည့်

ကာ....

“ခင်ဗျား... အကြည့်မှားတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းခါးယမ်းကာ....

“မမှားဘူး... အဲဒီလူက ဗေဒင်ဆရာလို ဝတ်ဆင်ထားတာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဗေဒင်ဆရာက ဦးခေါင်းခါးယမ်းလိုက်ပြီး....

“ကျုပ် အပြင်ကပြန်လာတော့ ကျုပ်အခန်းက ဘာမှရှုပ်ပွဲမနေဘူး... စုတ်တံကလည်း ကျုပ်ထားနေကျ ဟောဒီနေရာမှာပဲ ရှိတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဗေဒင်ဆရာကိုကြည့်လိုက်ပြီး....

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဗေဒင်ဆရာက လျှံစန်းကို လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့

ကြည့်ပြီး....

“ဖြစ်နိုင်တယ်... ဘာဖြစ်နိုင်တာလဲ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

၁၀၄ နန္ဒကျော်သူ

လျှံစန်းက ဗေဒင်ဆရာကိုစူးစိုက်ကြည့်ကာ....

“ခင်ဗျား ပြန်ရောက်တော့ အလောင်းကိုမတွေ့ဘူးလား”
ဟု မေးလိုက်၏။

ဗေဒင်ဆရာက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“ဘာ အလောင်းမှမရှိဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဒါဆို သူတို့က အလောင်းကိုဖျောက်ပြီး ခင်ဗျားအခန်းကို
မြန်ရှင်းသွားတာ ဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်း၏စကားကြောင့် ဗေဒင်ဆရာသည် အူကြောင်
ကြောင် မျက်လုံးများဖြင့် လျှံစန်းကိုကြည့်ကာ....

“သူတို့ဟုတ်လား... သူတို့ဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက နှုတ်ခမ်းကိုက်ကာ....

“စက္ကူငှက်ရဲ့လူတွေကိုပြောတာ”

ဗေဒင်ဆရာက....

“စက္ကူငှက် ဟုတ်လား... သူက ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ပ) ၁၀၅

လျှံစန်းက လေပူတစ်ချက်မှတ်ထုတ်လိုက်ပြီး....

“ကျုပ်လည်း မသိဘူး... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... သူတို့က ခင်ဗျားကို
လာရှာတာဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဗေဒင်ဆရာက မျက်လုံးပြူးကာ....

“သူတို့က ကျုပ်ကိုလာရှာတာ ဟုတ်လား”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက လက်ကာပြလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်လည်း ရှင်းမပြတတ်ဘူး... ခင်ဗျားအခန်းက ပြန်
ထွက်ဝေရာ သူတို့ကိုတွေ့ခဲ့တယ်... သူတို့က ကျုပ်ကိုတောင် ခြိမ်း
ခြောက်ခဲ့သေးတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဗေဒင်ဆရာက လျှံစန်း၏စကားကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် ဦး
ခေါင်းခါယမ်းကာ....“ခင်ဗျားပြောတာတွေကို ကျုပ်ဖြင့် ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်း
မသိဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက....

“ကျုပ်ပြောတာကိုနားလည်လည် မလည်လည် သေချာ

၁၀၆ ၁ နန္ဒကျော်သူ

တာကတော့ ခင်ဗျားမှာ အန္တရာယ်ရှိနေပြီ... အကောင်းဆုံးကတော့
ကျုပ်နှစ်ယောက်နှစ်ယောက်... သေတ္တာကိုသွားယူမယ်... ပြီးတော့ ခင်ဗျားလည်း
ဒီကနေ တစ်နေရာကိုရွှေ့ပြီး ပုန်းတော့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုစဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်က တံခါးကိုတွန်းဖွင့်လိုက်သော
ကြောင့် ခေါင်းလောင်းသံက ပေါ်ထွက်လာလေတော့သည် မဟုတ်ပါ
လား။

ခေါင်းလောင်းသံကြောင့် လျှံစန်းနှင့်ဗေဒင်ဆရာတို့သည်
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ဗေဒင်ဆရာ၏မျက်လုံးများသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဟန်
ဖြင့် ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်နေ၏။

သူ၏မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် သွေးများဆုတ်သွားသလို
သို့ ဖြူဖမ်းဖြူရောင်ဖြစ်လာ၏။

လျှံစန်းက နှုတ်ခမ်းကိုတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး ဗေဒင်ဆရာ
အား တိတ်တိတ်နေရန် ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် အချက်ပြလိုက်၏။

ပြီးမှ သူသည် အခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့လေတော့သည်
မဟုတ်ပါလား။

အန္တရာယ်ကျောက် (ပ) ၁၀၇

ညှော်ခန်းထဲ၌ လူတစ်ယောက်ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

လျှံစန်းသည် ထိုလူကိုကောင်းစွာသိ၏။

အကြောင်းမှာ ထိုလူသည် စက္ကူငှက်ထံမှခြိမ်းခြောက်စာကို
ယူဆောင်လာခဲ့သောလူပင် ဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလား။

လျှံစန်းက ထိုလူကိုမြင်တွေ့သောအခါ သဘောမကျဟန်
ဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဪ... ခင်ဗျားပါလား... ဘာလောလုပ်ပြန်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုလူက လျှံစန်းကိုလက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ ဦးညွတ်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်ရဲ့ ခေါင်းဆောင်က လွှတ်လိုက်လို့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“ခင်ဗျားရဲ့ ခေါင်းဆောင်က ဘယ်သူလဲ”

၁၀၈ ဇနနကျော်သူ

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုလူက....

“စက္ကူငှက်ပါ”

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“ဘာကိစ္စလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုလူက....

“ခင်ဗျားကိုတွေ့ချင်လို့ပါ”

လျှံစန်းက အံ့သြဟန်ဖြင့် ထိုလူကိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး-

“ကျုပ်ကိုတွေ့ချင်လို့ ဟုတ်လား”

ထိုလူက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်ပါတယ်”

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“သူက ကျုပ်ကိုဘာကိစ္စနဲ့တွေ့ချင်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုလူက....

“ခင်ဗျားသိချင်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို ပြောပြချင်လို့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုလူ၏စကားကြောင့် လျှံစန်းသည် ထိုလူကိုအံ့သြဟန်ဖြင့်

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ပ) ၁၀၉

ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ကျုပ်သိချင်တဲ့ကိစ္စ ဟုတ်လား”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

ထိုလူက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်ပါတယ်”

လျှံစန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်က ဘာကိုသိချင်တယ်ဆိုတာ သူက သိလို့လား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုလူက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားအဖေ အရင်းနဲ့ပတ်သက်တာဆိုရင်....”

ဟု စကားကိုဆုံးအောင်မပြောဘဲ ရုပ်တန်ထားလိုက်၏။

လျှံစန်းက ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။

သူသည် တစ်စုံတစ်ယောက်က သွေးကြောပိတ်လိုက်ခြင်း

ဆိုလိုက်ရသကဲ့သို့ မလှုပ်ရှားနိုင်အောင်ဖြစ်သွား၏။

သူသည် ထိုလူကိုအတန်ကြာအောင် မျက်လုံးပြူး၍ကြည့်

နေမိ၏။

ထိုလူက ပြုံးကာ....

“ခင်ဗျားလိုက်မယ် မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

၁၁၀ ၀ နန္ဒကျော်သူ

လျှံစန်းက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်လိုက်ခဲ့မယ်... ဒါပေမယ့် ခဏစောင့်ဦး”

ဟု ပြောလိုက်ပြီး အခန်းထဲသို့ပြန်ဝင်သွား၏။

အခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ သူသည် ဗေဒင်ဆရာ၏အနီးသို့ တိုးကပ်သွားပြီး....

“ကျုပ် သူနဲ့လိုက်သွားမယ်... မနက်ဖြန် မွန်းတည့်ချိန် ဖြောက်ဘက်တံခါးကထွက်ပြီး မြို့ပြင်ကိုသေတ္တာယူပြီး လာခဲ့ပါ”

ဟု တီးတိုးမှာကြားလိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် အခန်းထဲမှပြန်ထွက်လာပြီး....

“သွားကြဖို့”

ဟုပြောကာ ရွှေမှဦးဆောင်၍ ဗေဒင်ဆရာ၏အိမ်ထဲမှ ထွက်သွားလေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

မြင်းလည်းက ခပ်သွက်သွက် မောင်းနှင်နေ၏။

မြင်းလည်းထဲ၌ လျှံစန်းရှိနေ၏။

သူသည် မြင်းလည်းထဲ၌ လိုက်ပါလာသော်လည်း မည်သည့်အရပ်သို့ရောက်ရှိနေမှန်း မသိပါ။

အန္တရာယ်စက္ကူဂျက် (ပ) ၀ ၁၁၁

အကြောင်းမှာ သူ၏ဦးခေါင်းကို အနက်ရောင်အဝတ်ဖြင့် စွပ်ထားသောကြောင့်ဖြစ်၏။

လျှံစန်းသည် ဗေဒင်ဆရာ၏အိမ်ထဲမှ လှမ်းထွက်လိုက်သော အခါ မြင်းလည်းတစ်စီးရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

လျှံစန်းကို လာရောက်ဖိတ်ခေါ်သောလူက မြင်းလည်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“အတော်ဝေးလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုလူက လျှံစန်း၏အမေးကိုမဖြေဘဲ....

“မြင်းလည်းပေါ်တက်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ မြင်းလည်းပေါ်သို့တက်လိုက်၏။

မြင်းလည်းပေါ်သို့ရောက်သောအခါ ထိုလူက အသင့်ယူဆောင်လာသော အနက်ရောင်ခေါင်းစွပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး....

“တောင်းပန်ပါတယ်... တာဝန်အရပါ”

ဟုပြောလိုက်ပြီး လျှံစန်း၏ဦးခေါင်းကို အနက်ရောင်ခေါင်းစွပ်ဖြင့် စွပ်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် လျှံစန်းသည် ဘာမျှမမြင်ရတော့ပါ။ မကြာမီ မြင်းလှည်းက စတင်မောင်းနှင်လိုက်၏။

မြင်းလှည်းစတင်မောင်းနှင်စဉ်က လျှံစန်းသည် မြင်းလှည်း၏ဦးတည်ရာအရပ်ကို မှတ်မိနေ၏။

မကြာမီ မြင်းလှည်းက ဘယ်ဘက်သို့ချိုးကွေ့သွား၏။

ထို့နောက် အတန်ငယ်ကြာသောအခါ ညာဘက်သို့ချိုးကွေ့သွား၏။

ထို့နောက် မြင်းလှည်းသည် အကွေ့အကောက်များစွာဖြင့် လှည့်ပတ်မောင်းနှင်လိုက်သောကြောင့် လျှံစန်းသည် မြင်းလှည်း၏ဦးတည်ရာကို မှတ်၍မရအောင် ဖြစ်လာ၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် စိတ်တိုလျော့လိုက်ပြီး မြင်းလှည်းသယ်ဆောင်ရာအတိုင်း လိုက်ပါလာ၏။

သို့သော် လျှံစန်းသည် တစ်စုံတစ်ခုကိုကောင်းစွာ သတိပြုမိ၏။

ထိုအရာမှာ အခြားမဟုတ်ပါ။ မြင်းလှည်းသည် ညီညာသော လမ်းပေါ်၌ မောင်းနှင်နေခြင်း ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် မြင်းလှည်းသည် ဝိကင်းမြို့ထဲ၌ မောင်းနှင်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း လျှံစန်းက သတိပြုမိလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် စက္ကနကျော်သည် ဝိကင်းမြို့ထဲ၌ နေထိုင်

ကြောင်း ခန့်မှန်းနိုင်သည်မဟုတ်ပါလား။

မြင်းလှည်းသည် အချိန်တစ်နာရီကျော်မောင်းနှင်ပြီးနောက် ရပ်တန့်သွား၏။

ထို့နောက် ခြံဝင်းတခါးဖွင့်သံကိုကြားရ၏။ မြင်းလှည်းက ရပ်တန့်ရာမှ လှုပ်ရှားသွား၏။

ထို့ကြောင့် မြင်းလှည်းသည် ခြံဝင်းတစ်ခုအတွင်းသို့ မောင်းဝင်သွားကြောင်း လျှံစန်းကသိလိုက်၏။

မကြာမီ မြင်းလှည်းရပ်တန့်သွား၏။ မြင်းလှည်း၏ တံခါးဖွင့်သံပေါ်ထွက်လာပြီးနောက် လျှံစန်း၏ ဦးခေါင်း၌စွပ်ထားသော အစွပ်ဖယ်ရှားသွား၏။

ထိုအခါ လျှံစန်းက အိမ်ဂေဟာတစ်လုံး၏ရှေ့သို့ ရောက်နေကြောင်း သိရ၏။

လျှံစန်းတို့ခေါ်ဆောင်လာသူက....

“ရောက်ပါပြီ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းသည် မြင်းလှည်းပေါ်မှဆင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

ခြံဝင်းကကျယ်ဝန်းပြီး ခြံဝင်းထဲ၌ လှပသော ဥယျာဉ်တစ်ခု တို့တွေ့ရ၏။

၁၁၄ ၀ နန္ဒကျော်သူ

လျှံစန်းကိုခေါ်ဆောင်လာသောလူက လျှံစန်းကိုပြုံးပြလိုက်
ပြီး...

“ဒီဘက်ကိုကြည့်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် ထိုလူက ဦးဆောင်၍ အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်
၏။

လျှံစန်းသည် မျက်နှာတစ်ချက်ပင့်တင်လိုက်ပြီး ကျောက်
လှေကားထစ်(၅)ထစ်ရှိသော အိမ်ရှေ့လှေကားကို တက်လိုက်၏။
အိမ်တံခါးပေါက်၌ အသက်(၁၇)နှစ် (၁၈)နှစ်အရွယ် မိန်း
ကလေးနှစ်ယောက်သည် ဝဲယာတစ်ဘက်တစ်ချက်၌ ရပ်နေ၏။

သူတို့သည် လျှံစန်းကိုဦးညွှတ်၍ ဂရုပြုလိုက်၏။

လျှံစန်းက မျက်နှာပင်ကော...

“စက္ကူငှက်က နယ်နယ်ရရ မဟုတ်ပါလား”

ဟု စိတ်ထဲမှပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် မိမိကို ခေါ်ဆောင်လာသောလူ
နောက်သို့ လိုက်သွား၏။

မကြာမီ သူတို့သည် ခန့်ညားသော ဧည့်ခန်းဆောင်တစ်ခု
ရောက်လာ၏။

ဧည့်ခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် မိန်းကလေးတစ်

ယောက်က လျှံစန်းကိုပြုံး၍ကြိုဆိုနေ၏။

ထိုမိန်းကလေးသည် အသက်(၂၀)အရွယ်ခန့် မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ဖြစ်၏။

သူမ၏ရုပ်ရည်မှာ ချောလှသည်ဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း
မျက်လုံးမျက်ဖန်ကောင်းကာ ခန့်ညားသောအသွင်ရှိ၏။

သူမ၏ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က ပြေပြစ်ပြီး ဆန့်ကျင်ဘက်
လိင်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိ၏။

သူမက လျှံစန်းကိုလက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ ဦးညွှတ်ကာ...

“ကြိုဆိုပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။ သူမ၏အသံက ချိုလွင်နေ၏။

လျှံစန်းသည် မိန်းကလေးကို တအံ့တသြဖြင့် ကြည့်နေ၏။

ထိုမိန်းကလေးသည် တစ်နေ့တည်း လူ(၄)ယောက်ကို ဒုက္ခ
ပေးခဲ့ကြောင်း မယုံကြည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေ၏။

လျှံစန်းက မပြုံးမရယ်ဘဲ...

“ခင်ဗျားက စက္ကူငှက်ပါ”

ဟု မေးလိုက်၏။

မိန်းကလေးက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါနဲ့ ရှင်က လျှံစန်းလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

၁၁၆ ၈ နန္ဒကျော်သူ

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်ပါတယ်... ခင်ဗျားက ကျုပ်နာမည်ကိုသိပြီး ကျုပ်က ခင်ဗျားနာမည်ကိုမသိရတာတော့ မကောင်းဘူး... ဘာလဲ... ခင်ဗျားက ခင်ဗျားရဲ့နာမည်ကို လူသိမခံခံလို့လား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မိန်းကလေးက ရယ်မောလိုက်ပြီး....

“ကျွန်မကိုစက္ကူငှက်လို့ပဲ ခေါ်ပါလား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကောင်းပြီလေ... ချစ်ဗျားမှာ ခင်ဗျားရဲ့နာမည်ကိုပြောရမှာ ကြောက်နေရင်လည်း မပြောပါနဲ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကျွန်မက ရှင့်ကို အခုလိုဖိတ်ခေါ်လိုက်တော့ ရှင့်အနေနဲ့အံ့ သြသွားမှာပဲ... အမှန်တော့ လွန်ခဲ့တဲ့(၃)လလောက်ကတည်းက ရှင့်ကိုဖိတ်ခေါ်ချင်ခဲ့တာပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မိန်းကလေး၏စကားကြောင့် လျှံစန်းသည် မိန်းကလေးကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်ကာ....

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ပ) ၁၁၇

“ ခွန်ခဲ့တဲ့(၃)လောက်ကတည်းက ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

မိန်းကလေးက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်ပါတယ်”

လျှံစန်းက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

“ကိစ္စရှိတယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မိန်းကလေးက ပြုံးကာ....

“ရှင့်အဖေသေရတဲ့အကြောင်းကို ပြောချင်လို့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ....

“ကျုပ်အဖေသေတာ ကျုပ်မသိဘူး ထင်လို့လား”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ရှင့်အခုလိုပြောတဲ့အတွက် ရှင့်အဖေသေရတဲ့အကြောင်း ရင်းကို ရှင့်မသိရဘူးဆိုတာ သေချာတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မိန်းကလေး၏စကားကြောင့် လျှံစန်းသည် မိန်းကလေးကို ခူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

၁၁၈ ၁ နန္ဒကျော်သူ

“ခင်ဗျားက သိနေလို့လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

မိန်းကလေးက ပြုံးကာ....

“ဟုတ်ကဲ့”

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ....

“အခု ကျုပ်ကိုခေါ်တာ ဒီအကြောင်းပြောချင်လို့လား”

မိန်းကလေးက ပြုံး၍ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် ရှင်နဲ့ကျွန်မနဲ့ သတင်းတော့
မလှယ်ရလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက မိန်းကလေးကိုစူးစိုက်ကြည့်ပြီး....

“ခင်ဗျားပြောတာ ကျုပ်သဘောမပေါက်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မိန်းကလေးက ပြုံးကာ....

“ရိုးရိုးကလေးပါ... ကျွန်မက ရှင်အဖေရဲ့အကြောင်းပြောပြ
မယ်... ရှင်က ကျွန်မသိချင်တဲ့အကြောင်းကိုပြောပြရုံပါပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက နှုတ်ခမ်းကိုတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး....

“ကောင်းပြီလေ... ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မိန်းကလေးက ပြုံးကာ....

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ”

လျှံစန်းက....

“ခင်ဗျားသိချင်တဲ့အကြောင်းအရာကို ကျုပ်က မသိခဲ့ရင်
တော့ ကျုပ်ကပြောပြနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မိန်းကလေးက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ရှင်သိတဲ့အကြောင်းအရာပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

“ကောင်းပြီ... ခင်ဗျား ဘာသိချင်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ရှင် ဗေဒင်ဆရာနတ်ပါးစပ်ကျိုကုန်းဆီကို ဘာကိစ္စသွား
တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက အံ့ဩဟန်ဖြင့် မိန်းကလေးကိုကြည့်လိုက်ပြီး....

“ထူးဆန်းလို့လား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မိန်းကလေးက ပြုံးရင်း....

“ကျွန်မမေးတာကိုဖြေပါ”

လျှံစန်းက ပြုံးကာ....

“ဗေဒင်ဆရာဆိုသွားတာ ဗေဒင်မေးဖို့ကလွဲပြီး ဘာရှိဦး

မှလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မိန်းကလေးက ပြုံးကာ....

“ဗေဒင်သွားမေးတာ....”

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

“ဟုတ်တယ်... ဗေဒင်သွားမေးတာ”

မိန်းကလေးက ပြုံးကာ....

“ဘယ်သူ့အတွက်လဲ... ရှင့်အတွက်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက နှုတ်ခမ်းကိုတွန့်၍ ခပ်မဲ့မဲပြုံးလိုက်ရင်း....

“တစ်နေ့တည်း လူ(၄)ယောက်ကို ဒုက္ခပေးသွားတဲ့စက္ကူ

မှက်ကို ဘယ်တော့မှမီးမိမလဲဆိုတာ သွားမေးတာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မိန်းကလေးက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ပြီးမှ....

“ရှင်ဧဝလည်ကြောင်ပတ်ဖြေနေလို့ အကျိုးမရှိဘူးဆိုတာ သိသင့်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ပခုံးတွန့်ကာ....

“ကျုပ်က အမှန်အတိုင်းပြောတာပဲ”

မိန်းကလေးက လျှံစန်းကိုစူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ရှင့်ကို ကျွန်မက ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံတယ်....

ရှင်က လက်မခံပါလား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက မျက်ခုံးပင့်ကာ....

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုရန်လိုနေလို့လား”

မိန်းကလေးက သက်ပြင်းချရင်း....

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့လိမ်ပြောနေတာလဲ”

လျှံစန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်က လိမ်ပြောနေတယ်လို့ ခင်ဗျားက ထင်လို့လား”

မိန်းကလေးက ဦးခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“အင်း... ဗေဒင်ဆရာကိုပဲခေါ်ပြီးမေးရင် ကောင်းပေမယ့်ထင်

တယ်”

၁၂၂ ၈ နန္ဒကျော်သူ

ဟု ပြောလိုက်၏။

လှိုစန်းက ပခုံးတွန့်ကာ....

“ဒါတော့ ခင်ဗျားရဲ့သဘောပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မိန်းကလေးက လှိုစန်းကိုစူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“သူ့ကိုခေါ်မေးရင်တော့ အခုလို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စည့်ခံပြီး မေးမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လှိုစန်းက ပြုံးလိုက်၏။

ယခုအချိန်၌ ဗေဒင်ဆရာသည် တခြားတစ်နေရာသို့ ရှောင် တိမ်းသွားပြီးဖြစ်နေလောက်ပြီဟု လှိုစန်း၏စိတ်ထဲ၌ ထင်မှတ်ထား ၏။

အကြောင်းမှာ သူသည် ဗေဒင်ဆရာကို ထိုနေရာမှရှောင် တိမ်းရန် သတိပေးခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် လှိုစန်းက မထိတန်ပြုံးကာ....

“ခင်ဗျားရဲ့သဘောပဲ... အခုလည်း ခင်ဗျားက ကျုပ်အဖေ့ အကြောင်းကိုသိတယ်ဆိုပြီး ကျုပ်ကိုညာခေါ်လာတာ မဟုတ်လား... ခင်ဗျားသိချင်တာကို ဗေဒင်ဆရာဆီမှာသွားပြီးမေးပါ... ကျုပ်က တော့ ပြန်တော့မယ်... ကျုပ်ဘာသာပြန်ရမှာလား... ပြန်လိုက်မို့”

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ပ) ၈

လား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မိန်းကလေးက သက်ပြင်းချကာ....

“ရှင် သေသေချာချာစဉ်းစားသင့်ပါတယ်”

လှိုစန်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“မလိုပါဘူး... ကျုပ်ပြောတာကို ခင်ဗျားက မယုံမှတော့ ကျုပ်က ဘာထပ်ပြီးစဉ်းစားရဦးမှာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မိန်းကလေးက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်ကာ....

“အခုအထိ ရှင်ကို ကျွန်မက ရန်သူအဖြစ်မသတ်မှတ်သေး ဘူး... တကယ်လို့ ရှင် ဒီကထွက်သွားပြီးရင်တော့ ရှင်ကိုရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ရလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လှိုစန်းက ရယ်မောလိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်မွေးစားအဖေရဲ့လက်ကို ဖြတ်ခဲ့တယ်... ကျုပ်က ခင်ဗျားနဲ့ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မိတ်ဆွေဖြစ်နိုင်မှာလဲ”

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကျွန်မတစ်ခုမေးမယ်”

လှိုစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

၁၂၂၄ ၈ နန္ဒကျော်သူ

“မေးပါ”

မိန်းကလေးက နှုတ်ခမ်းကိုတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး....

“ရှင်ရဲ့မွေးစားအဖေက သူ့ရဲ့လက်ကို ကျွန်မက ဖြတ်လိုက်
တဲ့အတွက် ကျွန်မကိုလက်စားချေဖို့ ရှင့်ကိုပြောထားလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“မပြောပါဘူး”

မိန်းကလေးက ပြုံးကာ....

“ဒါဆို ရှင်းပါတယ်... သူက သူ့အပြစ်ကိုသိလို့ ကျေကျေနပ်
နပ်မယူသွားတာ... ဘာဖြစ်လို့ ရှင်က ဝင်ပါချင်တာလဲ”

လျှံစန်းက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ပြီးမှ သူသည် မိန်းကလေးကိုစူးစိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း....

“ကျုပ်ကတော့ လက်ဝိုက်ပြီးကြည့်မနေနိုင်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် နောက်သို့ချာခနဲလှည့်ကာ အခန်းထဲမှ
ထွက်သွားလေတော့၏။

မိန်းကလေးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီးလျှင်
လျှံစန်းကိုခေါ်ဆောင်လာသူအား ဦးခေါင်းညိတ်ပြကာ....

“သူ့ကိုပြန်ဖို့လိုက်”

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ပ) ၁၂၅

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

မြင်းလှည်းက ထွက်သွားပြီဖြစ်၏။

လျှံစန်းသည် ထွက်ခွာသွားသောမြင်းလှည်းကို မျက်စိတစ်
ဆုံးကြည့်နေ၏။

လျှံစန်းကို လာရောက်ခေါ်ဆောင်ခဲ့သောလူသည် အလာခ
မီးစဉ်အတိုင်း လျှံစန်း၏မျက်နှာကို အနက်ရောင်အိတ်ဖြင့်စွပ်ကာ
မြင်းလှည်းဖြင့်ခေါ်လာခဲ့၏။

ထို့နောက် စမ်းပန်းလမ်းထိပ်တွင် လျှံစန်းကိုချထားပေးခဲ့
၏။

လျှံစန်းသည် မိမိ၏မြင်ကွင်းမှ မြင်းလှည်းပျောက်ကွယ်သွား
သည်အထိ ကြည့်နေ၏။

ပြီးမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ စမ်းပန်းလမ်းထိပ်မှ ထွက်
လာခဲ့၏။

လမ်းသွယ်(၃)လမ်း (၄)လမ်းခန့် ရောက်ရှိလာသောအခါ
လူ၏နောက်မှ လူတစ်ယောက်လိုက်ပါလာကြောင်းကို သတိပြုမိ၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် လမ်းကြားတစ်ခုအတွင်းသို့ ချိုးကွေ့

၁၂၆ ၀ နန္ဒကျော်သူ

ဝင် ရောက်လိုက်ပြီး မိမိ၏နောက်မှလိုက်လာသူကို ချောင်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုစဉ် လက်တစ်ဖက်က သူ၏ပခုံးပေါ်သို့ကျလာ၏။

လို့ကြောင့် လျှံစန်းသည် ထိတ်လန့်သွားပြီး နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူ၏နောက်၌ ထိုက်လုံရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်၏။

ထိုအခါမှ လျှံစန်းသည် သက်ပြင်းချကာ...

“လန့်လိုက်တာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပြီးမှ သူသည် ထိုက်လုံကိုမျက်မှောင်ကြုတ်၍ကြည့်ကာ

“အစ်ကိုထိုက်က ကျွန်တော့်နောက်ကို နောက်ယောင်လိုက်လာတာလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဘေးဘက်တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“စက္ကူငှက်နဲ့တွေ့ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံ၏စကားကြောင့် လျှံစန်းသည် ထိုက်လုံကို

မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ...

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (၁)

“ကျွန်တော်စက္ကူငှက်နဲ့တွေ့တယ်ဆိုတာ အစ်ကိုဘယ်လုပ်သိလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးကာ...

“အမှန်ပြောရရင် ကျုပ် မင်းရဲ့နောက်ကိုနောက်ယောင်ခံလိုက်လာတာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“ဒါဆို ကျွန်တော်ကိုမြင်းလည်းနဲ့ခေါ်သွားတာ အစ်ကိုတွေတာပေါ့ ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

လျှံစန်းက...

“ဒါဆို စက္ကူငှက် ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာကို အစ်ကိုက သိ ပြီပေါ့”

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

လျှံစန်းက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုကိုင်ကာ...

“ဘယ်မှာနေတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

၁ နန္ဒကျော်သူ

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်ပြောရင် မင်းကယုံတောင်ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက မျက်ခုံးပင့်ကာ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“အမှန်တော့ စက္ကူငှက်နေတာ အဝေးကြီးမဟုတ်ဘူး... ဗေဒင်ဆရာရဲ့ ဘေးချင်းကပ်ခြင်းမှာနေတာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံ၏စကားကြောင့် လျှံစန်းသည် အံ့သြဟန်ဖြင့် ထိုက်လုံကိုကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ...

“ဗျာ... ဘေးချင်းကပ်ခြင်းမှာ ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

လျှံစန်းက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“ဒါကြောင့် ဗေဒင်ဆရာရဲ့ အိမ်မှာ ကျွန်တော်ရှိတာကိုသိတာကို...”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ပ) ၁၂၉

ထိုက်လုံက ပြုံးကာ...

“ဒါနဲ့ သူက မင်းကိုဘာတွေပြောခဲ့လဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက...

“ဘာမှမပြောပါဘူး... ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်လို့ ဗေဒင်ဆရာဆီကိုလာတာလဲလို့ မေးတာပါ”

ထိုက်လုံက ပြုံးကာ...

“မင်းက လိမ်ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

လျှံစန်းက ပြုံးကာ...

“ဒါပေါ့...”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပြီးမှ လျှံစန်းက ဗေဒင်ဆရာနတ်ပါးစပ်ကျီကုန်း မသေသေးကြောင်း မိမိနှင့်မနက်ဖြန် မြို့၏မြောက်ဘက်တံခါးဝ၌တွေ့ရန် ချိန်းဆိုထားကြောင်းကို ပြောပြလိုက်၏။

ထိုက်လုံက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“မင်းချိန်းတဲ့နေရာကို ဗေဒင်ဆရာကလာမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောပဲထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ပခုံးတွန့်ကာ...

၁၃၀ ၀ နန္ဒကျော်သူ

“ကျွန်တော်ကတော့ သွားပြီးစောင့်ရမှာပဲ”

ထိုက်လုံက နှုတ်ခမ်းကိုတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး....

“စက္ကူငှက်က မင်းရဲ့စကားကိုယုံမှာမှမဟုတ်တာ”

လျှံစန်းက ပြုံးကာ....

“ကျွန်တော်လိမ်ပြောတယ်ဆိုတာကို သူက သဘောပေါက်ပါတယ်”

ထိုက်လုံက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

“ဒါဆို သူက ဗေဒင်ဆရာကိုစောင့်ကြည့်တော့မှာပေါ့... ဖမ်းပြီး စစ်ဆေးတာထက် ဗေဒင်ဆရာရဲ့လှုပ်ရှားမှုကို စောင့်ကြည့်တာက မင်းတို့ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ ပိုပြီးသိရတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“သူတို့က ဗေဒင်ဆရာရဲ့နောက်ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်ကြည့်မယ်ဆိုတဲ့သဘောလား”

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်တယ်”

လျှံစန်းက ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။

ပြီးမှ သူသည် ထိုက်လုံကိုကြည့်ကာ....

“အဲဒါမဒကပဲ... ဗေဒင်ဆရာက ပစ္စည်းလာပို့တုန်း သူတို့

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (၁) ၁၃၁

ဖြတ်လှသွားရင် ခက်ပြီ... ကျွန်တော်အဖေကို ဘယ်လိုပြန်ပြောရမုန်းသိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး....

“ကိစ္စမရှိဘူး... မင်းကချိန်းထားတဲ့အတိုင်းသွားပါ... ကျန်တဲ့ကိစ္စကို ကျုပ်ဖြေရှင်းပါ့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ထိုက်လုံကို တအံ့တသဖြင့်ကြည့်ကာ....

“အစ်ကိုက ဘယ်လိုဖြေရှင်းမှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကျုပ် သွားနှင့်မယ်”

ဟုပြောကာ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားလေတော့၏။

လျှံစန်းသည် ထိုက်လုံ၏နောက်ကျောကိုကြည့်ရင်း ဦးခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်လေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

အချိန်မှာ မွန်းတည့်ချိန်ဖြစ်၏။

နေရာမှာ ပီကင်းမြို့၏ မြောက်ဘက်တံခါးပေါက်ဖြစ်၏။
ထိုနေရာ၌ မြင်းလည်းများကို အစီအရီရပ်ထားသော အဝေး
ပြေးမြင်းလည်းဂိတ်ရှိ၏။

ယခု ထိုနေရာသို့လျှံစန်းရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်၏။
သူသည် မွန်းမတည့်မီ နာရီဝိုင်းအလိုကတည်းက ဤနေရာ
သို့ ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်၏။

သူသည် ထိုနေရာသို့ကြိုတင်ရောက်ရှိလာခြင်းမှာ ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို လေ့လာအကဲခတ်လိုသောကြောင့် ဖြစ်၏။

သူသည် ချိန်းဆိုထားသောနေရာကို အဝေးမှ အကဲခတ်
ကြည့်နေ၏။

မြင်းလည်းဂိတ်ဖြစ်၍ လူများရှုပ်ထွေးနေသော်လည်း မ
သင်္ကာဖွယ်ကောင်းသောလူများကို မတွေ့ရပါ။

ထိုအခါမှ သူသည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ချိန်းဆိုထားသော
နေရာသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။

မကြာမီ မြောက်ဘက်မြို့တံခါးပေါက်မှ ဗေဒင်ဆရာထွက်
လာသည်ကို လျှံစန်းက မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

ဗေဒင်ဆရာ၏လက်ထဲ၌ အဝါရောင်လက်ဆွဲသေတ္တာတစ်
လုံးကိုင်လာ၏။

ဗေဒင်ဆရာသည် မြို့အပြင်သို့ရောက်သောအခါ ခြေလှမ်း

ရပ်တန့်လိုက်ပြီး ဘေးဘိဝံသကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် လျှံစန်းကိုမြင်တွေ့ကာ လျှံစန်းထံသို့ခြေ
လှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် လျှောက်လာ၏။

လျှံစန်းကလည်း ဗေဒင်ဆရာထံသို့ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့်
လျှောက်သွား၏။

မကြာမီ သူတို့နှစ်ယောက်သည် လမ်းခုလတ်၌ဆုံတွေ့ကြ
၏။

ဗေဒင်ဆရာက ဘာမျှမပြောဘဲ လက်ထဲမှလက်ဆွဲသေတ္တာ
ကို လျှံစန်းထံသို့ လှမ်းပေးလိုက်၏။

လျှံစန်းကလည်း ဗေဒင်ဆရာ၏လက်ထဲမှလက်ဆွဲသေတ္တာ
ကိုလှမ်းယူလိုက်၏။

ထိုစဉ် ရုတ်တရက် သူတို့အနီးသို့ လူတစ်ယောက်ရောက်
လာပြီး ဗေဒင်ဆရာ၏လက်ထဲမှ လက်ဆွဲသေတ္တာကို လုယူ၍ ထွက်
ပြေးသွားလေတော့၏။

ထင်မှတ်မထားသော အဖြစ်အပျက်က လျင်မြန်စွာ ဖြစ်ပွား
သွား၏။

ထို့ကြောင့် လျှံစန်းရော ဗေဒင်ဆရာပါ ကြောင်အမ်းအမ်း
ဖြစ်ကာ ထိုလူကိုငေးကြည့်နေမိ၏။

အတန်ကြာမှ လျှံစန်းက သတိပြန်ဝင်လာပြီး လက်ဆွဲ

၁၃၄ ❶ နန္ဒကျော်သူ

သေတ္တာကို လှယူထွက်ပြေးသွားသော လူ၏နောက်သို့လိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ် သူ၏ပခုံးကိုလက်တစ်ဖက်က လာရောက်ပုတ်လိုက်ပြီး...

“ဟေ့လူ... မတွေ့တာတောင် အတော်ကြာသွားပြီနော်”

ဟု ပြောလိုက်သောစကားသံ ပေါ်ထွက်လာ၏။

ထို့ကြောင့် လျှံစန်းက နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မိမိ၏နောက်၌ လူစိမ်းတစ်ယောက်ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုလူက လျှံစန်းကိုရင်းရင်းနှီးနှီး ပြုံးပြရင်း....

“ခင်းကွာ... မပြောချင်ဘူး... မပြောမဆိုနဲ့ထွက်သွားတယ်... အငယ်မက မင်းကိုတစ်မေးတည်း မေးနေတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ထိုလူကိုမျက်မှောင်ကြုတ်၍ကြည့်ကာ...

“မိတ်ဆွေ... ခင်ဗျား လူမှားနေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်း၏စကားကြောင့် ထိုလူသည် လျှံစန်းကို တအံ့တဩ

ဖြင့် ကြည့်ကာ...

“မင်း ဝမ်းပိုးမဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

အန္တရာယ်စက္ကနက် (ပ) ❷ ၁၃၅

လျှံစန်းက သက်ပြင်းချကာ....

“ကျုပ်ဝမ်းပိုး မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုလူက အားတုံအားနာဟန်ဖြင့် ပြုံးလိုက်ပြီး....

“တောင်းပန်မိတယ်... လူမှားသွားလို့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဘာမျှမပြောဘဲ လက်ဆွဲသေတ္တာလှယူသွားသူ နောက်သို့လိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သို့သော် သူသည် ထိုလူ၏အရိပ်အယောင်ကိုပင် မတွေ့ရတော့ပါ။

ထို့ကြောင့် သူသည် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် မိမိကိုလူမှား၍ လာရောက်နှုတ်ဆက်သူကို အပြစ်တင်ပြောဆိုရင်း လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုသို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် ထိုလူကိုမတွေ့ရတော့ပါ။ လျှံစန်းက မျက်လုံးပြူးကြောင်ကြာင့်ဖြင့် မိမိကိုကြည့်နေသောဗေဒင်ဆရာကို မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ဟိုလူ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဗေဒင်ဆရာက လျှံစန်းကိုကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ကြည့်

ကာ....

“ဘယ်သူလဲ”

လျှံစန်းက....

“ကျုပ်ကိုလူမှားပြီး လာနှုတ်ဆက်တဲ့လူ”

ဗေဒင်ဆရာက ပခုံးတွန့်ကာ....

“ကျုပ် သတိမထားလိုက်မိဘူး”

လျှံစန်းက လေပူတစ်မျက်မှတ်ထုတ်လိုက်ပြီး....

“ဒင်းတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး သေတ္တာကိုလုယူသွားတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဗေဒင်ဆရာက လျှံစန်းကိုမျက်လုံးဖြူး၍ကြည့်ကာ....

“ခင်ဗျားကိုထပ်ပြီးပေးပြီး လက်ဆွဲသေတ္တာမရှိတော့ဘူး”

နော်... ကျုပ်ပေးပြီးပြီ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဗေဒင်ဆရာကို မျက်မှောင်ကြွတ်၍ကြည့်လိုက်

ပြီး....

“သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဗေဒင်ဆရာက လျှံစန်းကိုကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ကြည့်ကာ..

“ဘယ်သူတွေလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက....

“သေတ္တာကိုလုသွားတဲ့လူတွေ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်း၏စကားကြောင့် ဗေဒင်ဆရာသည် လျှံစန်းကိုမျက်

လုံးဖြူး၍ကြည့်ကာ....

“ကျုပ်ရဲ့လူတွေလို့ ခင်ဗျားက ထင်နေလို့လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက....

“ဒီကိစ္စကိုသိတာ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်ပဲရှိတယ်... ကျုပ်က ကျုပ်

ရဲ့သေတ္တာကိုလုလွှတ်ပြီး လုခိုင်းပါ့မလား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဗေဒင်ဆရာက ဦးခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားရဲ့သေတ္တာကို ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ယူရမှာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် ဗေဒင်ဆရာက နောက်သို့ချာခန့်လှည့်ကာ ထွက်

သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

လျှံစန်းက....

“ခင်ဗျား ဘယ်သွားမလို့လဲ”

၁၃၈ နန္ဒကျော်သူ

ဗေဒင်ဆရာက လျှံစန်းကို မျက်မှောင်ကြုတ်ချကြည့်ကာ...

"ဘယ်သွားရမှာလဲ... အိမ်ပြန်ရမှာပေါ့... ကျုပ်ကိစ္စကပြီး

ပြီ"

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး...

"ကျုပ်သေတ္တာကိုလှည့်ခွားတာ ခင်ဗျားရဲ့လူတွေဖြစ်ရင် ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်လာရှာမယ်"

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဗေဒင်ဆရာက ပခုံးတွန့်ကာ...

"ခင်ဗျားရဲ့သဘောပဲ... ကျုပ်လူတွေမဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်"

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း...

"ခင်ဗျား ဒီကိုမလာခင် ဘယ်တွေဝင်ခဲ့သေးလဲ"

ဟု မေးလိုက်၏။

ဗေဒင်ဆရာက ပခုံးတွန့်ကာ...

"ဘယ်မှမဝင်ဘူး... သေတ္တာကိုသွားယူပြီး ဒီကိုတန်းလာခဲ့

တာ"

လျှံစန်းက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်ကာ...

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ပ) ၁၃၉

"ခင်ဗျားနောက်ကို နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်လာတဲ့လူတွေရှိလား"

ဟု မေးလိုက်၏။

ဗေဒင်ဆရာက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

"ဒါတော့ ကျုပ်မသိဘူး"

လျှံစန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

"ကော့င်းပြီလေ... ကိစ္စရှိရင် ကျုပ်လာခဲ့မယ်"

ဗေဒင်ဆရာက ပခုံးတွန့်ကာ...

"အချိန်မရွေးပဲ"

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် ဗေဒင်ဆရာသည် နောက်သို့လှည့်ကာ ထွက်သွားလေတော့၏။

လျှံစန်းသည် နေရာ၌ရပ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

သူသည် အတန်ကြာအောင်ရပ်နေပြီးမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုလေးပင့်စွာ မှုတ်ထုတ်လိုက်လေတော့၏။

လျှံစန်းသည် ကျောက်စိမ်းပြားကို ဗေဒင်ဆရာထံသို့ပေး

၁၄၀ နန္ဒကျော်သူ

လိုက်ပြီး ဖြစ်၏။

ဗေဒင်ဆရာကလည်း လက်ဆွဲသေတ္တာကိုယူလာခဲ့၏။

သို့သော် လူတစ်ယောက် သို့မဟုတ် လူတစ်စုက လက်ဆွဲသေတ္တာကိုကြားမှဖြတ်၍ လိုယူသွား၏။

ထိုလူစုသည် စက္ကူငှက်၏လူလော...။ မဖြစ်နိုင်ပါ။

မိမိနှင့်ဗေဒင်ဆရာတို့ ဤနေရာ၌ ပစ္စည်းအလဲအလှယ်လုပ်ရန် ချိန်းထားကြောင်းကို စက္ကူငှက်က မသိပါ။

သို့သော် စက္ကူငှက်သည် ဗေဒင်ဆရာကိုစောင့်ကြည့်နေပါက မိမိနှင့်ဗေဒင်ဆရာတို့ ပစ္စည်းလဲလှယ်သည်ကို သိနိုင်မည်ဖြစ်၏။

အကယ်၍သာ ယခုကိစ္စသည် စက္ကူငှက်က ပြုလုပ်ခြင်းမဟုတ်ခဲ့လျှင်....။

လျှံစန်းသည် ဆက်၍မတွေးတော့ပါ။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မိမိတို့သည် စက္ကူငှက်အပြင်တခြားရန်သူတစ်ယောက်ကိုပါ ရင်ဆိုင်နေရသည်ဟု စိတ်ထဲမှထင်မှတ်လိုက်၏။

လျှံစန်းသည် တွေးရင်း မင်းလမ်းမအတိုင်းလျှောက်လာခဲ့၏။

မကြာမီ သူသည် လက်ဖက်စိမ်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်လာ၏။

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ပ) ၁၄၁

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှထိုက်လိုက် လျှံစန်းကိုလှမ်း၍ခေါ်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်၏။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ရောက်သည်နှင့် သူ၏ခြေလှမ်းများက တုံ့ခနဲရပ်တန့်သွား၏။

အကြောင်းမှာ ထိုက်လိုထိုင်နေသော စားပွဲပေါ်၌အဝါရောင် လက်ဆွဲသေတ္တာကို မြင်တွေ့လိုက်သောကြောင့်ဖြစ်၏။

လျှံစန်းက စားပွဲပေါ်မှလက်ဆွဲသေတ္တာကို တအံ့တသြဖြင့် ကြည့်ရင်း....

“ဒါ... ဒါ....”

ထိုက်လိုက် ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ထိုင်စမ်းပါဦး”

ဟု ပြောလိုက်၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် လျှံစန်းအတွက် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်လှမ်းမှာလိုက်၏။

လျှံစန်းက....

“ဒီကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီးရောက်လာတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လိုက် ပြုံးကာ....

၁၄၂. နန္ဒကျော်သူ

“ဇေဒင်ဆရာဆီက ပစ္စည်းဆိုတာ ဒါလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်တယ်... ဒါပေမယ့်....”

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“မင်းတို့လက်ထဲက ကြားဖြတ်ပြီး အလှခံလိုက်ရတယ်”

ဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက အံ့သြဟန်ဖြင့် ထိုက်လုံကိုကြည့်ကာ....

“ဟုတ်တယ်... အစ်ကိုက သေတ္တာလုသွားတဲ့လူတွေကိုဖမ်း

မိလို့လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးကာ....

“ကျုပ်က သေတ္တာကိုလုခိုင်းလိုက်တာပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံ၏စကားကြောင့် လျှံစန်းသည် ထိုက်လုံကိုနား

လည်နိုင်သောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ကာ....

“သေတ္တာကို အစ်ကိုက လုခိုင်းလိုက်တာဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

အနုရာယ်စက္ကူငှက် (ပ) ၁၄၃

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်တယ်”

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“ဘာဖြစ်လို့ လုခိုင်းလိုက်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“မင်းက သေတ္တာကိုရရင် ဖွင့်မကြည့်ဘဲ သေတ္တာကိုမြစ်ထ

သွားပြီး ပစ်ချမှာမဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်ပါတယ်”

ထိုက်လုံက ပြုံးကာ....

“သေတ္တာထဲမှာ ဘာတွေပါတယ်ဆိုတာ ဘာဖြစ်လို့ဖွင့်မ

ကြည့်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

“အဖေက သေတ္တာကိုဖွင့်မကြည့်နဲ့လို့ မှာသွားလို့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး သေတ္တာကိုဖွင့်လိုက်၏။ သေတ္တာ

၁၄၄ နန္ဒကျော်သူ

ထဲ၌ ဘာမျှမရှိပါ။

လျှံစန်းက ထိုက်လုံကိုလှမ်းကြည့်ပြီး...

“အထဲက ပစ္စည်းတွေရော...”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“သေတ္တာထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ...

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... အရေးကြီးတဲ့ပစ္စည်း တစ်ခုခုစော့ ရှိမှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးကာ...

“ဒါဖြင့် ဘာပစ္စည်းရှိလဲ”

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ...

“ကျွန်တော် မသိဘူး”

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ပြီ... မင်းကသာ ဒီသေတ္တာကိုဖွင့်မကြည့်ဘဲ မြစ်ထဲ
ပစ်ချလိုက်ရင် ဒီသေတ္တာထဲမှာ ဘာတွေပါသွားတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ
မှသိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ပ) ၁၄၅

“ဟုတ်ပါတယ်”

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဒါကြောင့် သေတ္တာထဲမှာဘာတွေရှိတယ်ဆိုတာ သိချင်လို့

ကြားကဖြတ်ပြီး လှိုင်းလိုက်တာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက သေတ္တာကိုကြည့်ကာ...

“သေတ္တာထဲမှာ ဘာမှမပါဘူး... ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်တယ်... သေတ္တာထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပြီးမှ သူသည် လျှံစန်းကိုစူးစိုက်ကြည့်ကာ...

“သူဌေးလီက ဘာမျှမရှိတဲ့သေတ္တာကို ဘာဖြစ်လို့မြစ်ထဲကို

စစ်ချခိုင်းရတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက သက်ပြင်းချကာ...

“သေတ္တာထဲကပစ္စည်းကို စေဒနာဆရာက ယူထားလို့တာ

ဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

၁၄၆ ၀ နန္ဒကျော်သူ

ထိုက်လုံက ပြုံးကာ...

“ဗေဒင်ဆရာက ယူထားလိုက်တယ်ဆိုရင် မင်းက ဘာ ပစ္စည်းဆိုတာသိမှ ဗေဒင်ခံ့ ၇၀ကို မေးလို့ရမှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံ၏စကားကြောင့် လျှံစန်းသည် တွေ့စေ၍သွား၏။

ထိုက်လုံက သက်ပြင်းချကာ...

“ကျုပ်အထင်ပြောရရင် ဗေဒင်ဆရာကလည်း သေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်မှာမဟုတ်ဘူး... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သေတ္တာကိုသေ့ ခတ်ထားတာ... အခု ငါက သေ့ကိုရိုက်ပြီးဖွင့်လိုက်လို့ သေတ္တာထဲမှာ ဘာမျှမရှိဘူးဆိုတာသိရတာ... တကယ်လို့ ဗေဒင်ဆရာက သေတ္တာ ထဲကပစ္စည်းကိုလိုချင်ရင် သေ့ကိုရိုက်ဖွင့်ထားရမယ်”

လျှံစန်းက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး...

“သေ့လဲတပ်ထားရင်ရော...”

ထိုက်လုံက ပြုံးကာ...

“သေတ္တာကိုအပ်ထားတာ... အနည်းဆုံး(၁၀)နှစ်ရှိပြီ... ဒါ တော့ သေ့ကိုလဲထားရင် သိသာမှာပေါ့”

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဒါလဲ ဟုတ်တာပဲ”

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး...

အနုရာယ်စက္ကူငှက် (၁) ၁၄၇

“အကောင်းဆုံးကတော့ သေတ္တာထဲမှာ ဘာထည့်ထား တယ်ဆိုတာ သူဌေးလီကိုမေးကြည့်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။

အတန်ကြာမှ သက်ပြင်းချကာ...

“အဖေ့ကိုမေးလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“သူဌေးလီက သေတ္တာထဲမှာ ဘာပစ္စည်းမှမရှိဘဲ ဖြစ်ထဲကို ပစ်ချခိုင်းလိုက်တာဆိုရင်တော့ အတော်စဉ်းစားစရာ ကောင်းနေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“မင်း စဉ်းစားကြည့်... ဘာပစ္စည်းမှမပါတဲ့သေတ္တာကို ဘာ ဖြစ်လို့ဖြစ်ထဲကို ပစ်ချခိုင်းရတာလဲ... စက္ကူငှက်ကိုလှည့်စားတာလား”

လျှံစန်းက လေပူတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်ပြီး...

“ကျွန်တော်ဖြင့် ဘာမှစဉ်းစားလို့မရတော့ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

၁၄၈ ၀ နန္ဒကျော်သူ

ထိုက်လုံက ပြုံးကာ...

“သူဌေးလီက လက်တစ်ဖက်အဖြတ်ခံရတာတောင် သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်တွေကို အမှုဖွင့်ပြီး မတိုင်ကြားခဲ့ဘူး... နောက်ပြီး ဒီသေတ္တာကို ရေထဲပစ်ချခိုင်းတယ်... ဒါတွေဟာ ထူးဆန်းနေတယ်... သူဌေးလီတို့နဲ့ စက္ကူငှက်ရဲ့ ကြားမှာ အလွန်ရှုပ်ထွေးတဲ့ လျှို့ဝှက်မှုရှိနေလိမ့်မယ်... ပြီးတော့ သေသွားတဲ့ဗေဒင်ဆရာကရော ဘယ်သူလဲ... သူ့ကို ဘယ်သူက သတ်တာလဲ”

လျှိုစန်းက သက်ပြင်းချကာ....

“အစ်ကိုပြောမှပဲ ပိုပြီး ဦးနှောက်ခြောက်လာပြီ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးကာ....

“အဖြေကိုရှာမတွေ့သေးခင်မှာ ဦးနှောက်ခြောက်တာပါ... အဖြေကိုရှာတွေ့ရင် ဘာမှဦးနှောက်ခြောက်ဖို့မလိုတော့ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပြီးမှ သူသည် ရုတ်တရက် မျက်နှာကိုတည်လိုက်ပြီး....

“အခုဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စတွေအားလုံးဟာ ကျုပ်တို့လူကြီး(၅)ယောက် ပူးပေါင်းပြီးကြံစည်ခဲ့တဲ့လုပ်ကြံမှုနဲ့ပတ်သက်နေတယ်... ဒါကြောင့် ဒီလုပ်ကြံမှုကိုပြန်ပြီး ဖော်ထုတ်ရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှိုစန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“အစ်ကိုက ဘယ်လိုလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်တို့လူကြီး(၅)ယောက်ကို ပြန်မေးရ ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှိုစန်းက သက်ပြင်းချကာ....

“ကျွန်တော့်ရဲ့အဖေကတော့ ပြောပြမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ကျုပ်ရဲ့ဆရာကလည်း စုံစမ်းချင်ရင် ကိုယ့်ဘာသာစုံစမ်း...

သူ့ကိုဘာမှလာမမေးနဲ့လို့ ပြောထားတယ်”

လျှိုစန်းက သက်ပြင်းချကာ....

“ဒါဆို ကျန်တဲ့(၃)ယောက်ကိုပဲ မေးရမှာပေါ့”

ထိုက်လုံက လက်နှစ်ချောင်းထောင်ပြကာ....

“ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်ပါ... ငွေတိုက်ပိုင်ရှင် ဝမ်ယုက သေသွားပြီလေ”

လျှိုစန်းက....

“ဟုတ်တယ်... ချောင်ဖုံးနဲ့ဟန်ကျိုထိုက်ကိုပဲ မေးလို့ရမယ်”

၁၅၀ ဇနနကျော်သူ

ထိုက်လုံက....

“တန်ကျီထိုက်က သူ့အဖေရဲ့အကြောင်းကိုသိချင်မှ သိမယ်
... အဓိက ကျုပ်တို့မေးရမှာ ချောင်ဖုံးပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက....

“ချောင်ဖုံးထက် တန်ကျီထိုက်ဆီကို အရင်သွားတာကောင်း
မယ်”

ထိုက်လုံက မျက်ခုံးပင့်ကာ....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

လျှံစန်းက....

“တန်ကျီထိုက်က သူ့အဖေကိုယ်စားခံလိုက်ရတာဆိုတော့
သူ့အဖေရဲ့လျှံစန်းချက်ကိုပိုပြီး သိချင်မှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက လျှံစန်း၏ပုခုံးကိုလှမ်းပုတ်လိုက်ပြီး....

“မင်းပြောတာမှန်တယ်... ကျုပ်တို့တန်ကျီထိုက်ကစပြီး
စုံစမ်းတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

စက္ကူငှက်ဟု လျှံစန်းက သိထားသောမိန်းကလေးသည် ပြ
တင်းပေါက်ကို လက်ထောက်၍ ရပ်နေ၏။

သူမ၏မျက်နှာက တစ်စုံတစ်ရာကို အလိုမကျဟန် ဖြစ်ပေါ်
နေ၏။ အခန်းထဲ၌ သူမအပြင် လူတစ်ယောက်ရှိ၏။

ထိုလူသည် လျှံစန်းကိုမြင်းလှည်းဖြင့် ခေါ်ဆောင်လာသော
လူဖြစ်၏။

ထိုလူ၏အမည်မှာ မုရုံထိုက်ဖြစ်၏။ မုရုံထိုက်သည် အသက်
(၄၀)ကျော်အရွယ်ဖြစ်၏။

သန်မာထွေးကျိုင်းပြီး သိုင်းပညာလည်း ထက်မြက်၏။
ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးလည်း ကောင်း၏။

သူသည် စက္ကူငှက်၏ညာလက်ရုံးဖြစ်၏။

မုရုံထိုက်သည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

“ရှောင်လျှန်... တူမကြီးက ဦးလေးကိုအထင်လွဲနေတာပါ”

၁၅၂ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ဟု ပြောလိုက်၏။

မုရုံထိုက်က စက္ကူငှက်ကို ရှောင်ထုန်းဟု ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်
၏။

ရှောင်ထုန်းက မုရုံထိုက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ဦးလေးကို အထင်မလွဲပါဘူး... ဒါပေမယ့် ဦးလေးက ကျွန်
မရဲ့သဘောကို နားမလည်ဘူး ဖြစ်နေလို့ပါ”

မုရုံထိုက်က သက်ပြင်းချကာ....

“အမှန်တော့ လျှံစန်းကိုပြန်မလွှတ်သင့်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်ထုန်းက....

“လျှံစန်းဟာ ကျွန်မတို့လုပ်ငန်းကို အနှောင့်အယှက်ပေးတာ
မှန်တယ်... ဒါပေမယ့် သူက အလွန်ရိုးသားတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ...
သူ့ကိုအကြမ်းနည်းသုံးပြီး မဖယ်ရှားချင်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မုရုံထိုက်က သက်ပြင်းချကာ....

“တူမကြီးက အဝေးအကြုံနုသေးတယ်... လောကပေါ်မှာ
အလုပ်တစ်ခုကိုအောင်မြင်ချင်ရင် ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်ရတယ်”
ရှောင်ထုန်းက....

“စိတ်ချပါ... ကျွန်မတို့လုပ်ငန်းအောင်မြင်ရမှာပါ”

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ပ) ❀ ၁၅၃

ဟု ပြောလိုက်၏။

မုရုံထိုက်က....

“ကျုပ်က တူမကြီးကိုယုံပါတယ်... ဒါပေမယ့် တူမကြီးက
အသက်ငယ်သေးတော့ တူမကြီးရဲ့စိတ်ယိမ်းယိုင်သွားမှာ စိုးရိမ်လို့ပါ”
ရှောင်ထုန်းက မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး....“လျှံစန်းအပေါ် ကျွန်မရဲ့စိတ်တွေယိမ်းယိုင်နေပြီလို့ ဦးလေး
က ထင်နေလို့လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

မုရုံထိုက်က....

“ကျုပ်က တူမကြီးကိုသတိပေးတာပါ”

ရှောင်ထုန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကျွန်မ လူတစ်ယောက်ကိုသွားတွေ့ဦးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မုရုံထိုက်က....

“ဘယ်သူလဲ”

ရှောင်ထုန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ချောင်ဖုံး...”

သူသည် တယောကို စိတ်ဝင်စားစွာထိုးနေသဖြင့် လျှံစန်းတို့ ရောက်လာသည်ကို မသိလိုက်ပါ။

သီချင်းတစ်ပုဒ်ပြီးဆုံးသွားသောအခါ ထိုက်လုံက လက်ခုပ် ဩဘာတီးလိုက်ရင်း....

“ဦးက တယောထိုးလည်း ကောင်းတယ်... အဆိုလည်း ကောင်းတယ်”

ဟု ချီးကျူးလိုက်၏။

ချောင်ဖုံးကပြုံးကာ တယောကိုဘေး၌ချရင်း....

“ထင်သလောက် မကောင်းပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပြီးမှ သူသည် လျှံစန်းတို့ကိုကြည့်ကာ....

“ကိစ္စရှိလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ဦးကိုလာကြည့်တာပါ”

ချောင်ဖုံးက ရယ်မောကာ....

“နားရွက်မရှိတော့ ကြည့်လို့ဘယ်ကောင်းမလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ပြုံးကာ....

လျှံစန်းနှင့်ထိုက်လုံတို့သည် တန်ကျီထိုက်နှင့်မတွေ့ခဲ့ရပါ။
ထို့ကြောင့် သူတို့သည် တန်ကျီထိုက်၏ အာမခံဋ္ဌာနအတွင်း
မှ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

ထို့နောက် သူတို့သည် ချောင်ဖုံးထံသို့ ဆက်လက်၍ထွက်
လာခဲ့၏။

မကြာမီ သူတို့သည် ချောင်ဖုံး၏နေအိမ်သို့ရောက်ရှိလာ၏။

ချောင်ဖုံးသည် အသက်(၄၀)ကျော် (၅၀)အရွယ် လူတစ်
ယောက်ဖြစ်၏။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပိန်ပိန်ပါးပါးဖြစ်ပြီး သူ၏မျက်နှာသည်
အမြဲတမ်း ပြုံးရွှင်နေ၏။

ယခု သူ၏နားမှဒဏ်ရာသည် ပျောက်ကင်းနေပြီဖြစ်၏။

လျှံစန်းတို့ရောက်ရှိလာသောအချိန်၌ ချောင်ဖုံးသည် တစ်
ယောက်တည်း တယောထိုးနေ၏။

၁၅၆ ၀ နန္ဒကျော်သူ

“ဦးက ဒီကိစ္စကိုအမှုမဖွင့်ဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ချောင်ဖုံးက ပြုံးကာ....

“မဖွင့်ပါဘူး... ရုံးရောက် ဂတ်ရောက်မဖြစ်ချင်ဘူး... ကျုပ်

ရဲ့အကုသိုလ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်မိတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပြီးမှ လျှံစန်းကိုကြည့်ကာ....

“ဒါနဲ့ သူဌေးလီရော ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက....

“သက်သာပါတယ်”

ချောင်ဖုံးက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“သူလည်း ကျုပ်လို့ပဲ ရုံးရောက် ဂတ်ရောက် မဖြစ်ချင်ဘူး
မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

“ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆရာအလှည့်လို့ သတင်းရထား

တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ပ) ၁၅၇

ချောင်ဖုံးက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“သူပဲကျန်တော့တယ်... သူ့အလှည့်ပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ဒါပေမယ့် အခုအချိန်အထိ ရန်သူက မလှုပ်ရှားသေးဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ချောင်ဖုံးက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ရန်သူက အခွင့်အရေးကိုစောင့်နေတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ....

“အခွင့်အရေးဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ချောင်ဖုံးက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“မင်းရဲ့ဆရာက သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်တယ်... နောက်ပြီး

ဉာဏ်လည်းကောင်းတယ်... ရန်သူက မင်းရဲ့ဆရာကိုလွယ်လွယ်ကူ

ကူနဲ့ ရင်ဆိုင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး... ဒါကြောင့် ရန်သူက အခွင့်အလမ်းကို

စောင့်နေတာဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ....

၁၅၈ ၀ နန္ဒကော်သူ

“ဒါဆို ရန်သူက ကျွန်တော့်ဆရာကို ကြောက်ရွံ့တဲ့သဘောလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ချောင်ဖုံးက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“အဲဒီလိုပြောလဲရတယ်... ချက်ကောင်းကိုစောင့်နေတာလို့ ပြောလဲရတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး....

“အခုကိစ္စက ထွန်းခမ်းလုံရဲ့သမီးက ထွန်းခမ်းလုံအတွက် လွက်စားချေတာဆို ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ချောင်ဖုံးက ပြုံးတာ....

“မဟုတ်ဘူးလို့ မင်းကထင်နေလို့လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက သက်ပြင်းချကာ....

“ဒါဆို တယ်သူနဲ့ ရန်ငြိုးရန်စရှိတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ချောင်ဖုံးက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“ဒါတော့ ကျုပ်လည်း သေသေချာချာ မသိဘူး”

အန္တရာယ်စက္ကနက် (၁) ၁၅၉

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး....

“ဦးနဲ့ထွန်းခမ်းလုံနဲ့ ဘာရန်ငြိုးရန်စမှ မရှိဘူးဆိုတာ အမှန်ပဲလား”

ဟု ဝင်ရောက်မေးလိုက်၏။

ချောင်ဖုံးက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“အမှန်ပါပဲ”

လျှံစန်းက လေပူတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး....

“ဒါဖြင့် ဦးက ဘာဖြစ်လို့ ထွန်းခမ်းလုံကိုလုပ်ကြံတဲ့အထဲ ဝင်ပါရတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်း၏စကားကြောင့် ချောင်ဖုံးသည် လျှံစန်းကိုပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ... သက်ပြင်းချကာ....

“အင်း... ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက သက်ပြင်းချကာ....

“ဒါနဲ့စကားမစပ် ထွန်းခမ်းလုံကိုလုပ်ကြံဖို့ ဘယ်သူကဦးဆောင်တာလဲ”

၁၆၀ နန္ဒကျော်သူ

ဟု မေးလိုက်၏။

ချောင်ဖုံးက ထိုက်လုံကိုတစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး....

“တုရှောင်လင်း....”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“ဒါဆို တုရှောင်လင်းနဲ့ထျန်းခမ်းလုံတို့မှာ ရန်ငြိုးရန်စရှိမှာ

ပေါ့... ဦးက မသိဘူးလား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ချောင်ဖုံးက သက်ပြင်းချကာ....

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ချောင်ဖုံးက နှုတ်ခမ်းကိုလျှာဖြင့် တစ်ချက်သပ်လိုက်ရင်း....

“တုရှောင်လင်းနဲ့ထျန်းခမ်းလုံတို့ဟာ အလွန်ရင်းနှီးတဲ့သူ

ငယ်ချင်းတွေပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက သက်ပြင်းချကာ....

“ဦးက ဘာဖြစ်လို့ ထျန်းခမ်းလုံကို လုပ်ကြံရတယ်ဆိုတာ

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ပ) ၁၆၁

တုရှောင်လင်းကို မေးကြည့်ဖို့ကောင်းတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ချောင်ဖုံးက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“လျှံစန်း... မင်းက ကျုပ်နေရာမှာနေကြည့်စမ်းပါ... အဲဒီအ

ချိန်က တုရှောင်လင်းဟာ သိုင်းလောကမှာလျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်

ကြားနေတဲ့အချိန် ဝမ်ယုကလည်း ငွေတိုက်ပိုင်ရှင် သူငွေ့တစ်

ယောက်... မင်းရဲ့အဖေလီရှုဆင်းက မန်ချူးအစိုးရရဲ့ အတွင်းရေး

အတွင်းဝန် တန်ကျီထိုက်ရဲ့အဖေ တန်ယုလိန်က မန်ချူးအစိုးရရဲ့

ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူး... အဲ... ကျုပ်ကသာ စာတိုပေစနဲ့ တယောက်တည်း

တတ်တာကလွဲပြီး သာမန်အရပ်သား... သူတို့ခိုင်းတာကို ကျုပ်က

ဘယ်လိုငြင်းဆန်နိုင်မှာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက သက်ပြင်းချကာ....

“သူတို့က ထျန်းခမ်းလုံကို ဘယ်လိုမျိုးလုပ်ကြံလိုက်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ချောင်ဖုံးက သက်ပြင်းချကာ....

“မန်ချူးအစိုးရကို ပုန်ကန်တဲ့ပုဒ်မတပ်ပြီး စွပ်စွဲလိုက်တာပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ချောင်ဖုံး၏စကားကြောင့် လျှံစန်းနှင့်ထိုက်လုံတို့သည် တစ်

၁၆၂ ❁ နန္ဒကျော်သူ

ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည်လိုက်ကြလေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

လီရှူဆင်းသည် မန်ချူးအစိုးရ၏ အတွင်းရေး အတွင်းဝန် ဖြစ်၏။

လီရှူဆင်းက မန်ချူးအစိုးရအာဏာပိုင်ထံသို့ စာတစ်စောင် ရေး၍ တင်ပြခဲ့၏။

စာပါအကြောင်းအရာမှာ ထျန်းခမ်းလုံသည် မန်ချူးအစိုးရ ကို ပုန်ကန်သောအုပ်စုနှင့် ဆက်သွယ်ထောက်ပံ့မှုပြုလုပ်နေကြောင်း ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်က တန်ကျီထိုက်၏ဖခင် တန်ယုလိန်သည် မန်ချူး အစိုးရ၏ ကိုယ်ရံတော်အဖြစ် အမှုထမ်းနေရာမှ မြို့တော်ဝန်ဖြစ်လာ ချိန်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ထျန်းခမ်းလုံ၏အမှုကို စုံစမ်းဖော်ထုတ်ရန် တန် ယုလိန်ကို ဘာဝန်ပေးလိုက်၏။

တန်ယုလိန်က ရဲမက်များကိုစေလွှတ်၍ ထျန်းခမ်းလုံ၏ ဖမ်းဆီးအကျဉ်းချလိုက်၏။

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ပ) ❁ ၁၆၃

ထျန်းခမ်းလုံ၏အမှုကို စစ်ဆေးသောအခါ ငွေတိုက်ပိုင်ရှင် ဝမ်ယုက ထျန်းခမ်းလုံသည် မန်ချူးအစိုးရကို ပုန်ကန်နေသောအုပ်စု အား ငွေကြေးထောက်ပံ့ခြင်းကို ကိုယ်တိုင်မြင်တွေ့ခဲ့ကြောင်း သက် သေထွက်ဆိုခဲ့၏။

စာပေသမား ချောင်ဖုံးကလည်း မန်ချူးအစိုးရကို ပုန်ကန် တိုက်ခိုက်ရန် အစီအစဉ်များကို ထျန်းခမ်းလုံက ပုန်ကန်သည်အုပ်စုကို ရေးဆွဲပေးခဲ့ကြောင်း ကြားသိခဲ့ရသည်ဟု သက်သေထွက်ဆိုခဲ့၏။

မြို့တော်ဝန်တန်ယုလိန်သည် ထျန်းခမ်းလုံ၏အမှုကို တစ် ကြိမ်သာ ကြားနာစစ်ဆေးပြီး သေဒဏ်ချမှတ်ခဲ့၏။

လျှံစန်းနှင့်ထိုက်လုံတို့သည် ချောင်ဖုံး၏စကားကို စိတ်ဝင် စားစွာ နားထောင်နေ၏။

ချောင်ဖုံးက သက်ပြင်းချကာ....

“အဖြစ်ကတော့ ဒါပါပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ကျွန်တော် နားလည်ပြီ... လီရှူဆင်းက တိုင်စာကိုလုပ်ကြံ

ပြီး ရေးသားခဲ့တဲ့အတွက် စက္ကူငှက်က လီရှူဆင်းရဲ့လက်ကိုဖြတ်ခဲ့ တာဖြစ်မယ်... ဝမ်ယုကတော့ မဟုတ်တာကိုမြင်ပါတယ်လို့ လုပ်ကြံ ပြီး သက်သေထွက်ဆိုခဲ့တဲ့အတွက် မျတ်လုံးအဖောက်ခံလိုက်ရတာ

၁၆၄ နန္ဒကျော်သူ

ဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ချောင်ဖုံးက ပြုံးကာ....

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျုပ်ကလည်း မကြားတာကိုကြားပါ
တယ်လို့ လည်စယ်ပြီး သက်သေထွက်ဆိုခဲ့လို့ ကျုပ်ရဲ့ နားရွက်ကိုဖြတ်
ပစ်ခဲ့တာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက....

“တန်ကျီထိုက်ရဲ့ မျက်နှာကို စားနဲ့ကြက်ခြေခတ်မွန်းခဲ့တာ
က ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထိုက်လုံက ပြုံးကာ....

“သူ့အဖေက အမှုကိုတရားမျှတစွာ မဆုံးဖြတ်ခဲ့လို့ အခုလို
လုပ်င... ပေါ့... ဒါကြောင့် သူ့အဖေကသေသွားလို့ တန်ကျီထိုက်သက်
သာသွားတာဖြစ်မယ်... နို့မဟုတ်ရင် စက္ကူငှက်က တန်ကျီထိုက်ရဲ့ အ
ဖေကို သေဒဏ်ပေးလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက သက်ပြင်းချကာ....

“စက္ကူငှက်ရဲ့ လက်စားချေပုံက အတော်ထူးဆန်းတယ်... ဒါ
ဆို သူက တုရှောင်လင်းကို ဘယ်လိုလက်စားချေမလဲ မသိဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်ကာ....

“အခုအဖြစ်အပျက်မှာ တုရှောင်လင်းက လွတ်နေတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ချောင်ဖုံးက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်တယ်... ဒါကြောင့် စက္ကူငှက်ကသိချင်မှသိမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“စက္ကူငှက်က ဒီလုပ်ကြံမှုမှာ တုရှောင်လင်းပါတယ်ဆိုတာ
မသိဘဲနေမှာမဟုတ်ဘူး... သူ့မှာအကြံအစည်ရှိလို့ဖြစ်မယ်... ဒါမှမ
ဟုတ် တုရှောင်လင်းဆီက တစ်ခုခုရစရာရှိလို့ဖြစ်မယ်”

ချောင်ဖုံးက မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ....

“တစ်ခုခု ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး....

“သေတ္တာအဝါရောင်လက်ဆွဲသေတ္တာ....”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ချောင်ဖုံးက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

“ဒီအကြောင်းတော့ ကျုပ်လည်း မသိဘူး... ကျုပ်က သူတို့

၁၆၆ ❷ နန္ဒကော်သူ

ခိုင်းတဲ့အတိုင်း သက်သေထွက်ပေးခဲ့ရတာပဲရှိတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက လျှံစန်းကိုလက်ကုတ်လိုက်ပြီး ချောင်ဖုံးကိုဦး
ညွတ်ကာ....

“အခုလို စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ပြောပြတာ ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်... ကျွန်တော်တို့ကိုသွားခွင့်ပြုပါဦး”

ဟု မြောလိုက်၏။

ထို့နောက် သူတို့သည် ချောင်ဖုံးကိုနှုတ်ဆက်ကာ ချောင်ဖုံး
၏အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့ကြလေတော့၏။

သူတို့သည် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် တိတ်ဆိတ်ကာ ငြိမ်
သက်နေ၏။

အတန်ကြာမှ လျှံစန်းက သက်ပြင်းချကာ....

“ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုလိုက်ပြီး....

“မင်းက မင်းအဖေကိုသေတ္တာထဲမှာ ဘာမှမရှိတဲ့အကြောင်း
ပြောလိုက်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံ၏စကားကြောင့် လျှံစန်းသည် ထိုက်လုံကိုအံ့သြ

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ပ) ❸ ၁၆၇

ဟန်ဖြင့် ကြည့်ကာ....

“ဖြစ်ပါ့မလား... အဖေက သေတ္တာကိုဖွင့်မကြည့်ဖို့ အထပ်
ထပ် မှာခဲ့တာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“သေတ္တာကိုလူတစ်ယောက်က ကြားဖြတ်လုယူပြီး ဖွင့်
ကြည့်လို့ ဘာမှမရှိတာကိုသိတာလို့ ပြောလိုက်ပေါ့”

လျှံစန်းက သက်ပြင်းချကာ....

“သေတ္တာကိုတောင်းရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“သူများလုယူသွားပြီလို့ ပြောလိုက်ပေါ့”

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ကောင်းပြီလေ... ဒီလိုပဲပြောလိုက်မယ်”

ထိုက်လုံက ပြုံးကာ လျှံစန်း၏ပန်းကိုမုတ်လိုက်ပြီး...

“ကိုင်း... ဒါဖြင့် မင်း ပြန်တော့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“အစ်ကိုက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

၁၆၈ ● နန္ဒကျော်သူ

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ဗေဒင်သွားမေးလိုက်ဦးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ပြီး ထွက်သွားလေတော့၏။

လှုံစန်းက ဦးခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ပြီး အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့လေ
တော့၏။စမ်းပန်းလမ်းမှ ဗေဒင်ဆရာနတ်ပါးစပ် ကျွို့ကုန်း၏အိမ်သို့
ထိုက်လုံရောက်လာ၏။အိမ်တံခါးကိုတွန်းဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ခေါင်းလောင်းသံဖြည့်
သွား၏။တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဗေဒင်ဟောခန်းထဲမှ ဗေဒင်ဆရာ၏
အသံပေါ်ထွက်လာ၏။

“အထံကိုကြွပါ”

ထိုက်လုံက နတ်ခမ်းကိုတွန်၍ပြုံးလိုက်ပြီး ဗေဒင်ဟောခန်း
ထဲသို့ ဝင်ရောက်လိုက်၏။ဗေဒင်ဟောခန်းထဲ၌ ဗေဒင်ဆရာတစ်ယောက်ထိုင်နေသည်
ကို တွေ့ရ၏။

အန္တရာယ်စက္ကနက် (ပ) ● ၁၆၉

ဗေဒင်ဆရာက ထိုက်လုံကိုပြုံးပြလိုက်ပြီး ကုလားထိုင်ကို
လက်ဝှေ့ယမ်းပြကာ....

“ထိုင်ပါ... ဘာသိချင်လဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဗေဒင်ဆရာကိုတစ်ချက်ကြည့်ကာ....

“နတ်ပါးစပ်ကျို့ကုန်းဆိုတာ ခင်ဗျားလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဗေဒင်ဆရာက ဦးခေါင်းညှိတ်ကာ....

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျုပ်ဟောတာမမှန်ရင် ပိုက်ဆံမပေးနဲ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ကုလားထိုင်၌ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားဟောတာ တစ်ခါမှမှားဘူးပေါ့”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဗေဒင်ဆရာက ပြုံးကာ....

“ကျုပ်က နတ်ပါးစပ်လေ... မှန်တာပဲဟောတယ်... မမှန်ရင်
ပိုက်ဆံမပေးနဲ့”

ထိုက်လုံက ပြုံးကာ....

“ကြိုက်သွားပြီ... ကျုပ်က အဲဒီလိုလူမျိုးရှာနေတာ”

ဗေဒင်ဆရာက ပြုံးလိုက်ပြီး....

၁၇၀ ❶ နန္ဒကျော်သူ

“တိုင်... ဘာသိချင်လဲ မေးပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ဒီစားပွဲမှာ အသတ်ခံလိုက်ရတဲ့လူက ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံ၏စကားကြောင့် ဗေဒင်ဆရာသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ကာ ထိုက်လုံကိုမျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လိုက်ရင်း....

“ဗျာ....”

ထိုက်လုံက ပြုံးကာ....

“ခင်ဗျားသိတယ် မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုစဉ် ရုတ်တရက် အခန်းအပြင်မှအသံတစ်သံပေါ်လာ၏။

“သိချင်ရင် ကျုပ်ကိုမေးပါ”

ထိုစကားသံကြောင့် ထိုက်လုံက အခန်းအပြင်သို့လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

အခန်းအပြင်၌ လူ(၄)ယောက် ရပ်နေ၏။ သူတို့၏လက်ထဲ၌ စားကိုယ်စီကိုင်ထား၏။

ထိုလူ(၄)ယောက်အနက် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသောလူက အဝါရောင်အဝတ်အစားကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ပ) ❷ ၁၇၁

ထိုလူက ထိုက်လုံကိုလှမ်း၍ စကားပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုက်လုံက အဝါရောင်ဝတ်ထားသောလူကိုကြည့်ကာ....

“ခင်ဗျားတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုလူက ထိုက်လုံ၏အမေးကိုမပြေဘဲ....

“ကျုပ်တို့ခေါင်းဆောင်က ခင်ဗျားကိုတွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“ခင်ဗျားတို့ခေါင်းဆောင်က ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

အဝါရောင်ဝတ်ထားသောလူက....

“စက္ကူငှက်ပါ”

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“သူက ဘာလို့လာမတွေ့တာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အဝါရောင်ဝတ်ထားသောလူက....

“သူက ခင်ဗျားကိုအခေါ်လွှတ်လိုက်တာပါ”

ထိုက်လုံက ပြုံးကာ....

၁၇၂ နန္ဒကျော်သူ

“ကျုပ်က မလိုက်ဘူးဆိုရင်ရော....”

အဝါရောင်ဝတ်ထားသူက....

“ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားကိုရအောင်ခေါ်သွားရပါလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်က သူ့ကိုတွေ့ချင်တာမဟုတ်ဘူး... သူက ကျုပ်ကို
တွေ့ချင်တာ... ဒီတော့ သူ့ကိုပြောလိုက်ပါ... မနက်ဖြန်(၄)နာရီ ပျော်
တော်ဆက်စားသောက်ဆိုင်ကို လာခဲ့ပါလို့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် ထိုက်လုံက အခန်းထဲမှထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်
၏။အဝါရောင်ဝတ်ထားသောလူက လက်ငွေယမ်းပြလိုက်ရာ
ဓားကိုင်ထားသောလူ(၃)ယောက်က ထိုက်လုံကိုဝိုင်းရံလိုက်၏။

ထိုစဉ် လေချွန်သံတစ်ချက်ပေါ်ထွက်လာ၏။

လေချွန်သံကိုကြားရသောအခါ အဝါရောင်ဝတ်ထားသော
သူက လက်ကိုငွေယမ်းပြလိုက်ပြီး....

“မနက်ဖြန်(၄)နာရီ ဆက်ဆက်စောင့်နေပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် သူ၏လူများကို လက်ငွေယမ်းပြကာ

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ပ) ၁၇၃

အခန်းထဲမှထွက်သွားလေတော့၏။

ထိုက်လုံက ဗေဒင်ဆရာကိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ပန်းတွန့်
ပြလိုက်၏။ပြီးမှ သူသည် ဗေဒင်ဆရာ၏အိမ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေတော့
သည် မဟုတ်ပါလား။

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ပ) ၁၇၅

ငှက်ရုပ်တစ်ရုပ်ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

စက္ကူငှက်ရုပ်နှင့်အတူ စာတစ်စောင်ရှိနေ၏။ ထိုက်လုံသည် စာရွက်ခေါက်ကိုယူ၍ ဖြန့်ကြည့်လိုက်၏။

စာရွက်ပေါ်၌ 'ဝင်မရှုပ်ပါနှင့်' ဟု ရေးသားထား၏။ ထိုက်လုံသည် စာရွက်ကိုအစိပ်စိပ် အမွှာမွှာ စုတ်ဖြုတ်လိုက်၏။

ပြီးမှ သူသည် ပြုံးလိုက်၏။ သူသည် ခြံဝင်းကိုလုံခြုံအောင် ကင်းပုန်းအထပ်ထပ်ချထား၏။

ပထမအကြိမ် တုရှောင်လင်းကိုစက္ကူငှက်က ခြိမ်းခြောက်စာပို့ခဲ့၏။

ထိုစဉ်က ထိုက်လုံသည် စက္ကူငှက်က ယခုကဲ့သို့ခြိမ်းခြောက်စာပို့နိုင်အောင် အတွင်းလူရှိရမည်ဟုတောင်းဆိုပြီး ခြံဝင်းလုံခြုံရေးကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲခဲ့၏။

အစောင့်များ ကိုလည်း လူလဲခဲ့၏။ ထို့အပြင် ယခင်ကထက် တိုး၍ အစောင့်ချထားပြီး လုံခြုံရေးအစီအစဉ်များကို အသေးစိတ်ရေးဆွဲခဲ့၏။

သို့သော် ယခုစက္ကူငှက်က မိမိ၏အခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

အဘယ်ကြောင့်စက္ကူငှက်သည် အစောင့်ထူထပ်စွာချထားသည့်ကြားမှ မိမိ၏အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာနိုင်သနည်း။

ထိုက်လုံသည် စဉ်းစား၍မရပါ။ နောက်ဆုံး၌ သူသည် သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ကိုယ်

အိပ်ယာမှ ထိုက်လုံနိုးလာသောအခါ အတော်ပင်နေမြင့်နေပြီဖြစ်၏။

သူသည် ယမန်နေ့ညက စက္ကူငှက်အကြောင်းကို စဉ်းစားတွေးတောခဲ့သဖြင့် ညဉ့်နက်မှအိပ်ယာဝင်ဖြစ်ခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် အိပ်ယာမှနိုးလာသောအခါ အတော်ပင် နေမြင့်နေပြီဖြစ်ကြောင်းကို သိလိုက်ရ၏။

ထိုက်လုံသည် အိပ်ယာမှထလိုက်ပြီး ကိုယ်လက်သန့်စင်ဟန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ် သူသည် စားပွဲပေါ်မှ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို အမှတ်မထင် မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုအရာဝတ္ထုကို မြင်တွေ့လိုက်သည်နှင့် ထိုက်လုံ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အဆိပ်ရှိသောသတ္တဝါတစ်ကောင် အကိုက်ခံလိုက်ရသကဲ့သို့ ဆတ်ခနဲ တွန့်သွား၏။

အကြောင်းမှာ ထိုအရာဝတ္ထုသည် စက္ကူဖြင့် ချိုးထားသော

၁၇၆ ❁ နန္ဒကျော်သူ

လက်သန့်စင်ရန် အခန်းထဲမှထွက်သွားလေတော့၏။

ပျော်တော်ဆက် စားသောက်ဆိုင်....။

ညနေ(၄)နာရီတိတိအချိန်၌ ထိုက်လုံသည် ပျော်တော်ဆက် စားသောက်ဆိုင်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ပျော်တော်ဆက်စားသောက်ဆိုင်သည် ပိကင်းမြို့၏လူစည် ကားသော မင်းလမ်းမကြီးတစ်ခုပေါ်၌ တည်ရှိ၏။

ပျော်တော်ဆက်စားသောက်ဆိုင်သို့ ထိုက်လုံရောက်ရှိလာ သောအခါ လူစည်ကားနေပြီဖြစ်၏။

ပျော်တော်ဆက်စားသောက်ဆိုင်သည် နှစ်ထပ်အဆောက် အဦတစ်ခု ဖြစ်၏။

အပေါ်ထပ်၌ သီးသန့်ခန်းများရှိ၏။ ထိုက်လုံသည် အပေါ် ထပ်သို့ တက်လာခဲ့၏။

ထို့နောက် သူသည် သီးသန့်ခန်းထဲသို့လှမ်းဝင်ပြီး ထိုင်လိုက် ၏။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် သီးသန့်ခန်းထဲသို့ လူတစ်ယောက်ဝင် လာ၏။ သန့်မာထွားကျိုင်းသောလူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

ထိုလူသည် ဆံပင်ကိုသပ်ရပ်စွာ ဖိးသင်ထားပြီး ဝတ် ကောင်းစားလှဝတ်ဆင်ထား၏။

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ပ) ❁ ၁၇၇

သူ၏ပုံပန်းသဏ္ဌာန်က ကုန်သည်ပွဲစားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရ၏။

ထိုက်လုံက ထိုလူကိုတစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး....

“ဝမ်းနည်းပါတယ်... ကျုပ်လူတစ်ယောက်နဲ့ချိန်းထားလို့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုလူက ထိုက်လုံကိုမြီးပြလိုက်ပြီး စားပွဲ၌ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ပြီးမှ လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ....

“ကျုပ်က မှရုံထိုက်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“စက္ကူငှက် ဘယ်မှလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မှရုံထိုက်က ပြုံးကာ....

“ရှောင်ထုန်းကိုယ်စား လာတာပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“ကျုပ်က သူနဲ့ပဲ တွေ့ချင်တာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မှရုံထိုက်က ပြုံးကာ....

“ကျုပ်တို့ဖိတ်ခေါ်တော့ ခင်ဗျားက လိုက်မလာဘူး... ခင်

ဗျားချိန်းတဲ့အတိုင်းလာတော့လည်း ခင်ဗျားက လက်မခံဘူး”

၁၇၈ ၀ နန္ဒကျော်သူ

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက မုရ်ထိုက်ကိုစူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုချိန်းတာမှမဟုတ်ဘဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မုရ်ထိုက်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

“ကော့င်းပါပြီ... ခင်ဗျားက ကျုပ်နဲ့စကားမပြောချင်ဘူးဆိုလည်း ရပါတယ်... ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကိုတစ်ခုတော့ သတိပေးခဲ့ပါရစေ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုက်လုံက ဘာမျှပြန်မပြောပါ။

မုရ်ထိုက်က ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်တို့နဲ့သတိပေးတဲ့စာရတယ် မဟုတ်လား... မဆိုင်ရင် ဝင်ပြီးမရှုပ်ပါနဲ့... စေတနာနဲ့ပြောတာပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် မုရ်ထိုက်သည် နောက်သို့ချာခနဲလှည့်ကာ အခန်းထဲမှထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ရုတ်တရက် ထိုက်လုံက ထိုင်ရာမှထကာ မုရ်ထိုက်ကိုဟန့်တားလိုက်၏။

မုရ်ထိုက်က ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ဒီနေရာက ရန်ဖြစ်တဲ့နေရာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးကာ....

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ပ) ၀ ၁၇၉

“ရန်ဖြစ်တာ နေရာရွေးစရာလိုသေးလို့လား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုစဉ် ရုတ်တရက် အခန်းထဲသို့လူ(၄)ယောက် ဝင်လာ၏။

သန်မာထွားကျိုင်းသောလူ(၄)ယောက် ဖြစ်၏။

မုရ်ထိုက်က ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်ပြောသားပဲ... ရန်ဖြစ်လို့ မကောင်းပါဘူးလို့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် မုရ်ထိုက်က လူထွားကြီး(၄)ယောက်ကို လက်ဝှေ့ယမ်းပြကာ....

“သွားကြစို့”

ဟု ပြောလိုက်ပြီး အခန်းထဲမှထွက်သွားလေတော့၏။

ထိုက်လုံသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်မှတ်ထုတ်လိုက်ပြီး စားပွဲခွဲပြန်၍ ထိုင်ချလိုက်၏။

ယခုအခြေအနေအရ စက္ကူငှက်က အရာရာ၌ အသာစီးရနေ၏။

မိမိအနေဖြင့် စက္ကူငှက်၏အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်၍ စာတစ်စောင်ပြန်၍ချထားပေးခြင်းဖြင့် လက်တုံ့ပြန်ရန် စိတ်ကူးလိုက်၏။

သို့သော် ထိုသို့ပြုလုပ်ရန်မှာ လွယ်ကူမည်မဟုတ်ကြောင်းကို ထိုက်လုံက နားလည်ထား၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စက္ကူငှက်ကို မိမိ၏အစွမ်းအစ ပြရလိမ့်မည်ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

၁၈၀ နန္ဒကျော်သူ

ထိုက်လုံသည် မည်မျှကြာအောင် စဉ်းစားနေမိသည်မသိပါ။
 အတန်ကြာမှ သူသည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ
 ထွက်ရန် ထိုင်ရာမှထလိုက်၏။
 ထိုစဉ် ရုတ်တရက် အခန်းပေါက်၌လူတစ်ယောက်ရပ်နေ
 သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

လူတစ်ယောက်....။
 ဝိနိဝိနိပါးပါး အရပ်ရှည်ရှည်လူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။
 မျက်လုံးတစ်စုံက နီရဲနေ၏။ အသားအရေက ဖြူဖပ်ဖြူရော်
 ဖြစ်ကာ လူသေတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရ၏။
 ထိုလူ၏ဆံပင်က ရှည်လျားပြီး ပန်းကိုကျော်ကာကျနေ၏။
 ဆံပင်ကိုသပ်ရပ်စွာ ဖိးသင်ထားခြင်းမရှိပါ။ ထိုလူ၏မျက်
 ခုံးမွေးက ထူးခြားစွာပင် ဖြူဖွေးနေ၏။
 ထိုလူသည် အခန်းဝ၌ မည်သည့်အချိန်ကတည်းက ရောက်
 ရှိနေကြောင်းကို ထိုက်လုံက မသိလိုက်ပါ။
 ထိုက်လုံသည် အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်၏။
 ထို့ကြောင့် သူသည် အလွန်နားပါး၏။ သို့သော် ယခုမျက်ခုံး
 ဖွေးဖြူနေသောလူ၏ ခြေသံကို မကြားရဲရပါ။
 ထို့ကြောင့် ထိုက်လုံသည် ထိုလူကို ရုတ်တရက် မြင်

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ပ) ၁၈၁

လိုက်ရသောအခါ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း
 ဆုတ်လိုက်မိ၏။ ထိုလူက ပြုံးခြင်း ရယ်ခြင်းမရှိပါ။
 အလွန်တိုးညှင်းပြီး အေးစိမ့်သောလေသံဖြင့်....
 “ပစ္စည်းဝံ့စွာလောရောင်းတာပါ”
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 ထိုက်လုံက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....
 “ဝမ်းနည်းပါတယ်... ကျုပ် စိတ်မဝင်စားဘူး”
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 မျက်ခုံးမွေးဖြူသောလူက ထိုက်လုံ၏စကားကိုဂရုမစိုက်ဘဲ
 အခန်းထဲသို့လှမ်းဝင်လာပြီး စားပွဲ၌ထိုင်လိုက်၏။
 ပြီးမှ....
 “ကျုပ် ရောင်းမယ့်ပစ္စည်းကို ခင်ဗျားက စိတ်ဝင်စားမှာပါ”
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 မျက်ခုံးမွေးဖြူသောလူ၏စကားကြောင့် ထိုက်လုံသည် ထို
 လူကို အတန်ကြာအောင် ကြည့်လိုက်၏။
 ပြီးမှ သက်ပြင်းချကာ....
 “မင်းက ဘာရောင်းမှာလဲ”
 ဟု မေးလိုက်၏။
 မျက်ခုံးဖြူသောလူက အေးတိအေးစက်လေသံဖြင့်....
 “အသက်...”
 ထိုက်လုံက ထိုလူကိုစူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

၁၈၂ ❶ နန္ဒကျော်သူ

“မင်းမှာ အသက်ဘယ်နှစ်ချောင်းရှိလို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုလူက....

“တစ်ချောင်းထဲပါ”

ထိုက်လိုက် မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ....

“ဘယ်နှစ်ကြိမ် ရောင်းပြီးပြီလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုလူက....

“ကျုပ်ရဲ့အသက်က ရောင်းလို့မကုန်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုလူ၏စကားကြောင့် ထိုက်လိုသည်

ထိုလူကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုလူက....

“ဈေးတည့်မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားကို ကျုပ်ရဲ့အသက်ရောင်း
မယ်... ခင်ဗျားအနေနဲ့ အခုလိုအချိန်မှာ ကျုပ်ရဲ့အသက်ကိုဝယ်သင့်
တယ်”

ထိုက်လိုက် ပြုံးလိုက်ပြီး....

“မင်းမှာ အသက်ရောင်းနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းရော ရှိလို့
လား”

ထိုလူက အေးတိအေးစက်ပြီးလိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားမနိုင်တဲ့ကိစ္စကို ကျုပ်က လုပ်နိုင်တဲ့အရည်အချင်းရှိ
ပါတယ်”

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (၁) ❶ ၁၈၃

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လိုက် မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ....

“မင်းနာမည် မပြောသေးဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုလူက....

“ကျုပ်မှာနာမည်မှမရှိတာ... ဒါပေမယ့် အားလုံးက ကျုပ်ကို
မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားလို့ ခေါ်ကြတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုလူ၏စကားကြောင့် ထိုက်လိုသည် အံ့ဩကာ ထိုလူကို
မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လိုက်လေတော့သည်မဟုတ်ပါလား။

မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမား....။

ထိုနာမည်ကို ထိုက်လိုက် မကြားဖူးပါ။

ထို့ကြောင့် ထိုက်လိုက် အံ့ဩဟန်ဖြင့် မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သ
မားကို အတန်ကြာအောင် မျက်လုံးပြူး၍ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“ကျုပ် မကြားဖူးဘူး”

မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားက....

“ခင်ဗျား မကြားဖူးတာ အတော်ကံကောင်းဘယ်”

၁၈၄ ဇ နန္ဒကျော်သူ

မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမား၏စကားကြောင့် ထိုက်လုံက
မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားက....

“ကျုပ်က ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးလူသတ်သမား ဖြစ်
နေလို့ပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“ဘာဆိုလို့လဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားက....

“ကျုပ်က နာမည်ကျော်ကြားတာ မကြိုက်ဘူး... အလုပ်ဖြစ်
တာကိုပဲ ကြိုက်တယ်... ဒါကြောင့် ကျုပ်နာမည်ကို ခင်ဗျားက မကြား
ဖူးတာ... အဲဒီလိုလူမျိုးကပိုပြီး ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ် ပေ့တ်လား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက မဲ့ပြုံးပြီးလိုက်၏။

ပြီးမှ....

“ခင်ဗျား ဆင်ခြေခင်ဗျားကတော့ ဟုတ်နေတာပေါ့... ဒါ
ပေမယ့် ခင်ဗျားကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ လူသတ်သမားမှန်း သိနိုင်တာတ
တော့ အလုပ်ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ပ) ဇ ၁၈၅

မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဒါတော့ ခင်ဗျား အတွေးမှားတာပဲ... ကျုပ်မှာမျက်ခုံးမွေး
ကဖြူပြီး မျက်လုံးကနီနေတော့ ကျုပ်ကိုတွေ့တာနဲ့ ကြောက်စရာ
ကောင်းတဲ့လူသတ်သမားမှန်း လူတိုင်းကသိတယ်... ဒီတော့ ကျုပ်အ
တွက် လုပ်ရတိုင်းရတာ ပိုပြီး လွယ်ကူတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်တော့ မထင်ဘူး”

မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားက....

“နေဦး... ကျုပ် လက်တွေ့ပြမယ်”

ဟုပြောကာ အခန်းထဲမှထွက်သွား၏။

မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားထွက်သွားပြီးနောက် လက်ငါး
ချောင်းရေတွက်၍မဆုံးမီမှာပင် အခန်းထဲသို့ လူတစ်ယောက်ဝင်လာ
၏။

ထိုးလူသည် မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားမဟုတ်ပါ။ -ထိုလူ၏
မျက်ခုံးမွေးက မည်းနက်နေ၏။

ဆံပင်ကိုသပ်ရပ်စွာ ဖိသင်ထား၏။ မျက်လုံးများက အနက်
ရောင်ဖြစ်၏။

ထို လူသည် မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ထား
၏။

ထို လူက ပြုံးပြကာ....

၁၈၆ ၀ နန္ဒကျော်သူ

“ဘယ်လိုလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုလူ၏စကားကြောင့် ထိုက်လုံက ထိုလူသည် မျက်ခုံးဖြူ
လူသတ်သမားမှန်း သိလိုက်၏။

အကယ်၍သာ ထိုလူက အဝတ်အစားနှင့် လေသံကိုပါ
ပြောင်းလဲလိုက်လျှင် ထိုလူကိုမျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားဟု ထိုက်လုံက
ရိပ်စားမိမည်မဟုတ်ပါ။

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“မင်းရဲ့ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲပညာကတော့ မဆိုးပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားက ပြုံးကာ...

“အခုလို ခင်ဗျားနဲ့မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားတို့နှစ်ယောက်
စားသောက်ဆိုင်မှာတွေ့တယ်... မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားက ငွေရွှင်
လာတယ်... ပြီးတော့ အိမ်တစ်အိမ်ကိုမျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားက
စောင့်ကြည့်နေတယ်... အဲဒီတော့ အဲဒီအိမ်က လူတွေက မျက်ခုံးဖြူ
လူသတ်သမားကို သတိထားမိပြီး မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားရန်က
ကာကွယ်ဖို့ အာရုံစိုက်နေလိမ့်မယ်... အဲဒီအချိန်မှာ ကျုပ်က အခုလိုပုံ
စံ ပြောင်းလိုက်တော့ ဘယ်သူမှ ကျုပ်ကိုသတိမထားမိတော့ဘူး—
ဒီတော့ ကျုပ်ရဲ့လုပ်ကြံမှုက မအောင်မြင်ဘဲ ဘယ်နေပါ့မလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (၁) ၁၈၇

ကြေးတန်းစားလူသတ်သမားများသည် သိုင်းပညာထူးချွန်
ရုံမျှမက နည်းပရိယာယ်ကိုလည်း ကျွမ်းကျင်ကြသည်မဟုတ်ပါလား။

ထိုက်လုံက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုလိုက်ပြီး...

“ကောင်းပြီ... ကျုပ်ဝယ်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားက လက်ကာပြကာ...

“ဘယ်လိုဝယ်မှာလဲ... လုပ်ငန်းတစ်ခုအတွက် ဝယ်မှာလား

ရေရှည်လုပ်ငန်းအတွက် ဝယ်မှာလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“ရေရှည်က ဘယ်နှုန်းလဲ... လုပ်ငန်းတစ်ခုချင်းအတွက်က
ဘယ်နှုန်းလဲ”

မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားက...

“လုပ်ငန်းတစ်ခုချင်းပေါ်မှာလိုက်ပြီး ဈေးနှုန်းက အမျိုးမျိုးရှိ
တယ်... ဒါပေမယ့် ရေရှည်အတွက်ဆိုရင်တော့ တစ်လကို (၃၀၀)ပါ”

ထိုက်လုံက မျက်ခုံးပင့်ကာ...

“ဈေးပေါလှချည်လား”

မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားက လက်ကာပြကာ...

“မပြီးသေးဘူး... တစ်လကို(၃၀၀)ပုံမှန်ပေးရမယ်... ပြီးရင်
အပိုကြေးအပြင် လူတစ်ယောက်ကိုသတ်ပြီးတိုင်း ငွေတစ်ထောင်ပေး
ရမယ်”

၁၈၈ နန္ဒကျော်သူ

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက....

“ကောင်းပြီလေ”

မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားက ‘လက်ကာပြကာ....

“နေဦး... မပြီးသေးဘူး... ကျုပ်သတ်ရမယ့်လူဟာ နာမည်

ကြီးရင်ကြီးသလို ငွေပိတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကောင်းပြီ... ကျုပ်ဝယ်မယ်... မင်း ဘယ်မှာနေလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားက....

“ခင်ဗျားနေခိုင်းတဲ့နေရာမှာ ကျုပ်ကနေမှာပါ”

ထိုက်လုံက ပြုံးကာ....

“ဟုတ်ပါပြီ... ကျုပ် ဘယ်သူလဲ... ဘယ်မှာနေလဲဆိုတာ

ရော ခင်ဗျားကသိလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားက ပြုံးကာ....

“ခင်ဗျားနာမည်က ထိုက်လုံ... ခင်ဗျားက သူဌေးကြီးတုရဲ့

အိမ်မှာနေတယ်... သူဌေးကြီးတုရဲ့ မွေးစားသားလို့ပြောရင် မမှားဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး....

အန္တရာယ်ကြောက် (ပ) ၁၈၉

“ကောင်းပြီ... ကျုပ်ပြန်မယ်... ကျုပ်နောက်လိုက်ခွဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်ကဲ့....”

ထိုက်လုံက လက်ကာပြကာ....

“တစ်ခုတော့ ပြောမယ်... မင်းဘာသာမင်း ကိုယ့်နည်းကိုယ့်

ဟန်နဲ့ ကျုပ်ရဲ့ အခန်းထဲရောက်အောင်လာခွဲ... ကျုပ် ငွေပေးလိုက်

မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“စိတ်ချပါ... ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုစမ်းသပ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်

သဘောပေါက်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကျုပ် အခန်းထဲကို ရောက်မလာဘူးဆိုရင်တော့ ကျုပ် ခင်

ဗျားကိုမဝယ်တော့ဘူး”

မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားက ပြုံးကာ....

“စိတ်ချပါ... ကျုပ်ရဲ့ မျက်စိထဲမှာ အုတ်နံရံဆိုတာ မရှိပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးကာ....

“မင်းက အိမ်တစ်အိမ်ကို ဝင်ချင်တိုင်းဝင် လွှဲက်ချင်တိုင်း

၁၉၀ ၁ နန္ဒကျော်သူ

ထွက်နိုင်မှတော့ ဘာဖြစ်လို့ လူသတ်သမားလုပ်နေရတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားက ပြုံးကာ....

“ရှင်းပါတယ်... ကျုပ်က သူခိုးမဟုတ်လို့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကဲ... ကျုပ်သွားပြီ... ခင်ဗျားလိုက်လာခဲ့”

ဟု ပြောလိုက်ပြီး အခန်းထဲမှထွက်သွားလေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုက်လုံသည် အိမ်သို့ပြန်ရောက်သည်နှင့် ခြံဝင်းလုံခြုံရေးကို လှည့်လည်၍ စစ်ဆေးလိုက်၏။

ထို့နောက် ဓာင်းပုန်းများ ထပ်မံချထားလိုက်၏။

သူသည် ခြံဝင်းလုံခြုံရေး... အိမ်ဂေဟာလုံခြုံရေးကို စိတ်တိုင်းကျစီစဉ်ပြီးနောက် ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်ပြီ....

“မျက်စိထဲမှာ အုတ်နံရံမရှိတော့ဘူးဆိုတဲ့အကောင် အုတ်နံရံကိုခေါင်းနဲ့ ဆောင့်ဖို့ပြင်ထား”

ဟု စိတ်ထဲမှ ကြိုးဝါးလိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် သူ၏အခန်းသို့လျှောက်လာခဲ့၏။

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (၁) ၁၉၁

သူ၏အခန်းရှိရာ စင်္ကြံလမ်း၌ ထောင်ချောက်(၁၃)ခုကို စီစဉ်ထား၏။

ထို့ကြောင့် မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားသည် ယခုတစ်ကြိမ်၌ ဒုက္ခကောင်းကောင်းတွေ့ပြီဟု ယုံကြည်ထား၏။

ထိုက်လုံသည် အခန်းတံခါးဝ၌ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး ထောင်ချောက်(၁၃)ခုဆင်ထားသော စင်္ကြံလမ်းကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ သူသည် အခန်းတံခါးကိုတွန်းဖွင့်၍ အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်၏။

အခန်းထဲသို့လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် ထိုက်လုံ၏မျက်လုံးများသည် ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွား၏။

အကြောင်းမှ အခန်းထဲ၌လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုလူသည် မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားဖြစ်၏။ မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားသည် ထို လိုလံထိုင်နေကျ ကုလားထိုင်၌ ထိုင်နေ၏။

ထိုက်လုံက သက်ပြင်းချလိုက်၏။ သူသည် စကားတစ်လုံးမျှ မပြောတော့ပါ။

သူသည် မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားထိုင်နေသော စားပွဲသို့ လျှောက်လာပြီး အိတ်ထဲမှ ငွေ(၄၀၀)ကိုထုတ်ယူကာ စားပွဲပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်၏။

မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားက စားပွဲပေါ်မှငွေကိုယူ၍ ရေတွက်ကြည့်လိုက်ပြီ....

“လေးရာ ဟုတ်လား”

၁၉၂ နန္ဒကျော်သူ

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်တယ်”

မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားက....

“ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့ ငွေကိုပိုပြီး မလိုချင်ဘူး”

ထိုက်လုံက....

“ကျုပ်သိတယ်... သုံးရာက ခင်ဗျားသုံးဖို့... တစ်ရာက အလုပ်တစ်ခုခိုင်းမလို့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားက ဖြူဖွေးသောမျက်ခုံးကိုပင့်တင်ကာ....

“ဘာအလုပ်လဲ”

ထိုက်လုံက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုကိုင်ကာ....

“လူတစ်ယောက်ကို စာတစ်စောင်သွားပေးဖို့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားက....

“စာကိုရိုးရိုးပေးရမှာ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“မင်းက စာကိုလက်ခံမယ့်လူရဲ့ ခေါင်းရင်းမှာ သွားထားရမယ်... ဒါပေမယ့် မင်းသွားထားတာကို ဘယ်သူမှမသိစေရဘူး...”

အန္တရာယ်ကျောက် (ပ) ၁၉၃

ကျုပ်ပြောတာ သဘောပေါက်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ကျုပ် နားလည်ပြီ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပြီးမှ မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားက ပြုံးလိုက်ရင်း....

“ခင်ဗျားရဲ့ ခြံဝင်းထဲမှာ ကင်းပုန်း(၄)ထပ်ချထားတယ်... ပြီးတော့ ဒီကိုလာတဲ့စကြိုလမ်းမှာ ထောင်ချောက်(၁၃)ခု ဆင်ထားတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုက်လုံက ဘာမျှပြန်မပြောတော့ပါ။

မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားသည် လူတစ်ယောက်၏အိမ်ကို ဝင်ချင်သလိုဝင်နိုင်ပြီး ထွက်ချင်သလိုထွက်နိုင်သော အခွမ်းရှိကြောင်းကို မယုံ၍မရအောင် ဖြစ်လာ၏။

အကယ်၍သာ မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားသည် မိမိ၏ရန်သူ ဖြစ်လာပါက အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလိမ့်မည်ဟု တွေးလိုက်မိ၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားက အဘယ်ကြောင့် မိမိထံသို့ရောက်ရှိလာပါသနည်းဟုသော မေးခွန်းပေါ်လာ၏။

ထိုမေးခွန်းအတွက်အဖြေကို ထိုက်လုံက စဉ်းစား၍မရပါ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်ပါစေ မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားက မိမိထံသို့

၁၉၄ ❶ နန္ဒကျော်သူ

ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာခြင်းမှာ ထူးဆန်းနေသည်မဟုတ်ပါလား။

ထိုက်လုံသည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး စားဖွဲ့ပေါ်မှစုတ်တံကို ကောက်ကိုင်၍ စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်၌ အောက်ပါအတိုင်း ရေးချလိုက်၏။

“အသွားရှိလျှင် အလာရှိမည်”

ထို့နောက် ထိုစာကိုခေါက်၍ စာအိတ်ထဲသို့ထည့်ကာ စာအိတ်ကိုပိတ်လိုက်၏။

ပြီးမှ သူသည် ထိုစာအိတ်ကို မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားထံသို့ လှမ်းပေးလိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် ရှောင်ထျန်း၏နေရပ်လိပ်စာကို ပြောပြလိုက်၏။

မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားက ထိုက်လုံထံမှစာအိတ်ကိုလှမ်းယူ၍ အတိုရှင်ဘတ်ကြားထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် ပြတင်းပေါက်တံခါးကိုဖွင့်ကာ ပြတင်းပေါက်မှခန့်ဆင်းသွားလေတော့၏။

မိမိ၏အခန်းထဲမှ မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားထွက်သွားသည်နှင့် ထိုက်လုံသည် အခန်းထဲမှပြေးထွက်လာခဲ့၏။

ထို့နောက် သူသည် ခြံဝင်းအစောင့်တစ်ယောက်ကို လှမ်း၍ မေးလိုက်၏။

“ဟေ့... ငါ့အခန်းထဲက လူတစ်ယောက်ထွက်သွားတာ

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ပ) ❶ ၁၉၅

တွေ့လိုက်လား”

အစောင့်က ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ...

“မတွေ့ပါဘူး သခင်လေး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံသည် ဘာမျှမပြောတော့ပါ။ သူသည် ခြံဝင်းထဲ၌ ကင်းလှည့်နေသောအဖွဲ့ကို မေးလိုက်၏။

ကင်းလှည့်နေသောအဖွဲ့က ခြံဝင်းထဲ၌ လူစိမ်းမတွေ့ရကြောင်း သတင်းပို့၏။

ထိုက်လုံသည် ထပ်၍မမေးတော့ပါ။ မေးလျှင်လည်း အကြောင်းထူးလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားသည် အစောင့်အထပ်ထပ်ချထားသော ခြံဝင်းထဲမှ မည်ကဲ့သို့ထွက်ခွာသွားကြောင်းတွေးရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုလေးတွဲစွာ ချလိုက်မိလေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

၁၉၆ နန္ဒကျော်သူ

ထိုက်လုံသည် အခန်းတံခါးခေါက်သံကြောင့် အိပ်ယာမှန်း
လာ၏။

သူသည် ညဉ့်နက်သည်အထိ လူကြီး(၅)ယောက်၏ လုပ်
ကြံမှုကို ပြန်လည်သုံးသပ်နေခဲ့သဖြင့် အိပ်ယာဝင်နောက်ကျခဲ့၏။

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်...”

ဒုတိယအကြိမ် တံခါးခေါက်သံပေါ်ထွက်လာ၏။

ထိုအခါမှ ထိုက်လုံသည် ဒုတိယပေါ်မှဆင်းလိုက်ပြီး အခန်း
တံခါး ကိုဖွင့်ပေးလိုက်၏။

အခန်းတံခါးဝ၌ တုရှောင်လင်းကိုတွေ့ရ၏။

ထို့ကြောင့် ထိုက်လုံသည် အံ့သြသွားပြီး...

“ဟာ... ဆရာ... ဘာများဖြစ်လို့လဲ”

ဟု ကဗျာကယာ မေးလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက လက်ကာပြကာ....

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး... ငါ... မင်းနဲ့တိုင်ပင်စရာရှိလို့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အန္တရာယ်စက္ကန့် (၁) ၁၉၇

ပြီးမှ တုရှောင်လင်းက....

“ငါ မနက်စာ အတူစားဖို့စောင့်နေမယ်... မနက်စာစားရင်း
စကားပြောရအောင်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် တုရှောင်လင်းသည် အခန်းတံခါးဝမှ လှည့်ကာ
ထွက်သွားလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ထိုက်လုံသည် ကိုယ်လက်မျက်နှာကို ကမန်းက
တန်းသန့်စင်ပြီး အဝတ်အစားလဲကာ စားသောက်ခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့
၏။

စားသောက်ခန်းထဲ၌ တုရှောင်လင်းက ထိုက်လုံကိုစောင့်
နေ၏။

ထိုက်လုံရောက်လာသောအခါ တုရှောင်လင်းက ထိုင်ရန်
လက်ဖြင့်ဝေ့ယမ်းပြလိုက်ရင်း...

“ထိုင်....”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် သူတို့သည် မနက်စာကိုစားသောက်နေ၏။

မနက်စာကိုစားသောက်ရင်း တုရှောင်လင်းက....

“ကျုပ်... ရှောင်ထွန်းနဲ့တွေ့ပြီး ဆွေးနွေးမယ်လို့ စိတ်ကူး
ထားတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်း၏စကားကြောင့် ထိုက်လုံသည် အံ့သြကာ....

၁၉၈ ဇန်နဝါရီလ

“ဟု... ရှောင်ထုန်းနဲ့ဆွေးနွေးမယ် ဟုတ်လား”

ဟု တအံ့တဩဖြင့် ပြန်မေးလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက....

“တအံ့နွေးနွေးဖြစ်နေမယ့်အစား ထိပ်တိုက်ဆွေးနွေးတာ ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး....

“ဆရာက ဘာဖြစ်လို့ သူနဲ့ဆွေးနွေးမှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက သက်ပြင်းချကာ....

“သူအပေနေ့ငါနဲ့ဖြစ်တဲ့ကိစ္စကို သူနဲ့ဆုံပြီး ဆွေးနွေးလိုက်ရင် ပြဿနာကပြီးသွားမယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက သက်ပြင်းချကာ....

“သူက အတော်ကြောက်ဖို့ကောင်းလို့လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ငါတို့လူကြီးတွေလုပ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကို ငါတို့လူကြီးကပဲ အဆုံး သတ်သင့်တယ်... ပြီးတော့ ငါတို့လုပ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကြောင့် မင်းတို့လူငယ် တွေအပေါ် ဒုက္ခမရောက်စေချင်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (၁) ၁၉၉

ထိုက်လုံက ပြုံးကာ....

“ဒုက္ခပေးတာ ဘယ်ဟုတ်မလဲ... ဖြစ်လာမှတော့ ဝိုင်းပြီးကူ ညီရမှာပဲ... အမှန်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ဆရာတို့ရဲ့တာဝန်ကိုဆက်ပြီး ဆောင်ရွက်ရမှာ မဟုတ်လား... ဒါမှ သားကောင်းတပည့်ကောင်းပီ သမှာ...”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက သက်ပြင်းချကာ....

“မင်းရဲ့သဘာဝထားကို ငါ နားလည်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် အခုကိစ္စက မင်းတို့နဲ့ဘာမှမပတ်သက်ဘူးလေ”

ထိုက်လုံက ပြုံးကာ....

“မဟုတ်တာ ဆရာရယ်... ကျွန်တော်တို့ဟာ မိသားစုတွေ ပဲ... ဒါဟာ မိသားစုအတွက် ဆောင်ရွက်ရတာပဲ... တကယ်လို့ ဆရာတို့ရဲ့ကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့က အသေးစိတ်သိခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ပြဿနာကို ဖြေရှင်းတဲ့နေရာမှာပိုပြီး လွယ်ကူမယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက သက်ပြင်းချကာ....

“ငါပြောပြီးပြီ... ဘာမှငါမပြောပြနိုင်ဘူး... ငါ့ကိုတစ်မျိုးမ ထင်နဲ့... မသိတာ ပိုကောင်းတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက သက်ပြင်းချကာ....

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်မမေးပါဘူး... ဒါပေမယ့် ရှောင်ထုန်း

ကို ကျွန်တော်ပဲရင်ဆိုင်ပါမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက ထိုက်လုံကိုစူးစိုက်ကြည့်ကာ....

“မင်းက ရှောင်ထျန်းကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးကာ....

“ဒါကတော့ ဆရာအပေါ်မှာမူတည်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက သက်ပြင်းချကာ....

“ထျန်းခမ်းလုံမှာ ရှောင်ထျန်းဆိုတဲ့သမီးတစ်ယောက်ပဲရှိ
တယ်... သူ့ကိုအန္တရာယ်မပေးချင်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ဆရာက သဘောထားကြီးပေမယ့် သူကတော့ ဆရာကို
ဒုက္ခပေးမှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“သူက ငါ့ကိုဘယ်လိုဒုက္ခပေးမယ်ဆိုတာ ကြည့်ရမှာပေါ့”

ထိုက်လုံက နှုတ်ခမ်းကိုတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး....

“သူက အခု ပစ္စည်းတစ်ခုကိုလိုက်ရှာနေတယ် မဟုတ်
လား... အဲဒါသာမှန်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ သူ့ကိုဝိုင်းကျပြီး ရှာပေး

လိုက်မယ်... ဒါပေမယ့် သူက ဆရာကိုခွင့်လွှတ်ရမယ်... ဒါမှမဟုတ်
ရင်တော့...”

ထိုက်လုံက စကားကိုဆုံးအောင်မပြောဘဲ ရပ်တန့်ထား
လိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက သက်ပြင်းချကာ....

“ထိုက်လုံ... မင်းဟာ သတ္တိရှိတယ်... ရဲရင့်တယ်... စိတ်
ကောင်းနှလုံးကောင်းရှိတယ်... သိုင်းပညာလည်း အဆင့်မနိမ့်ဘူး...
ဒါပေမယ့် အတွေ့အကြုံလိုသေးတယ်... ဒီတော့ မင်းက ရှောင်ထျန်း
နဲ့ရင်ဆိုင်ရင် မင်းအနေနဲ့ ရှောင်ထျန်းကိုနိုင်ဖို့မလွယ်ဘူး... အရှုံးနဲ့ရင်
ဆိုင်ရမှာ သေချာတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက လေပူတစ်ချက်မူတ်လိုက်ပြီး....

“ဆရာက ကျွန်တော့်ကို အထင်သေးတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ငါ မင်းကိုအထင်သေးလို့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး... ငါ့အ
တွက် ဒုက္ခရောက်မှာစိုးရိမ်လို့ ပြောတာပါ”

ထိုက်လုံက နှုတ်ခမ်းကိုတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး....

“စိတ်ချပါ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ဆရာအတွက် ကျွန်တော်တာ
ဝန်ယူပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

၂၀၂ ❁ နန္ဒကျော်သူ

ထိုနောက် သူသည် ထိုင်ရာမှထကာ ထမင်းစားခန်းထဲမှ
ထွက်သွားလေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုက်လုံသည် ခြံဝင်းတံခါးတစ်ခုရှေ့၌ရပ်နေ၏။
သူသည် ဘေးဘီကိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး တံခါးပေါ်မှ
သံမဏိကွင်းကို ခေါက်လိုက်၏။

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်....”

တံခါးခေါက်သံအဆုံး၌ တံခါးပေါ်မှ ချောင်းကြည့်တံခါးငယ်
ပွင့်လာပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏မျက်နှာ ပေါ်လာ၏။

မိန်းကလေးက ထိုက်လုံကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး....

“ကိစ္စရှိလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက မိန်းကလေးကို ပြုံးပြလိုက်ပြီး....

“မင်းတို့သခင်မ ရှောင်ထျန်းနဲ့တွေ့ချင်လို့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မိန်းကလေးက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

၂၀၄ နန္ဒကျော်သူ

“အိမ်မှားနေပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ရှောင်ချေနဲ့... ဒီမှာနေတာ ကျုပ်သိတယ်... တကယ်လို့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုဝင်ခွင့်မပြုဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားသခင်မက ခင်ဗျားကို ဒဏ်ပေးလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံ၏စကားကြောင့် မိန်းကလေးသည် တွေ့ဝေ၍သွား၏။

ထိုက်လုံက မိန်းကလေး၏အမူအရာကို ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကဲ... ရပ်မနေနဲ့... တံခါးဖွင့်... သူက ကျုပ်နဲ့တွေ့ဖို့စောင့်နေတာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက မှင်နှင့်မောင်းနှင့် ပြောလိုက်သောကြောင့် မိန်းကလေးက လန့်လန့်ဖျပ်ဖျပ်ဖြင့် ခြံတံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်၏။

တံခါးဟသွားသည်နှင့် ထိုက်လုံက တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ကာ ခြံထဲသို့ ဝင်ရောက်လိုက်၏။

ထိုစဉ် ရုတ်တရက်....

“ဟိတ်... ဘယ်သူ့အမိန့်နဲ့ တံခါးဖွင့်ပေးရတာလဲ”

အန္တရာယ်စက္ကနက် (ပ) ၂၀၅

ဟု ပြောလိုက်သောအသံ ပေါ်ထွက်လာ၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် လူရိပ်တစ်ရိပ်သည် ထိုက်လုံ၏အနီး

သို့ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုက်လုံက အနီးသို့ရောက်လာသောလူရိပ်ကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ဪ... ခင်ဗျားကို....”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

ထိုက်လုံ၏အနီးသို့ရောက်လာသောလူရိပ်မှာ မုရုံထိုက်ဖြစ်၏။

မုရုံထိုက်က ထိုက်လုံကိုမျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်ကာ....

“ခင်ဗျား ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက မုရုံထိုက်ကိုစိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်ကာ....

“ကျုပ်... ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မုရုံထိုက်က မျက်ခုံးပင့်ကာ....

“ကျုပ်အိမ်ကိုလာပြီး ကျုပ်ကိုတွေ့ဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူးဆိုမှတော့ ခင်ဗျားပြန်သွားတာကောင်းမယ်”

၂၀၆ ၀ နန္ဒကျော်သူ

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“ကျုပ်ပြန်လို့မဖြစ်ဘူး”

မုရုံထိုက်က မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထိုက်လုံက....

“ကျုပ်က ရှောင်ထွန်းကိုတွေ့ပြီးမှ ပြန်နိုင်မယ်”

မုရုံထိုက်က ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ဒါဆို ခင်ဗျားအိမ်မှားနေပြီ”

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်ကိုဘာဖြစ်လို့ လိမ်ချင်တာလဲ”

မုရုံထိုက်က....

“ကျုပ်က အိမ်မှားနေပြီလို့ပြောရင် ခြံထဲကပြန်ထွက်သွား

သင့်တယ်”

ထိုက်လုံက....

“ကျုပ်က ရှောင်ထွန်းနဲ့မတွေ့မချင်း တစ်ဖဝါးမှခွာမှာ မ

ဟုတ်ဘူး”

မုရုံထိုက်က....

“ဒါဆို ကျုပ်က မောင်းထုတ်ရမှာပဲ”

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (၁) ၂၀၇

ထိုက်လုံက ပြုံးကာ....

“ကျုပ်ကို မောင်းထုတ်နိုင်တဲ့အစွမ်းရှိလို့လား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မုရုံထိုက်က ဘာမျှမပြောတော့ပါ။

ရုတ်တရက် လက်ကိုဝှေ့ယမ်းကာ ထိုက်ခိုက်လိုက်၏။

မုရုံထိုက်၏လှုပ်ရှားမှုက အလွန်မြန်၏။

ထို့ကြောင့် မုရုံထိုက်၏လက်သီးက ထိုက်လုံ၏ရင်ဝသို့

ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုက်လုံက မုရုံထိုက်၏လက်သီးကိုလက်ဝါးဖြင့် ခံပေးလိုက်

၏။

“ဖပ်... ဖပ်....”

ထို့နောက် ဘစ်ဆက်တည်း ညာခြေကိုဆန့်ထုတ်ကာ မုရုံ

ထိုက်၏ခါးကို လှမ်းကန်လိုက်၏။

မုရုံထိုက်က ထိုက်လုံ၏ခြေဖမ်းကို လက်ဖြင့်ပုတ်ချရင်း

နောက်သို့ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်၏။

ပြီးမှ ပြုံးကာ....

“မဆိုးဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် မုရုံထိုက်သည် လက်ကိုလေထဲသို့ဝှေ့ယမ်းကာ

၂၀၈ နန္ဒကျော်သူ

ထိုက်လုံကိုထပ်မံ တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ထိုစဉ် ရုတ်တရက်....

“ရပ်လိုက်”

ဟူသော အသံပေါ်ထွက်လာ၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူတို့ထံသို့ မိန်းကလေးတစ်
ယောက် လျှောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည် မဟုတ်
ပါလား။

(ပထမပိုင်း) ငြိမ်း၏

(ဒုတိယပိုင်း-တော်သိမ်း) ဆက်လက်ပတ်ရှုပါရန်

နန္ဒကျော်သူ

နန္ဒကော်လူ

အန္တရာယ်စက္ကူငှက်

ဒုတိယပိုင်း (ဇာတ်သိမ်း)

စာပေနှင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၁၁၅၈၀၈၀၈
မျက်နှာပုံနှင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၁၀၉၉၀၈၀၈

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊
ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု-၅၀၀
တန်ဖိုး ၁၀၀/-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်မိုးကေဝိုင်း (ချိုတေးသံစာပေ)
ရွှေနံသာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)
မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

စာတွင်းပုံနှိပ်
ဦးသော်လွင်မြင့် (စန္ဒကူး ပုံနှိပ်တိုက်)
၉(H)၊ နဝရတ်ရိပ်သာလမ်း၊
မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံနှိပ်
ဦးစင်းကျော်မိုး (ပုံနှိပ် ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၁၄၀)၊ ၄၅- လမ်း၊
ဗိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ☆ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
- ☆ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
- ☆ အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ☆ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ☆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ☆ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ☆ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ☆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ☆ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ☆ ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ☆ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ စေတီမဲ့၊ ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ☆ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ☆ ရွေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ☆ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ☆ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ☆ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး။
- ☆ အမျိုးဂုဏ်ဓာတ်တို့ကိုမြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက်ကားများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ☆ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ဂြင်သန့်ထက်မြက်ရေး။
- ☆ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်မားရေး။

စက္ကူငှက် သို့မဟုတ် ရောင်ထွန်း....။

အသက်(၂၀)အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သူမ
၏မျက်နှာက နန်းဆန်၏။

စိမ်းပြာရောင်ဂါဝန်ကိုဝတ်ဆင်ထား၏။

အပ်ချုပ်ဆရာ၏လက်ရာက သေသပ်ကောင်းမွန်သဖြင့် သူ
မ၏ခန္ဓာကိုယ်နှင့် အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်ကာ သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်အလှကို
ပေါ်လွင်နေစေ၏။

သူမ၏မျက်လုံးများက ရွန်းလဲ့ပြီးတောက်ပနေ၏။

သူမသည် ထိုက်လုံကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး....

“ရှင်က ထိုက်လုံလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက မဲ့ပြီးပြီးကာ....

“ဟုတ်တယ်”

၆ ၉ နန္ဒကျော်သူ

ရှောင်ထျန်းက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

“ရှင်က ကျွန်မရဲ့ခွတင်ခေါင်းရင်းမှာ စာချခဲ့တယ်... ပြီး
တော့ ကျွန်မရဲ့ခြံဝင်းထဲကို အတင်းဝင်ဖို့ကြိုးစားတယ်... ဘာဖြစ်လို့
လဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးကာ....

“ခင်ဗျားက သူများရဲ့အိမ်ထဲကိုဝင်ပြီး သူများရဲ့လက်တွေ
နားရွက်တွေ မျက်လုံးတွေကို ဖျက်ဆီးခဲ့တယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

ရှောင်ထျန်းက....

“ဒါ ကျွန်မရဲ့ကိစ္စပါ... ရှင်နဲ့မဆိုင်ရင် ဝင်မရှုပ်တာကောင်း
မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားမှာ အရည်အချင်းရှိသလို တခြားလူမှာလည်း အ
ရည်အချင်းရှိပါတယ်... ဒီတော့ ခင်ဗျားရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို ရပ်တန့်က
ရပ်ရင် ကောင်းမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်ထျန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“ကျွန်မကို ခြိမ်းခြောက်နေတာလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“သတိပေးတာပါ... ခင်ဗျားအနေနဲ့ ခင်ဗျားအဖေအတွက်

လက်စားချေပြီးပြီ... ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာဆက်နေသေး ဟာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှောင်ထျန်းက မဲ့ပြုံးပြုံးကာ....

“ကျွန်မက ဒီမှာဘာဖြစ်လို့ ဆက်မနေနိုင်ရမှာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုလိုက်ပြီး....

“ကာယကံရှင်တွေက ငြိမ်ပြီးနေချင်နေမယ်... ကျုပ်က
တော့ ငြိမ်ပြီးနေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ရှောင်ထျန်းက သက်ပြင်းချကာ....

“ရှင်နဲ့ပတ်သက်နေလို့လား”

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်က မတရားတဲ့ကိစ္စကို လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ဘူး”

ရှောင်ထျန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“အဲဒီတော့....”

ထိုက်လုံက ရှောင်ထျန်းကိုစူးစိုက်ကြည့်ကာ....

၈ နန္ဒကော်သု

“ဒီနေ့ကစပြီး ရက်ပေါင်း(၃၀)အတွင်း ပိကင်းမြို့ကထွက်
သွားပါ... နို့မဟုတ်ရင် ကျုပ်ကိုအပြစ်မပြောပါနဲ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်ထွန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ရှင်က ကျွန်မကိုဟန့်တားနိုင်စွမ်းရှိလို့လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက မဲ့ပြီးပြုံးကာ....

“ကျုပ်ကတော့ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ဟန့်တားရမှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်ထွန်းက သက်ပြင်းချကာ....

“ကောင်းပြီလေ... ကျွန်မကို ဒီကထွက်သွားစေချင်ရင် ရှင်
က ကျွန်မကိုကူညီပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“ကျုပ်က ဘာကူညီရမှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှောင်ထွန်းက ပြုံးကာ....

“ရှင့်ရဲ့ဆရာကိုပြောလိုက်ပါ... ကျွန်မလိုချင်တဲ့ပစ္စည်းကို
ထုတ်ပေးပါလို့”

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၉

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း....

“ဘာပစ္စည်းလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှောင်ထွန်းက....

“သေတ္တာတစ်လုံးပါ... လက်ဆွဲသေတ္တာတစ်လုံးပါ”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“ကျုပ်ဆရာဆီမှာ ရှိလို့လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှောင်ထွန်းက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

“ကျွန်မအဖေ အဖမ်းခံရတုန်းက အဝါရောင်လက်ဆွဲ
သေတ္တာတစ်လုံး ကျန်ခဲ့တယ်... ဒီသေတ္တာကိုအစိုးရက သိမ်းမသွားခဲ့
ဘူး... ဒါကြောင့် ဒီသေတ္တာဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲမှာ
ရှိရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“ဒါဆို ကျုပ်ဆရာရဲ့လက်ထဲမှာလို့ ဘယ်လိုပြောလို့ရမလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်ထွန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျွန်မစုံစမ်းရသလောက်... အဲဒီသေတ္တာဟာ ရှင့်ရဲ့ဆရာ

ဆီမှာ ရှိနေပါတယ်”

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်ထွန်းက ပြုံးကာ...

“ကျွန်မအဖေကိုဝိုင်းပြီး လုပ်ကြတဲ့အထဲမှာ ရှင့်ရဲ့ဆရာလည်း ပါဝင်ခဲ့ပါတယ်... ဒါကြောင့် ဒီသေတ္တာရဲ့အကြောင်းကို ရှင့်ဆရာလည်း သိပါတယ်... တကယ်လို့ ဒီသေတ္တာဟာ သူ့ဆီမှာမရှိတောင် ဘယ်သူ့ဆီမှာရှိတယ်ဆိုတာ ရှင့်ဆရာက သိနိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုလိုက်ပြီး...

“ကောင်းပြီလေ... ဒါနဲ့သေတ္တာထဲမှာ ဘာပစ္စည်းတွေပါလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံ၏စကားကြောင့် ရှောင်ထွန်းသည် ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွား၏။

သူမသည် အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ သက်ပြင်းချကာ...

“ကျွန်မလည်း မသိဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သူမ၏စကားကြောင့် ထိုက်လုံက သူမကိုမျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်ကာ...

“အဝါရောင်လက်ဆွဲသေတ္တာတွေက အများကြီးပဲ... အထဲမှာ ဘာပစ္စည်းပါမှန်းမသိဘဲ ဘယ်လိုရှာရမှာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်ထွန်းက သက်ပြင်းချကာ...

“တစ်ခုမဟုတ်ရင် တစ်ခုဖြစ်မှာပေါ့... ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ရအောင်ရှာရမှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“သေတ္တာထဲမှာ ဘာရှိမှန်းမသိဘဲ သဲသဲမဲမဲ လိုက်ရှာနေတာ ခင်ဗျားရူးနေပြီ ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်ထွန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျွန်မအဖေလုပ်ကြံခံရတာ အဲဒီသေတ္တာထဲမှာရှိတဲ့ပစ္စည်းကြောင့်လို့ ရှင်က ဘာဖြစ်လို့မတွေးမိတာလဲ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

၁၂ နန္ဒကျော်သူ

ထိုက်လုံက ပြုံးကာ....

“ဘာလဲ... သေတ္တာထဲမှာ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ရွှေတွေတွေ
တွေရှိတယ်လို့ ထင်နေတာလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှောင်ထျန်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“မထင်ပါဘူး... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဖေကိုဝိုင်းပြီး လုပ်
ကြတဲ့လူထဲမှာ ချောင်ဖုံးကလွဲပြီး ကျန်တဲ့လူတွေက လူချမ်းသာတွေ
ဖြစ်နေလို့ပါ”

ထိုက်လုံက မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း....

“ဒါဆို ဒီသေတ္တာကို ဘာဖြစ်လို့ သံသမိမိ လိုချင်နေတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှောင်ထျန်းက သက်ပြင်းချကာ....

“ကဲပါ... ရှင်ကသာ ရှင့်ဆရာကိုပြောလိုက်ပါ... သေတ္တာကို
ထုတ်ပေးပါလို့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်ဆရာဆီမှာ မရှိဘူး”

ရှောင်ထျန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကောင်းပြီလေ... ဒါဆို သေတ္တာနဲ့ပတ်သက်ပြီး မေ့လိုက်”

အန္တရာယ်ကျွန်း (ဒု-သိမ်း) ၁၃

တော့... ရှင် ဘာမှဝင်ပြီးမစွက်ဖက်နဲ့တော့ ဟုတ်ပြီလား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“မဟုတ်သေးဘူးလေ... ကျုပ်ပါဝိုင်းကျပြီး ရှာပေးမယ်...

သေတ္တာရရင် ဒီမြို့ကထွက်သွားမယ်လို့ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်ထျန်းက ထိုက်လုံကိုတစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ....

“ရှင် တကယ်ပြောတာလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“သေတ္တာတစ်လုံးကိုရထားတယ်... ဒါပေမယ့် အထဲမှာ ဘာ
မှမရှိဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်ထျန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ဗေဒင်ဆရာဆီက သေတ္တာမဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှောင်ထျန်း၏စကားကြောင့် ထိုက်လုံသည် ရှောင်ထျန်းကို

အံ့သြစွာဖြင့် ကြည့်ကာ....

“ခင်ဗျားက သိတယ်ဟုတ်လား”

BURMESE
CLASSIC

၁၄

နန္ဒကျော်သူ

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှောင်ထျန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“သိပါတယ်... အဲဒီသေတ္တာဟာ ဖေဖေရဲ့သေတ္တာမဟုတ်ပါ

ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ....

“ကျုပ် တစ်ခုမေးချင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်ထျန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“မေးပါ”

ထိုက်လုံက ရှောင်ထျန်းကိုစူးစိုက်ကြည့်ကာ....

“ဗေဒင်ဆရာရဲ့အခန်းမှာ လူတစ်ယောက်အသတ်ခံလိုက်ရ

တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်ထျန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ကျွန်မသိပါတယ်... နဖူးကိုသိမ့်နှိပ်ရိုက်သွားပြီး သတ်သွား

တာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်ကာ....

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၁၅

“အတော်ရက်စက်တယ်လို့ ခင်ဗျားမထင်ဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှောင်ထျန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်ပါတယ်.. အတော်ရက်စက်ပါတယ်”

ထိုက်လုံက ရှောင်ထျန်းကိုစူးစိုက်ကြည့်ရင်း....

“ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို ခင်ဗျားက ရက်ရက်စက်စက် သတ်ရတာ

လဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံ၏စကားကြောင့် ရှောင်ထျန်းသည် ထိုက်လုံကို အံ့

ဩဇာနိဖြင့်ကြည့်ကာ....

“ရှင်က ကျွန်မသတ်တာလို့ထင်နေတာလား”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ....

“ခင်ဗျား မသတ်ရင် ဘယ်သူသတ်တာလဲ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

ရှောင်ထျန်းက ပခုံးတွန့်ကာ....

“ဒါတော့ ကျွန်မလည်း မသိဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပြီးမှ သူမသည် ထိုက်လုံကိုစူးစိုက်ကြည့်ကာ....

၁၆ ၀ နန္ဒကျော်သူ

“ကျွန်မရဲ့တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှလူမသတ်ခဲ့ဖူးဘူး... လူကို
ဒဏ်ရာရအောင်လုပ်တာတောင် အခုအကြိမ်ဟာ ပထမဆုံးအကြိမ်ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံသည် ရှောင်ထျန်းကိုကြည့်လိုက်၏။

အတန်ကြာမှ ထိုက်လုံသည် သက်ပြင်းချကာ....

“ဒါဆို အဲဒီလူကို ဘယ်သူသတ်တာလို့ ခင်ဗျားထင်လဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှောင်ထျန်းက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး....

“သေတ္တာကိုလိုချင်တဲ့လူ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“ခင်ဗျားက သေတ္တာကိုလိုချင်နေတာ မဟုတ်လား”

ရှောင်ထျန်းက....

“ဟုတ်တယ်... ဒါပေမယ့် ကျွန်မ မသတ်ဘူး... ဒီတော့ ကျွန်

မအပြင် နောက်ထပ်လိုချင်တဲ့လူမရှိဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“ဒါဆို သေတ္တာကိုလိုချင်တဲ့လူရှိနေတယ်လို့ ခင်ဗျားက ထင်
နေလို့လား”

အန္တရာယ်စက္ကူဂှက် (ဒု-သိမ်း) ၁၇

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှောင်ထျန်းက မဲ့ပြီးပြီးလိုက်ပြီး....

“ရှင်ရဲ့ဆရာတုရှောင်လင်းက ဒီသေတ္တာကိုမလိုချင်ဘူးလို့
ပြောနိုင်မလား... ဒီသေတ္တာထဲမှာ သူတို့ရဲ့ လူသိမခံနိုင်တဲ့ လျှို့ဝှက်
ချက်တွေရှိနေမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံသည် ဘာမျှမပြောတော့ပါ။

သူသည် အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ သက်ပြင်း

ချကာ....

“ကျုပ်ဆရာကတော့ အဲဒီလူကိုသတ်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူး...
ခင်ဗျားပြောသလို သေတ္တာကိုလိုချင်တဲ့လူတစ်ယောက်က သတ်တာ

ဖြစ်နိုင်တယ်... ဒါပေမယ့် သူက ဘာဖြစ်လို့သေတ္တာကိုလိုချင်တာ
လဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်ထျန်းက ပခုံးတွန့်ကာ....

“ဒါတော့ အဲဒီလူကိုတွေ့တဲ့အခါ မေးကြည့်ပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း....

“သေတ္တာထဲမှာ ခင်ဗျားပြောသလို လူသိမခံနိုင်တဲ့လျှို့ဝှက်

၁၈ ၀ နန္ဒကျော်သူ

ချက်ရှိမယ်ဆိုရင် အဲဒီလျှို့ဝှက်ချက်ဟာ ခင်ဗျားအဖေကို လုပ်ကြံတဲ့လူ
(၅)ယောက်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ပဲ ဖြစ်မယ်... ဒါဆိုရင် အဲဒီလူ(၅)ယောက်
ထဲမှာ ကျုပ်ဆရာကလည်း ကျန်တဲ့လူတွေက မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး...
အဲ... ကျုပ်ဆရာကလည်း ဒါမျိုးမလုပ်နိုင်ဘူး... စဉ်းစားရတော့ ခက်
နေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပြီးမှ သူသည် ရှောင်ထျန်းကိုကြည့်ကာ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... သေတ္တာကို ကျုပ်လည်း ခိုင်းကျပြီး ရှာပေး

မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်ထျန်းက ပြုံးကာ...

“ရှင်က ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ကူညီချင်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက လက်ကာပြကာ...

“ရှင်းပါတယ်... ကျုပ်ဆရာကို ခင်ဗျားက ဒုက္ခပေးပေးစေချင်

လို့ပါ”

ရှောင်ထျန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဒါကတော့ အခြေအနေအရဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး”

ထိုက်လုံက သက်ပြင်းချရင်း...

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၀ ၁၉

“ကျုပ်က ခင်ဗျားနဲ့ရန်သူမဖြစ်ချင်ဘူး”

ရှောင်ထျန်းက ပြုံးကာ...

“ကျွန်မကလည်း ရှင်နဲ့ရန်သူမဖြစ်ချင်ပါဘူး... ဒါကြောင့် ရှင်
အနေနဲ့ ဝင်မပါတာ ကောင်းမယ်”

ထိုက်လုံက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်ကာ...

“တုရှောင်လင်းဟာ ကျုပ်ရဲ့ဆရာဆိုလည်း ဟုတ်တယ်..

ကျေးဇူးရှင်ဆိုလည်း မမှားဘူး... သူ ဒုက္ခရောက်မှာကို ကျုပ်က လက်
ခိုက်မကြည့်နိုင်ဘူး”

ရှောင်ထျန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကောင်းပြီလေ... မလွဲသာ မရှောင်သာဖြစ်လာရင်တော့

ရှင်ကို ရန်သူလိုသဘောထားရမှာပဲ”

ထိုက်လုံက မှဲ့ပြီးပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်ကလည်း အသင့်ပြင်ထားမှာပါ”

ရှောင်ထျန်းက တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရဟန်ဖြင့်...

“ရှင်ကိုတစ်ခုတော့ အကြံပေးပါရစေ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ”

ရှောင်ထျန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

၂၀ နန္ဒကျော်သူ

“ရှင့်ကို ကျွန်မလေးစားပါတယ်... ဒါပေမယ့် ငွေပေးပြီး
အောက်တန်းကျတဲ့ကြေးစားတစ်ယောက်နဲ့ကျွန်မကို ရင်ဆိုင်လာ
တာ အရပ်ဆိုးလွန်းပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်ထွန်း၏စကားကြောင့် ထိုက်လုံသည် မျက်မှောင်
ကြုတ်ကာ...

“ခင်ဗျား... ဘာကိုပြောချင်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှောင်ထွန်းက ပြုံးကာ...

“မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားအကြောင်းပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားက သူ့ကိုကြောက်လို့လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှောင်ထွန်းက ပြုံးကာ...

“မကြောက်ပါဘူး... ရှင်လိုလူက အခုလိုလုပ်တာ အောက်
တန်းကျပါတယ်... ကျွန်မဆို ရှက်လို့သေသွားမလား မသိဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက သက်ပြင်းချကာ...

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၂၁

“ ပြန် မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားကို ငှားရမ်းတယ်ဆိုတာ
ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှောင်ထွန်းက ပြုံးကာ...

“ကျွန်မ မသိတာတွေလည်း ရှိပါတယ်... ဒါပေမယ့် တချို့
တိစ္ဆေတွေဆိုတော့ ကျွန်မ သိနေပါတယ်... ဥပမာပြောရင် ရှင့်ကိုမျက်
ခုံးဖြူလူသတ်သမားက လာတွေ့တယ်... ရှင်က သူ့ရဲ့အစွမ်းကိုသ
ဘောကျပြီး ငှားရမ်းလိုက်တယ်... သူက ရှင့်ရဲ့စာကိုယူလာပြီး ကျွန်မ
နဲ့ခုတင်ခေါင်းရင်းမှာထားသွားတယ်... အခန်းထဲကို သူဝင်လာတာ
အစ ကျွန်မ သိနေတယ်”

ထိုက်လုံက ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ဒါဆို သူ့ကိုဖမ်းပြီး သတ်လိုက်ပါလား”

ရှောင်ထွန်းက ပြုံးကာ...

“သူက ကျွန်မရဲ့ရန်သူမှမဟုတ်ဘဲ... ရှင်ကခိုင်းလို့ လုပ်ရ

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“အဲဒီအချိန်မှာ သူက ခင်ဗျားကိုသတ်သွားရင် ဇာယ်လိုလုပ်

ရှောင်ထွန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

၂၂ ၁ နန္ဒကော်သူ

“သူက အဒီလောက် မစွမ်းပါဘူး... မယုံရင် ရှင်က သူ့ကို ထပ်ငှားလိုက်ပါ... သူ့အလောင်းကို ရှင်ဆီပြန်ပို့ပေးပါမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

သူ၏စိတ်ထဲမှလည်း ရှောင်ထွန်းကိုလုပ်ကြံရန် လွယ်ကူ မည်မဟုတ်ကြောင်း သဘောပေါက်လာ၏။

ရှောင်ထွန်းက ပြုံးကာ....

“ကျွန်မဟာ ရန်သူကိုလေးစားတယ်... အထင်ကြီးတယ်... ဒါပေမယ့် မကြောက်ဘူး... ရန်သူကိုကြောက်နေလို့ ဘာမှထူးမှာမ ဟုတ်ဘူး... ရန်သူကိုရင်ဆိုင်ဖို့ အမြဲတမ်း အသင့်ပြင်ထားတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက သက်ပြင်းချကာ....

“စိတ်ချပါ... ကျုပ် မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားကိုမခိုင်းတော့ ပါဘူး... ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပဲ ခင်ဗျားနဲ့ရင်ဆိုင်ပါမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်ထွန်းက ပြုံးကာ....

“ကျွန်မက ရှင်နဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်တယ်... အခြေအနေအထား ရန်သူဖြစ်လာရင်တောင် ကျွန်မက ရှင်ကိုအခွင့်အရေးပေးမှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဘာမျှမပြောတော့ပါ။ သူသည် ရှောင်ထွန်းနှင့် ရန်သူမဖြစ်ချင်ပါ။

မလွဲမသွေဖြစ်လာခဲ့လျှင် ရှောင်ထွန်းသည် သူ့အတွက် အ လွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ရန်သူတစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့် မည်မဟုတ်ပါလား။

ရှောင်ထွန်းက မှုရုံထိုက်ကိုလှည့်ကြည့်ကာ....

“ဦးလေး... သူ့ကိုလိုက်ပို့လိုက်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ပြီး ရုတ်တရက် နောက် သို့လှည့်ကာ ခြံဝင်းထဲမှထွက်လာခဲ့လေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

“ဒေါင်... ဒေါင်... ဒေါင်...”

အဝေးမှအုန်းမောင်းခေါက်သံနှစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာ၏။

အုန်းမောင်းခေါက်သံနှင့်အတူ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်သော
ခွေးအူသံတချို့ ပေါ်ထွက်လာ၏။

ထိုအချိန်၌ လူရိပ်နှစ်ရိပ်သည် လမ်းကြားထဲမှ ထွက်လာ၏။

လစိုက်ညဖြစ်သည့်အပြင် ကြယ်မစုံသောညဖြစ်၍ ပတ်ဝန်း
ကျင်တစ်ခုလုံးကို အမှောင်ထုက ကြီးစိုးနေ၏။

လူရိပ်နှစ်ရိပ်သည် လမ်းကြားတစ်ခုမှ ထွက်လာပြီးနောက်
အိမ်တစ်အိမ်၏အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွား၏။

သူတို့၏လှုပ်ရှားမှုက အလွန်လျင်မြန်သောကြောင့် ပြေး
လွှားသွားသည်ဟု မထင်ရဘဲ လေထဲ၌လွင့်လျာသွားသည်ဟု ထင်
မှတ်ရ၏။

ထိုလူရိပ်နှစ်ရိပ်သည် ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမ
တစ်ယောက်ဖြစ်၏။

သူတို့သည် အိမ်တစ်အိမ်၏အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီးနောက်
အိမ်ထဲသို့ ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်သွားကြ၏။

သူတို့ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်သွားသောအိမ်မှာ ဗေဒင်ဆရာ
နတ်ပါးစပ်ကျိုကုန်း၏အိမ် ဖြစ်၏။

သူတို့သည် အိမ်ထဲသို့ရောက်ရှိပြီးနောက် မကြာမီ အသင့်
ယူဆောင်လာသောဖယောင်းတိုင်ကို ထွန်းညှိလိုက်၏။

ဖယောင်းတိုင်၏အလင်းရောင်ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်၏
မျက်နှာကိုမြင်တွေ့ရ၏။

တစ်ယောက်က အသက်(၄၀)ကျော် လူကြီးတစ်ယောက်
ဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ယောက်က အသက်(၂၀)အရွယ် မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ဖြစ်၏။

သူတို့သည် မျက်နှာကိုဖုံးအုပ်ထားခြင်းမရှိပါ။ ထို့ကြောင့်
သူတို့၏မျက်နှာကိုကောင်းစွာ မြင်တွေ့ရ၏။

အသက်(၄၀)ကျော် လူကြီး၏မျက်နှာက နှုတ်ခမ်းမွေးများ၊
မှတ်ဆိတ်မွေးများရှိသော်လည်း ခန့်ညားသောရုပ်သွင်ရှိ၏။

အသက်(၂၀)အရွယ်မိန်းကလေးသည် အသားအရေဖြူဖွေး
ပြီး မျက်လုံးမျက်ဖန်ကောင်းက ချောမောလှပသောမိန်းကလေးတစ်
ယောက်ဖြစ်၏။

သူတို့သည် ဗေဒင်ဆရာနတ်ပါးစပ်ကျိုကုန်း၏အိမ်ကို

စိတ်တိုင်းကျမေ့နှောက်ရှာပွေ၏။

အစာနံကြာသောအခါ သူတို့၏မျက်နှာပေါ်၌ စိတ်ပျက်
သည့်အရိပ်အယောင် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

မိန်းကလေးက အသက်(၄၀)ကျော်လူကြီးကို လှမ်းကြည့်
ကာ...

“ဦးလေးရဲ့သတင်းက သေချာရဲ့လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

အသက်(၄၀)ကျော်လူကြီးက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“သေချာပါတယ်... လီရှူဆင်းက ဗေဒင်ဆရာနတ်ပါးစပ်နဲ့
အဆက်အသွယ် ရှိတယ်... အမှန်တော့ ဗေဒင်ဆရာဟာ လီရှူဆင်းရဲ့
လူယုံတစ်ယောက်ပဲ... အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ဗေဒင်ဆရာအ
ယောင်ဆောင်ပြီး လှုပ်ရှားနေတာလို့ သတင်းရခဲ့တာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မိန်းကလေးက သက်ပြင်းချကာ....

“ဒါဆို သေတ္တာရှိရမှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အသက်(၄၀)ကျော်လူကြီးက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ရှိရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မိန်းကလေးက လေပူတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်ပြီး...

“အိမ်ကိုမျိုချဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်... ဘယ်မှာမှရှာလို့မတွေ့

ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အသက်(၄၀)ကျော်လူကြီးက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်

ကာ....

“တစ်နေရာမှငှက်ထားသလား မသိဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မိန်းကလေးက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“လျှံစန်းကိုပေးလိုက်တဲ့သေတ္တာကရော....”

အသက်(၄၀)ကျော်လူကြီးက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“အဲဒါက အတုပါ... ထိုက်လုံက လူလွှတ်ပြီးကြားဖြတ်လူယူ

ခဲ့တယ်... ဒါပေမယ့် သေတ္တာထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူး”

မိန်းကလေးက စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့်....

“သူတို့ရဲ့စကားကရော ယုံရပါ့မလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

အသက်(၄၀)ကျော်လူကြီးက မိန်းကလေးကိုတစ်ချက်

ကြည့်ကာ....

“မယုံကြည်စရာ ဘာမှမရှိပါဘူး”

၂၈ နန္ဒကျော်သူ

မိန်းကလေးက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ....

“ဒါဆို အခု ကျွန်မတို့ ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

အသက်(၄၀)ကျော်လူကြီးက သက်ပြင်းချကာ....

“လောလောဆယ် ဘာဆက်လုပ်ရမုန်းမသိသေးဘူး... ဟု

ရှောင်လင်းရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို တစ်ချက်စောင့်ကြည့်ရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မိန်းကလေးက စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့်....

“ကျွန်မတော့ သူတို့ရဲ့ ကလိန်ကျပ်ကို ဖော်ထုတ်လိုက်ချင်ပြီ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အသက်(၄၀)ကျော်လူကြီးက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“စိတ်မလောပါနဲ့... ခဏသည်းခံပြီး နေလိုက်ပါဦး... အချိန်

ကျလာရင် ကျုပ်တို့ကိစ္စအောင်မြင်မှာပါ”

ဟု နှစ်သိမ့်လိုက်၏။

ပြီးမှ သူသည် ဖယောင်းတိုင်ကိုမူတ်လိုက်ပြီး....

“ကျုပ်တို့သွားကြစို့”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

ပျော်တော်ဆက်စားသောက်ဆိုင်၏ သီးသန့်အခန်းထဲသို့
လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် စားပွဲ၌ အခန့်သားထိုင်နေသော မျက်ခုံးဖြူ
လူသတ်သမားကို ထိုက်လုံက တွေ့လိုက်ရ၏။

မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားက ပြုံးကာ....

“ဘယ်လိုလဲ... ကျုပ်ရဲ့ လုပ်ရပ်ကို သဘောကျတယ် မဟုတ်
လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဘာမျှမပြောဘဲ စားပွဲ၌ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားက ဝံ့ကြွားသောလေသံဖြင့်....

“ကျုပ်ပြောပါတယ်... ကျုပ်မျက်စိထဲမှာ အုတ်နံရံဆိုတာ
မရှိပါဘူးလို့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

၃၀ ၀ နန္ဒတော်သူ

“ခင်ဗျားရဲ့မျက်လုံးထဲမှာ အုတ်နံရံမရှိပေမယ့် ခင်ဗျားက အုတ်နံရံကို ဝင်တိုက်ခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံ၏စကားကြောင့် မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားသည် ဖြူဖွေးသောမျက်ခုံးမွှေးကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“ကျုပ်က အုတ်နံရံကိုဝင်တိုက်ခဲ့တယ် ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက လေပူတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်ပြီး....

“ဘယ်သူမှမသိအောင် ထားခိုင်းတာ... ဘာဖြစ်လို့သိအောင်

ထားခဲ့တာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားက အံ့သြဟန်ဖြင့်....

“သိနေတယ် ဟုတ်လား”

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်တယ်”

မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားက ရယ်မောလိုက်ပြီး....

“ရယ်ရတယ်... ကျုပ်က သူ့ကိုလက်ဖျားနဲ့တို့တာတောင်

သူက သိမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၃၁

ထိုက်လုံက သက်ပြင်းချကာ....

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ခင်ဗျားကို ကျုပ်ကဆက်ပြီး မခိုင်းတော့

ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားက အံ့သြဟန်ဖြင့်....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထိုက်လုံက နှုတ်ခမ်းကိုက်ကာ....

“တချို့ကိစ္စတွေက ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လုပ်မှဖြစ်မယ်... ခင်ဗျား

အတွက် အလုပ်မရှိတော့ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားက မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း....

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုငွေပေးထားပြီးပြီနော်”

ထိုက်လုံက ပြုံးကာ....

“ကျုပ်ကိုပြန်ပေးစရာ မလိုဘူး”

မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“ကျုပ်က သူ့မျှားရဲ့ငွေကို အလကား မယူတတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက သက်ပြင်းချကာ....

“ကျုပ်က စေတနာနဲ့ပေးတယ်လို့ သဘောထားလိုက်ပါ”

၃၂ ၁ နန္ဒကျော်သူ

ဟု ပြောလိုက်၏။

မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“ကျုပ်က သူတောင်းစားမဟုတ်ဘူး”

ထိုက်လုံက သက်ပြင်းချကာ....

“ဒါဆိုလည်း ပြန်ပေး”

မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားက....

“ကျုပ်က သူများရဲ့ငွေကို အလကားမယူတတ်သလို လက်

ထဲရောက်ပြီးတဲ့ငွေကိုလည်း ဘယ်တော့မှပြန်အမ်းမှာမဟုတ်ဘူး”

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညှိတ်ကာ....

“ဒါဆိုလဲ ပြီးရော....”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“မဖြစ်ဘူး”

ထိုက်လုံက သက်ပြင်းချကာ....

“ကောင်းပြီ... ကျုပ် ဘာမှမပြောတော့ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်လိုက်

ပြီး....

“ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့ငွေကိုလက်ခံယူပြီးပြီ... ဒီတော့ ကျုပ်က

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၁ ၃၃

ခင်ဗျားရဲ့အလုပ်ကို ဆက်ပြီးလုပ်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက လေမှုတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်ကာ....

“လုပ်စရာအလုပ်မှ မရှိတာ... ဘာလုပ်မှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

မျက်ခုံးဖြူလူသတ်သမားက....

“ကျုပ်စောင့်မယ်... တစ်နေ့နေ့ ခင်ဗျားမှာ ကျုပ်ကိုခိုင်းဖို့

ကိစ္စပေါ်လာဦးမှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဘာမှမပြောတော့ပါ။

သူသည် ပါးစပ်ကိုပိတ်ထားလိုက်လေတော့သည် မဟုတ်ပါ

လား။

လက်ဖက်စိမ်း လဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ၌ လျှံစန်းထိုင်နေ၏။

သူ၏မျက်နှာက မှုန်ကုပ်နေ၏။

ထိုက်လုံသည် လျှံစန်းစားပွဲ၌ဝင်ထိုက်လိုက်ရင်.....

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

၃၄ ၀ နန္ဒကျော်သူ

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက ထိုက်လုံကိုမျက်မှောင်ကြုတ်၍ကြည့်ကာ....

“ကျုပ် အဆူခံလိုက်ရတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးကာ....

“သေတ္တာကြောင့်လား”

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်တယ်”

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“သေတ္တာထဲမှာ ဘာမှမရှိတဲ့ကိစ္စကိုရော ဘာပြောသလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက....

“အဲဒါကိုတော့ ဘာမှမပြောဘူး... ခင်ဗျားနဲ့မပတ်သက်ဖို့စ
ပြောတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက အံ့သြဟန်ဖြင့်....

“ကျုပ်နဲ့မပတ်သက်ဖို့ပြောတယ် ဟုတ်လား”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၀ ၃၅

“ဟုတ်တယ်”

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

လျှံစန်းက....

“ဒါတော့ မသိဘူး... ခင်ဗျားနဲ့အဆက်အသွယ်မရှိဘဲ ခင်ဗျား

နဲ့မပတ်သက်ဖို့ကိုပဲ ပြောတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက လေပူတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး....

“ထူးဆန်းတယ်”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

ပြီးမှ သူသည် လျှံစန်းကိုတစ်ချက်ကြည့်ကာ....

“မင်းကရော ကျုပ်ကိုတကယ်ပဲ မဆက်ဆံတော့ဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံ၏စကားကြောင့် လျှံစန်းသည် မည်သို့ပြန်ဖြေရမန်း

မသိအောင်ဖြစ်သွား၏။

အတန်ကြာမှ သူသည် သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း....

“ကျွန်တော်... အဖေရဲ့စကားကိုနားထောင်ရလိမ့်မယ်... ”

ကျွန်တော့်အနေနဲ့လည်း ခင်ဗျားကို ဘာမှဟုတ်တိတိအကူအညီ

ပေးနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး”

၃၆ ၀ နန္ဒကျော်သူ

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး လက်ကာပြကာ....

“ထားပါတော့... မင်းနဲ့ကျုပ်ကိုမပတ်သက်စေချင်တာ သူတို့

ရဲ့ကိစ္စတွေကြောင့်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပြီးမှ ထိုက်လုံသည် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရဟန်ဖြင့် မျက်

ခုံးပင့်တင်လိုက်ရင်း....

“ကျုပ်... စက္ကုငှက်ကိုသွားတွေ့ခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံ၏စကားကြောင့် လျှံစန်းသည် စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့်

ထိုက်လုံကိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးကာ....

“သူ့အိမ်မှာ သွားတွေ့တာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး....

“သူ့အပေါ် ဘယ်လိုမြင်လဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှိက်လုံက....

“မဆိုးပါဘူး... ထက်မြက်တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ”

လျှံစန်းက....

“သူက ဘာပြောလဲ”

ထိုက်လုံက....

“သူက သူ့အဖေကျန်ခဲ့တဲ့ပစ္စည်းကိုရရင် ဒီကထွက်သွားမယ်
လို့ပြောတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ကောင်းတယ်... မြန်မြန်ရှာတွေ့ပါစေလို့ဆုတောင်းမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးကာ....

“ဟုတ်တယ်... ဒါပေမယ့် တစ်ခုခက်နေတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“ဘာခက်နေတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး....

“သူ့ရှာနေတဲ့ပစ္စည်းကို တစ်ယောက်ယောက်ကလည်း

လိုက်ရှာနေတယ်လို့ ပြောတယ်”

ထိုက်လုံ၏စကားကြောင့် လျှံစန်းသည် အံ့သြဟန်ဖြင့် မျက်

လုံးပြူးကာ....

“ဗျာ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ထိုက်လုံက ပြူးကာ....

“အခုကိစ္စမှာ တတိယအုပ်စုရှိနေတဲ့သဘောပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“အခုကိစ္စမှာ ကျွန်တော်တို့လူကြီး(၅)ယောက်နဲ့ စက္ကူငှက်

အပြင် တတိယအုပ်စုရှိနေပြီလို့ပြောချင်တာလား”

ဟု ထပ်၍ မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်တယ်”

လျှံစန်းက လေပူတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်ကာ....

“တတိယအုပ်စုက ဘယ်ကနေပါလာတာလဲ... ပိုပြီး ရှုပ်

သွားပြီ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပြီးမှ သူသည် ထိုက်လုံကိုစူးစိုက်ကြည့်ကာ....

“ဒါဖြင့် တတိယအုပ်စုက ဘယ်သူတွေလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“မသိဘူး”

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“ရှောင်ထျန်းက ပေါ်ပြောပြဘူးလား”

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“သူလည်း မသိသေးဘူး”

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းကိုတစ်ချက်ကုတ်လိုက်ပြီး....

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပန်းတွန့်ကာ....

“လောလောဆယ် ကျုပ်လည်း စဉ်းစားလို့မရသေးဘူး...

ထူးခြားတာရှိရင် မင်းကိုအကြောင်းကြားမယ်... မင်းနဲ့ငါနဲ့အဆက်အ

သွယ်ရှိတယ်ဆိုတာကိုတော့ မင်းအဖေမသိစေနဲ့ ဟုတ်ပြီလား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက သက်ပြင်းချကာ....

“အခုကိစ္စကို ကျွန်တော်လည်း အတော်စိတ်ဝင်စားနေပြီ...

အဖေက ဝင်မရှုပ်ဖို့ပြောထားလို့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးကာ...

“အကြောင်းထူးရှိရင် ဒီပဲလား... ဟုတ်လား ကဲ... ငါ သွားပြီ”
ဟုပြောကာ ထိုင်ရာမှထ၍ ထွက်သွားလေတော့၏။
လျှံစန်းသည် စားပွဲ၌ထိုင်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။
သူသည် ထိုက်လုံ၏နောက်ကျောကိုကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချ

ကာ....

“အင်း... အဖေမှာ ငါ့ကိုမသိစေချင်တဲ့လျှို့ဝှက်ချက်များ ရှိ
နေမလား”

ဟု စိတ်ထဲမှတွေးလိုက်မိလေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုက်လုံသည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှထွက်လာခဲ့၏။

သူသည် တတိယအုပ်စုအကြောင်းကိုစဉ်းစားကြည့်၏။ သို့
သော် ဘာမျှစဉ်းစား၍မရပါ။

သေချာသည်မှာ သေတ္တာထဲမှပစ္စည်းဖြစ်၏။ တတိယအုပ်စု
၏ အဓိကပစ်မှတ်သည် သေတ္တာထဲမှပစ္စည်း ဖြစ်၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် သေတ္တာထဲမှပစ္စည်းသည် မည်သို့ပစ္စည်းမျိုး
ဖြစ်မည်နည်း။

ရတနာမြေပုံလော....။

သို့တည်းမဟုတ် မိမိ၏ဆရာအပါအဝင် လူ(၅)ယောက်နှင့်
ပတ်သက်သောလူသိမခံဝံ့သည့်လျှို့ဝှက်ချက်လော....။

ထိုလျှို့ဝှက်ချက်ကိုဖော်ထုတ်ပါက တတိယအုပ်စုကိုထိခိုက်
နိုင်သောကြောင့် တတိယအုပ်စုက ထိုသေတ္တာကိုလိုက်ရှာနေခြင်း
လော။

ထိုက်လုံသည် တွေးရင်း ဦးနှောက်ခြောက်လာ၏။ ထို့
ကြောင့် သူသည် လမ်းကြားတစ်ခုအတွင်းသို့ ချိုးဝင်လိုက်၏။

လူရှင်းသောလမ်းကြားတစ်ခုဖြစ်၏။

ထိုက်လုံသည် လမ်းကြားအတိုင်းလျှောက်လာခဲ့ရာ လမ်း
၏တစ်ဝက်ခန့်အရောက်တွင် သူ၏ရှေ့၌ လူတစ်ယောက်လမ်းပိတ်၍
ရပ်နေသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုလူသည် ကြီးမားသောဝါးခမောက်ကို ရှေ့သို့ငိုက်၍
ဆောင်းထား၏။

ထို့ကြောင့် ထိုလူ၏မျက်နှာကိုဝါးခမောက်က ဖုံးကွယ်နေသ
ဖြင့် မမြင်ရပါ။ ထိုလူသည် မီးခိုးရောင်အင်္ကျီပွင့်ကိုဝတ်ဆင်ထား၏။

သူ၏ခါး၌ ဓားတစ်လက်ချိတ်ဆွဲထား၏။ သူ၏လက်က
ဓားလက်ကိုင်ရိုးပေါ်သို့တင်ထား၏။

ထိုက်လုံသည် ထိုလူကို ရုတ်တရက် မြင်တွေ့လိုက်ရသော

ကြောင့် ထိတ်လန့်ကာ ခြေလှမ်းကိုရပ်တန့်လိုက်၏။

ထိုလူက ထိုက်လုံကိုစူးစိုက်ကြည့်ကာ....

“မင်းက ထိုက်လုံလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုလူ၏အသံက အေးစိမ့်နေ၏။ ထိုလူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှ အေး

စိမ့်သော အငွေ့အသက်တစ်ခုက ထိုက်လုံထံသို့ ရောက်လာ၏။

ထိုက်လုံက ဘာမျှပြန်မပြောပါ။

ထိုလူက အေးစက်သောလေသံဖြင့်....

“ကျုပ်... မင်းဆီက ပစ္စည်းတစ်ခုလိုချင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်ကာ....

“မင်းက ဓားပြလား”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

ထိုလူက....

“မဟုတ်ဘူး”

ထိုက်လုံက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ဆီက ပစ္စည်းကိုလိုချင်ရ

တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုလူက....

“မင်းဘာသာ အေးအေးသက်သာပေးမှာလား... ကျုပ်က

လာယူရမှာလား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက လေပူတစ်ချက်မူတ်ကာ....

“ကောင်းပြီ... ခင်ဗျားက ဘာလိုချင်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုလူက အေးစက်သောလေသံဖြင့်....

“မင်းရဲ့လက်တစ်ဖက်....”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် ထိုလူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လေထဲသို့မြှောက်တက်

သွားပြီး လေထဲ၌လွင့်မျောကာ ထိုက်လုံထံသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ထိုလူက ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး

ထိုက်လုံကို တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ထိုက်လုံသည် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး နောက်သို့ဆုတ်ကာ

ရှောင်တိမ်းလိုက်ရ၏။

ထို့ကြောင့် ထိုလူ၏ဓားချက်က လွဲချော်သွား၏။ သို့သော်

ထိုလူသည် ရပ်တန့်မသွားဘဲ ဆက်၍တိုက်ခိုက်၏။

ထိုလူ၏တိုက်ခိုက်မှုက လျင်မြန်ပြီး ပြင်းထန်၏။

ထိုက်လုံသည် အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်၏။
သို့သော် သူသည် ထိုလူ၏တိုက်ခိုက်မှုကို မနည်းလွတ်
အောင် ရှောင်တိမ်းနေရ၏။

လမ်းကြားထဲ၌ဖြစ်၍ နေရာက ကျဉ်းမြောင်း၏။ ထို့ကြောင့်
ထိုက်လုံသည် ထိုလူ၏တိုက်ခိုက်မှုကို ပွတ်ကာသိကာဖြင့် ရှောင်တိမ်း
နေရ၏။

မကြာမီ ထိုက်လုံသည် အရေးရှုံးနိမ့်လာ၏။ သူ၏အင်္ကျီ
လက်မောင်းစလည်း ထိုလူ၏ဓားချက်ဖြင့် စုတ်ပြဲသွား၏။

အချိန်ကြာလာသည့်နှင့်အမျှ မိမိအတွက် အခြေအနေမ
ကောင်းကြောင်းကို ထိုက်လုံက သဘောပေါက်လာ၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် ထိုလူ၏ဓားချက်ကိုရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး
လက်ကာပြဲကာ....

“ရပ်လိုက်....”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်၏။

တိုက်လုံက ထိုသို့အော်ဟစ်လိုက်သောကြောင့် ထိုလူသည်
ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်ကာ ရပ်တန့်လိုက်၏။

ထိုက်လုံက လေပူတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ထိုလူကို
လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း....

“ကျုပ် ခင်ဗျားကိုမေးစရာရှိလို့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုလူက အေးစက်သောလေသံဖြင့်....

“ဘာလဲ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ထိုလူကိုစူးစိုက်ကြည့်ကာ....

“မင်းက ဘယ်သူလဲ... ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကိုတိုက်ခိုက်ရတာ
လဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုလူက အေးစက်သောလေသံဖြင့်....

“ကျုပ်ကိုမမေးနဲ့ ရှောင်ထွန်းကိုသွားမေး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက မျက်နှာရှုံ့မဲ့ကာ....

“ရှောင်ထွန်းက ကျုပ်ကိုလုပ်ကြံခိုင်းတာလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုလူက ဘာမျှပြန်မပြောပါ။ သူသည် လက်ကိုဆန့်ထုတ်

ထိုက်ပြီး ထိုက်လုံကိုတိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ထိုက်လုံသည် နှုတ်ခမ်းကိုတစ်ချက်ကိုက်ကာ လက်ကိုငု

ဆမ်းပြီး ထိုလူ၏တိုက်ခိုက်မှုကို တုံ့ပြန်လိုက်၏။

သူသည် နောက်သို့ဆုတ်၍ ရှောင်တိမ်းဟန်ပြုလိုက်ပြီး ရုတ်

၄၆ ● နန္ဒကျော်သူ

တရက် ရှေ့သို့တိုးကာ ထိုလူ၏ခါးကိုင်ထားသော လတ်ကောင်
ဝတ်ကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်၏။

သို့သော် ထိုလူသည် ခါးရေးအလွန်ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်၏။
အကြောင်းမှာ ထိုက်လိုက် ခါးကိုင်ထားသော လတ်
ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်နှင့် ခါးကိုလွှတ်ချပြီး ဘယ်လတ်
ဖြင့်ပြောင်းကိုင်ကာ ထိုက်လိုက်ရင်ဝကို ခါးဖြင့်ထိုးသွင်းလိုက်၏။

ထိုက်လိုသည် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ဖမ်းဆုပ်ထားသော
လက်ကိုလွှတ်၍ နောက်သို့ခုန်ဆုတ်လိုက်ရ၏။

သို့သော် သူသည် ထိုလူ၏ခါးချက်ကိုလွှတ်အောင် မရှောင်
တိမ်းနိုင်ခဲ့ပါ။

ထို့ကြောင့် ထိုလူ၏ခါးက ထိုက်လိုက်ရင်ဝအစား ထိုက်လို့
၏လက်မောင်းကိုထိုးစိုက်သွား၏။

ထိုက်လို၏လက်မောင်း၌ နာကျင်သွားပြီး သွေးများထွက်
လာ၏။ ထိုက်လိုသည် နောက်သို့ဆုတ်သွားရ၏။

ထိုလူက ရယ်မောလိုက်ပြီး ရှေ့သို့တစ်လှမ်းချင်းတိုးလာ၏။
သို့သော် ထိုလူ၏ခြေလှမ်းများသည် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်
သွား၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ထိုလူ၏မျက်လုံးများက ထိုက်လိုက်
နောက်ကျောဘက်၌ရပ်နေသော လူထံသို့ ရောက်ရှိသွား၏။

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၇၇

ထိုက်လိုသည် မိမိရှေ့မှရန်သူက ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွား
သဖြင့် အံ့သြသွား၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မိမိ၏နောက်ကျောဘက်၌ လူတစ်
ယောက်ရပ်နေသည်ကို သတိပြုမိလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ထိုက်လိုသည် နောက်သို့ကျပျာကယာ လှည့်
ကြည့်လိုက်မိလေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

လူတစ်ယောက်....။

အစိမ်းရောင်အပေါ် ရင်ဖုံးအင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားပြီး ဦးခေါင်း
ပေါ်၌ သံပုရာခွံဦးထုပ်ဆောင်းထား၏။

လက်တစ်ဖက်ကိုနောက်သို့ပစ်ထားပြီး လက်တစ်ဖက်က
ယပ်တောင်ကိုကိုင်ထား၏။

သူ၏ပုံပန်းသဏ္ဌာန်မှာ ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်နှင့် တူ
၏။

ထိုလူသည် ယမန်နေ့ညက ဗေဒင်ဆရာနတ်ပါးစပ်၏နေ
အိမ်သို့ ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်ခဲ့သော လူနှစ်ယောက်အနက် အသက်
(၄၀)ကျော် လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

၄၈ ၉ နန္ဒကျော်သူ

သူသည် လမ်းကြားထဲ၌တိုက်ခိုက်နေသော ထိုက်လုံတို့နှင့်
ယောက်ကို ကြည့်နေ၏။

ထိုက်လုံက လက်မောင်းတွင်ဒဏ်ရာရပြီး နောက်သို့ဆုတ်
သွား၏။

ထိုက်လုံကို တိုက်ခိုက်နေသူက ရှေ့သို့တိုးလာ၏။

ထိုအချိန်တွင် ထိုက်လုံကိုတိုက်ခိုက်နေသောလူသည် မိမိတို့
ကိုရပ်ကြည့်နေသော ကျောင်းဆရာကိုမြင်တွေ့သွားသဖြင့် ခြေလှမ်း
ရပ်တန့်လိုက်၏။

ကျောင်းဆရာကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ထားသောလူက ယပ်တောင်
ခပ်ရင်း လမ်းကြားထဲသို့ ဝင်ရောက်လာ၏။

သူသည် ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်လာ၏။

ထိုက်လုံကိုတိုက်ခိုက်နေသောလူသည် လမ်းကြားထဲသို့ဝင်
ရောက်လာသူကိုကြည့်ပြီး....

“မဆိုင်ရင် ဝင်မရှုပ်ပါနဲ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျောင်းဆရာကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ထားသူက ဘာမျှပြန်မပြော
ပါ။

သူသည် ထိုက်လုံကို တိုက်ခိုက်နေသောလူနှင့် လက်တစ်
ကမ်းအကွာ၌ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး....

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၉ ၄၉

“မုရုံထိုက်... မင်း ထွက်သွားသင့်ပြီ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုလူ၏စကားကြောင့် ထိုက်လုံကိုတိုက်ခိုက်နေသောလူ
သည် တစ်ချက်တုန်လှုပ်သွား၏။

ထိုက်လုံက အံ့သြဟန်ဖြင့် မိမိကိုတိုက်ခိုက်နေသောလူကို
ကြည့်ကာ....

“ခင်ဗျားက မုရုံထိုက်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံနှင့်တိုက်ခိုက်ခဲ့သူက ထိုက်လုံ၏အမေးကိုမဖြေပါ။

သူသည် ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားလိုက်ပြီး ကျောင်းဆရာကို
တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ထိုလူ၏တိုက်ခိုက်မှုက အလွန်လျင်မြန်ပြီး ပြင်းထန်၏။

သို့သော် ကျောင်းဆရာက ထိုလူ၏တိုက်ခိုက်မှုကိုယပ်
စောင်တစ်လက်ဖြင့် ခုခံလိုက်၏။

“ဖပ်... ဖပ်....”

ထိုက်လုံကိုတိုက်ခိုက်ခဲ့သောလူသည် နောက်သို့ဆုတ်သွား

သူသည် ကျောင်းဆရာကိုစူးစိုက်ကြည့်ပြီး....

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

၅၀ ❁ နန္ဒကျော်သူ

ဟု မေးလိုက်၏။

ကျောင်းဆရာက ပြုံးကာ....

“ကျုပ်က ဆရာလေးချို့...ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံကိုတိုက်ခိုက်ခဲ့သောလူသည် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ
နောက်သို့ချာခနဲလှည့်ကာ ထိုနေရာမှထွက်သွားလေတော့၏။

ထိုက်လုံသည် ထိုနေရာမှထွက်သွားသောလူ၏နောက်
ကျောကို တအံ့တဩဖြင့် ကြည့်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

ဆရာလေးချို့....။

ထိုက်လုံသည် သိုင်းလောကမှ နာမည်ကျော်ကြားသော
ပုဂ္ဂိုလ်အတော်များများကို မမြင်ဖူးမတွေ့ဖူးသည့်တိုင် နာမည်ထိ
ကြားဖူး၏။

သို့သော် ဆရာလေးချို့ဟူသော အမည်ကိုမကြားဖူးပါ။

မိမိကိုတိုက်ခိုက်ခဲ့သောလူသည် ဆရာလေးချို့ဟူသော
မည်ကိုကြားသည်နှင့် ထိုနေရာမှ ထွက်သွားခဲ့၏။

အဘယ်ကြောင့်နည်း။

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ❁ ၅၁

မိမိကိုတိုက်ခိုက်ခဲ့သောလူသည် ဆရာလေးချို့က စွပ်စွဲ
လိုက်သကဲ့သို့ မှရုံထိုက်လော....

အကယ်၍ မှရုံထိုက်ဖြစ်နေလျှင် ရှောင်ထုန်းက မိမိကိုလုပ်
ကြံခိုင်းခြင်းလော....

ထိုက်လုံက စဉ်းစားနေစဉ် ဆရာလေးချို့က ထိုက်လုံကိုပြုံး
ပြကာ....

“မင်းလက်က ဒဏ်ရာအတော်များသွားလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဆရာလေးချို့၏စကားကြောင့် အတွေးထဲနစ်နေသော
ထိုက်လုံသည် လက်ရှိအနေအထားကို သတိရလာပြီး ဆရာလေးချို့
အား ပြုံးပြကာ....

“သိပ်မများပါဘူး... ရပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သို့သော် ဆရာလေးချို့က ထိုက်လုံ၏လက်မောင်းကိုဖမ်းဆွဲ
ထိုက်ပြီး ဒဏ်ရာကိုစစ်ဆေးကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ သူသည် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဆေးထုပ်ကိုထုတ်ယူကာ
ထိုက်လုံ၏ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပေးလိုက်၏။

ထို့နောက် ပဝါကိုထုတ်ယူ၍ ဒဏ်ရာကိုစည်းနှောင်ပေး
လိုက်၏။

၁၂ နန္ဒကျော်သူ

ထိုက်လုံက ဆရာလေးချိုကို လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဂါရဝ
ပြုလိုက်ရင်း....

“ကျွန်တော့်နာမည် ထိုက်လုံပါ... အခုလိုကူညီတာ ကျေးဇူး
တင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဆရာချိုက ယပ်တောင်ကိုဖြန့်၍ ယပ်ဆပ်လိုက်ရင်း....

“ကိစ္စမရှိပါဘူး... လမ်းကြိုလို့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်ကာ....

“ဒါနဲ့စကားမစပ် ဆရာက မှရုံထိုက်ကိုသိလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဆရာချိုက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“အင်း... သိပါတယ် ဆိုပါတော့”

ဆရာချို၏စကားကြောင့် ထိုက်လုံသည် စိတ်ဝင်စားသွား

၏။

အကယ်၍ သူသည် မှရုံထိုက်၏အကြောင်းကိုသိရလျှင် ဖြစ်
ပေါ်နေသောပြဿနာကို ဖြေရှင်းရာ၌ အထောက်အကူဖြစ်လိမ့်မည်
ဟု တွေးလိုက်ပြီး....

“ဟွတ်လား... သူက ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲ”

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၁၃

ဟု မေးလိုက်၏။

ဆရာချိုက ပြုံးကာ....

“သူက ထန်းခမ်းလုံရဲ့တပည့်တစ်ယောက်ပဲ... အခုတော့
ရှောင်ထွန်းရဲ့အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်နေတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဆရာချို၏စကားကြောင့် ထိုက်လုံသည် စိတ်ပျက်သွား၏။

“ဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း သိသားပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဆရာချိုက ရယ်မောလိုက်ပြီး....

“ကဲ... မင်းပြန်ပြီး နားလိုက်ဦး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် ဆရာချိုသည် နောက်သို့လှည့်ကာ ထွက်သွား

၏။

ထိုက်လုံက ဆရာချိုကို ကပျာကယာ လှမ်း၍ဟန့်တား
လိုက်ရင်း....

“ဆရာ... ခဏနေပါဦး”

ထိုက်လုံက ဟန့်တားလိုက်သဖြင့် ဆရာချိုသည် ခြေလှမ်း
ဆို့ရပ်ကာ ထိုက်လုံကိုလှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဆရာချိုကိုပြုံးပြကာ....

၅၄ ❁ နန္ဒကော်သူ

“ဆရာချိုက မုရ်ထိုက်ကိုသိတော့ ရှောင်ထျန်းကိုလည်း သိ
မှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဆရာချိုက ပြုံးကာ...

“ရှောင်ထျန်းက ထျန်းခမ်းလုံရဲ့သမီးလေ”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက...

“ရှောင်ထျန်းနဲ့ရင်းနှီးလား”

ဆရာချိုက ပြုံးကာ...

“ကျုပ်က ရှောင်ထျန်းဟာ ထျန်းခမ်းလုံရဲ့သမီးဆိုတာကို
သိတာပါ”

ထိုက်လုံက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး...

“ရှောင်ထျန်းရဲ့လုပ်ရပ်တွေကိုရော ကြားလား”

ဆရာချိုက...

“ကြားပါတယ်”

ထိုက်လုံက နှုတ်ခမ်းကိုက်ကာ...

“သူက သူ့အဖေအတွက် လက်စားချေပြီးပြီပဲ... ဘာဖြစ်လို့

ဒီကထွက်မသွားသေးတာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ❁ ၅၅

ဆရာချိုက...

“ပစ္စည်းတစ်ခုရှာနေတာလို့ ကြားတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး...

“ရှောင်ထျန်းရဲ့အဖေကို ဝိုင်းပြီးလုပ်ကြံတဲ့နေရာမှာ တု
ရှောင်လင်းက အဓိကပုဂ္ဂိုလ်လို့ကြားထားတယ်... ဒါမေ့မယ့် ရှောင်
ထျန်းက ဘာဖြစ်လို့ အခုအထိ တုရှောင်လင်းကို လက်စားမချေသေး
တာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဆရာချိုက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“စိတ်ချပါ... ရှောင်ထျန်းက တုရှောင်လင်းကို ဘယ်တော့မှ
ဒုက္ခပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဆရာချို၏စကားကြောင့် ထိုက်လုံသည် မျက်မှောင်ကြုတ်
သွားပြီး...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဆရာချိုက ပြုံးကာ...

“မင်းသိလာမှာပါ”

၅၆ ၀ နန္ဒကျော်သူ

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပြီးမှ ဆရာချိုသည် ထိုက်လုံကိုတစ်ချက်ကြည့်ကာ....

“မင်းကို အကြံတစ်ခုပေးလိုက်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ”

ဆရာချိုက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ရှောင်ထွန်းနဲ့ တုရှောင်လင်းရဲ့ ကိစ္စကို ခေါင်းရှုပ်ခံပြီး မစဉ်း

စားပါနဲ့... ပြီးတော့ ဝင်မပါ၊ ပါနဲ့... ဟုတ်ပြီလား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဆရာချိုက ပြုံးကာ....

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ အိဒီကိစ္စထဲ ဝင်ပါချင်တာလဲဆိုတာ

အရင်ပြောပါဦး”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက....

“တုရှောင်လင်းဟာ ကျုပ်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါ... သူ့ကိုရှောင်

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၀ ၅၇

ထွန်းက ဒုက္ခပေးမှာစိုးလို့ပါ”

ဆရာချိုက ပြုံးကာ....

“ကောင်းပြီ... ရှောင်ထွန်းက တုရှောင်လင်းကို ဒုက္ခမပေး

ဘူးဆိုရင် မင်းဝင်ပါဖို့မလိုတော့ဘူး မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“သူက တုရှောင်လင်းကို ရန်မမှုဘူးဆိုရင် လက်ပိုက်ကြည့်

နေရုံပဲ... ဒါပေမယ့် သူက တုရှောင်လင်းကို ရန်မပြုဘူးလို့ ဘယ်သူက

အာမခံမှာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဆရာချိုက ပြုံးလိုက်ပြီး အိတ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကိုထုတ်

ယူ၍ ထိုက်လုံကိုလှမ်းပေးလိုက်၏။

စာရွက်က ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်၏။

ထိုက်လုံသည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် စာရွက်ကိုလှမ်းယူ

လိုက်၏။

ဆရာချိုက ပြုံးကာ....

“ရှောင်ထွန်းက တုရှောင်လင်းကို အန္တရာယ်မပေးဘူးဆို

တာ စာကိုဖတ်ကြည့်ရင် သိမှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

၅၀ နန္ဒာ

ထိုက်လုံက ဟောင်းခွမ်းနေသောစာရွက်ကိုဖြန့်၍ ဖတ်
လိုက်၏။

စာရွက်ပေါ်၌ မှုတ်ထိုက်၏အမည်ကိုရေးထား၏။

စာမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်၏။

“မှုတ်ထိုက်....

ကျုပ်တို့ စီမံထားတဲ့အတိုင်း မပျက်မကွက်ဆောင်ရွက်ပါ...

အစစအရာရာ စေ့စပ်သေချာပါ... ရန်သူကိုရင်ဆိုင်တဲ့အခါ ပြတ်သား
ပါ... ဒါပဲ...

တုရှောင်လင်း”

ထိုက်လုံသည် စာကိုဖတ်ပြီးသောအခါ မယုံနိုင်အောင်အံ့သြ
သောမျက်လုံးများဖြင့် ဆရာချိုကိုကြည့်လိုက်၏။

ဆရာချိုက ပြုံးကာ....

“တုရှောင်လင်းရဲ့လက်ရေး... တုရှောင်လင်းရဲ့လက်မှတ်...
ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“သူ... သူက မှုတ်ထိုက်ကို ဘာဖြစ်လို့ဆက်သွယ်ရတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဆရာချိုက ပြုံး၍ပခုံးတွန့်ပြလိုက်ရင်း....

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၁၉

“ဒါတော့ ကျုပ်လည်း ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ....

“စီမံထားတဲ့အတိုင်း... ဘာတွေစီမံထားတာလဲ... ဘာဖြစ်
လို့ ကျွန်တော်မသိရတာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဆရာချိုက ပြုံးကာ....

“မင်း မသိစေချင်လို့ပေါ့”

ထိုက်လုံက သက်ပြင်းချကာ....

“ဒီစာကို ကျွန်တော့်ပေးလိုက်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဆရာချိုက မျက်ခုံးပင့်ရင်း....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထိုက်လုံက....

“ဒီစာကိုပြပြီး မေးမလို့”

ဆရာချိုက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“မဖြစ်ဘူး”

ထိုက်လုံက မျက်မှောင်ကြွတ်ရင်း....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

၆၀ နန္ဒကျော်သူ

ဆရာချိုက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“အခုတောင် မုရုံထိုက်က မင်းကိုရန်ရှာနေပြီ... ဒီစာကိုပြ
လိုက်မှ တုရှောင်လင်းက သူ့ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို မင်းသိသွားပြီဆိုပြီး
မင်းကိုသတ်မပစ်ဘူးလို့ ပြောနိုင်မလား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံသည် ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။ ဆရာလေးချို၏စကား
သည် မမှားနိုင်ပါ။

ထို့ကြောင့် ထိုက်လုံသည် ပါးစပ်ပိတ်သွားခြင်းဖြစ်၏။

သူ၏စိတ်ထဲမှလည်း သူ၏ဆရာတုရှောင်လင်းသည် အ
ဘယ်ကြောင့် မုရုံထိုက်နှင့်ဆက်သွယ်ရသနည်း။

မည်သို့သောအကြံအစည်များရှိနေသနည်းဟု တွေးနေမိ၏။

သူသည် မည်မျှကြာအောင် ငေးငိုင်နေမိသည်မသိပါ။

ပြန်လည်၍ သတိဝင်လာသောအခါ ဆရာချိုကိုမတွေ့ရ
တော့ပါ။

ထို့ကြောင့် သူသည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး အိမ်သို့လေးလံ
သောခြေလှမ်းများဖြင့် ပြန်လာခဲ့လေတော့သည်မဟုတ်ပါလား။

တုရှောင်လင်းသည် ပန်းပင်၏အရွက်ပေါ်မှစိုးကောင်များ
ကို ဂရုတစိုက် ဖယ်ရှားနေ၏။

ထိုစဉ် မျက်နှာသုန်သုန်မှုန်မှုန်ဖြင့် ဝင်လာသောထိုက်လုံကို
တွေ့လိုက်ရ၏။

တစ်ဆက်တည်းမှပင် ထိုက်လုံ၏လက်မောင်း၌ ပဝါတစ်
ဆည်စည်းထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထို့ကြောင့် တုရှောင်လင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“မင်း ဘယ်သူနဲ့ရန်ဖြစ်လာတာလဲ”

ဟု လှမ်း၍မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ပြီး....

“မုရုံထိုက်...”

တုရှောင်လင်းက အံ့သြဟန်ဖြင့် မျက်ခုံးပင့်ကာ...

“မုရုံထိုက် ဟုတ်လား”

၆၂ ● နန္ဒကျော်သူ

ဟု ထပ်၍မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက မျက်နှာကိုရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်... အတော်အသုံးမကျတဲ့လူ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက မျက်ခုံးပင့်ကာ...

“မုရုံထိုက်က အလကားလူမဟုတ်ဘူး... သူက တစ်ချိန်တုန်း

က ထျန်းခမ်းလုံရဲ့လူပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့်...

“ဟုတ်လား”

တုရှောင်လင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“မင်းက သူ့ကိုအထင်သေးလို့ အခုလိုခံလိုက်ရတာ ဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဘာမျှပြန်မပြောပါ။

တုရှောင်လင်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူနဲ့ရန်သွားဖြစ်ရတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော့်အခြေစိုက်... ကျွန်တော်က ရန်သွားစလိုက်မိ

တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံသည် ယခုကဲ့သို့ပြောလိုက်ခြင်းမှာ တုရှောင်လင်း နှင့်မုရုံထိုက်တို့၏ ဆက်နွယ်ပုံကို သိလိုသောကြောင့်ဖြစ်၏။

တုရှောင်လင်းက လေပူတစ်ချက်မူတ်လိုက်ရင်း...

“အမှန်တော့ မုရုံထိုက်ဟာ ငါ့ရဲ့တပည့်တစ်ယောက်ပဲ... နောက်တော့ သူက မပြောမဆိုနဲ့ ထျန်းခမ်းလုံဆီကို ကူးသွားခဲ့တယ်”

ထိုက်လုံက....

“ဒါဆို သူက ဆရာကိုသစ္စာဖောက်သွားတာပေါ့”

တုရှောင်လင်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ...

“မဟုတ်ဘူး... ငါက သူ့ကိုဆုလိုက်လို့ အမှန်တော့ သူလုပ် တဲ့အမှားက ဘာမှမဖြစ်လောက်ဘူး... ဒါပေမယ့် ငါက သူ့ကိုတော်

တော်လေး ကြိမ်းမောင်းဆူပစ်လိုက်တယ်... ဒါကြောင့် သူက ငါ့ဆီ ကထွက်ပြီး ထျန်းခမ်းလုံဆီကိုရောက်သွားတာ”

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်...

“ဪ... ဒီလိုလား ဒါနဲ့ဆရာဆီက ထွက်သွားပြီး ဆရာနဲ့အ ဆက်အသွယ်လုပ်သေးလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက...

၆၄ နန္ဒကျော်သူ

“အင်း... ထျန်းခမ်းလုံမသေခင်အထိ ငါနဲ့အဆက်အသွယ်
လုပ်သေးတယ်... ထျန်းခမ်းလုံသေသွားမှ ငါ့ကိုအတော်မုန်းသွား
တယ် ထင်တယ်... အဆက်အသွယ်မလုပ်တော့ဘူး”

ထိုက်လုံက နှုတ်ခမ်းကိုက်ကာ....

“အခု သူက ရှောင်ထျန်းဆီမှာဆက်ပြီး လုပ်နေမှာပေါ့”

တုရှောင်လင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ဒါကမေးဖို့လိုသေးလား.... သူက ငါ့ကိုပုန်းနေတာ ရှောင်
ထျန်းက ငါ့ကိုလက်စားချေမယ့်ကိစ္စမှာ သူက လက်ဝိုက်ကြည့်နေပါမ
လား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး....

“ရှောင်ထျန်းက ဆရာ့ကိုအန္တရာယ်ပြုလိမ့်မယ်လို့ ဆရာ
ထင်သလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံ၏စကားကြောင့် တုရှောင်လင်းသည် ထိုက်လုံကို
တအံ့တဩ ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ....

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၆၅

ထိုက်လုံက....

“ဒီလိုပါ... ဆရာ့ရဲ့သိုင်းပညာဟာ ထိပ်တန်းအဆင့်မှာ ရှိပါ
တယ်... ရှောင်ထျန်းလိုမိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဆရာ့ကိုတစ်
ကယ်ပဲ အန္တရာယ်ပြုနိုင်သလားဆိုတာ သိချင်လို့ပါ... ပြီးတော့ ဆရာ
ကလည်း ရှောင်ထျန်းလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ခြိမ်းခြောက်
တာကို ကြောက်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက ဘာမျှပြန်မပြောပါ။ သူသည် ထိုက်လုံကို
မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်နေ၏။

ပြီးမှ....

“မင်းက ရှောင်ထျန်းနဲ့တွေ့ခဲ့လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် ရှောင်ထျန်းကိုသွားတွေ့တာပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုမပြောတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက သက်ပြင်းချကာ....

66 ၆၆ နန္ဒကျော်သူ

“ကျွန်တော်က သူနဲ့သွားပြီးဆွေးနွေးတာပါ... ဆရာဘုရားစိုး
လို့ မပြောခဲ့တာပါ”

တုရှောင်လင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း...

“ဘာတွေသွားပြီး ဆွေးနွေးတာလဲ”

ထိုက်လုံက နှုတ်ခမ်းကိုတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး...

“ပီကင်းမြို့ကထွက်သွားဖို့ သွားပြီးဆွေးနွေးတာပါ”

တုရှောင်လင်းက ထိုက်လုံကိုစူးစိုက်ကြည့်ကာ...

“ဘာပြောလိုက်လဲ”

ထိုက်လုံက ပခုံးတွန့်ပြကာ...

“မူရုံထိုက်ကိုလွှတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုလုပ်ကြံခဲ့တယ်”

တုရှောင်လင်းက သက်ပြင်းချကာ...

“မင်းသွားပြီး အနားယူတော့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်ကာ...

“ရှောင်ထွန်းက သူလိုချင်တဲ့ပစ္စည်းရရင် ဆရာကိုအန္တရာယ်

မပြုဘဲ ထွက်သွားမယ်လို့ပြောခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက ဘာမျှပြန်မပြောပါ။

သူသည် ဦးခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ပြီး ထိုက်လုံ၏အနီးမှ

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၆၇

ထွက်သွားလေတော့၏။

ညဉ့်နက်နေပြီဖြစ်၏။

သို့သော် လိရှူဆင်း၏အိမ်ဂေဟာမှ အခန်းတစ်ခန်းသည်

မီးရောင်လင်းနေဆဲဖြစ်၏။

ထိုအခန်းထဲ၌ လိရှူဆင်းနှင့်လျှံစန်းတို့ရှိနေ၏။

လိရှူဆင်းက သက်ပြင်းချကာ...

“ရှောင်ထွန်းက ကျုပ်ကိုထပ်ပြီး ဒုက္ခပေးဦးမယ်ဟုတ်လား”

ဟု လျှံစန်းကိုမေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“သူလိုချင်တဲ့ပစ္စည်းမရမချင်း ဒုက္ခပေးနေမှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လိရှူဆင်းက သက်ပြင်းချကာ...

“မင်း ထိုက်လုံနဲ့ဆက်သွယ်တုန်းပဲလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းကိုခါယမ်းပြကာ...

“မလုပ်ပါဘူး”

၆၈ ၀ နန္ဒကျော်သူ

ဟု လိမ်လည်၍ပြောလိုက်၏။

လိရှ်ဆင်းက ဦးခေါင်းကိုတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ရင်း....

“အမှန်တော့ ထိုက်လိုက် အဆက်အသွယ်မလုပ်စေချင်တာ
မဟုတ်ဘူး... မင်းကို တုရှောင်လင်းနဲ့ မပတ်သက်စေချင်တာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လိရှ်ဆင်းက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

“တုရှောင်လင်းဟာ အတော်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့လူ
ပါ... ငါက မင်းကိုဗေဒင်ဆရာဆီကိုလွှတ်ပြီး သေတ္တာယူခိုင်းခဲ့တယ်
မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“သေတ္တာထဲမှာ တုရှောင်လင်းရဲ့လျှံငှက်ချက်ရှိလို့လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

လိရှ်ဆင်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“သေတ္တာထဲမှာ ဘာရှိမှန်း ငါလည်းမသိဘူး... ဗေဒင်ဆရာ
ကိုလည်း ငါ မသိဘူး... ဗေဒင်ဆရာဆီမှာလဲ ဘာသေတ္တာမှအပ်
ထားဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လိရှ်ဆင်း၏စကားကြောင့် လျှံစန်းသည် မျက်လုံးပြူးကာ

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၆၉

လိရှ်ဆင်းက နားမလည်နိုင်သောမျက်လုံးဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“ကျွန်တော်ဖြင့် ဘာမှနားမလည်တော့ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လိရှ်ဆင်းက သက်ပြင်းချကာ....

“ဒီလိုကွ... ငါတို့(၅)ယောက် ပူးပေါင်းပြီး ထျန်းခမ်းလုံကို
လုပ်ကြလိုက်တယ်... အဲဒီနောက် တစ်နေ့နေ့မှာ ထျန်းခမ်းလုံရဲ့မျိုး
ဆက်က ငါတို့ကိုလက်စားချေခဲ့ရင် ငါတို့ဘာလုပ်ကြမလဲလို့တိုင်ပင်
ကြတယ်... အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး တုရှောင်လင်းက ငါတို့ကို ချုပ်ပိတ်
ထားတဲ့စာအိတ်တစ်အိတ်ဆီပေးတယ်... တကယ်လို့ ထျန်းခမ်းလုံရဲ့
မျိုးဆက်က ငါတို့ကိုလက်စားချေလာရင် အဲဒီစာအိတ်ကိုဖြင့်ဖောက်
ပြီး စာထဲမှာရေးထားတဲ့အတိုင်း လုပ်ဖို့ပြောခဲ့တယ်... ဒါကြောင့်
ချောင်ထျန်းက ငါ့ကိုလက်စားလာချေတဲ့အခါ ငါက စာအိတ်ကို
ဖောက်ဖတ်ပြီး စာထဲမှာရေးထားတဲ့အတိုင်း မင်းကိုခိုင်းလိုက်တာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်ကာ....

“ဖေဖေက သူပြောတဲ့အတိုင်း ဘာဖြစ်လို့လုပ်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လိရှ်ဆင်းက သက်ပြင်းချကာ....

၇၀ နန္ဒကျော်သူ

“သူက ဒီကိစ္စအားလုံးကိုဦးဆောင်ခဲ့တာပဲ... သူခိုင်းတဲ့လုပ်ရတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ....

“ဝမ်ယု... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသတ်သေတာ... စာထဲမှာပါတဲ့အ

တိုင်း လုပ်တာလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

လီရှုဆင်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

လီရှုဆင်းက....

“ဝမ်ယုက ရှောင်ထျန်းရဲ့လက်ချက်နဲ့ မျက်လုံးကန်းသွားတာ... ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စာဖတ်နိုင်မှာလဲ”

လျှံစန်းက....

“တစ်ယောက်ယောက်ကိုဖတ်ခိုင်းတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

လီရှုဆင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသတ်သေဖို့ရေးထားတာကို ဘယ်သူကအ

မန်ဖတ်ပြမလဲ”

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၇၁

ပု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဖေဖေပြောတာ သဘာဝကျတယ်... ဒီတော့ ဒီလျှံငှက်စာ

တွေအကြောင်းကိုသိဖို့ လိုပြီ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လီရှုဆင်းက ပြုံးကာ....

“မေ့လိုက်ပါ... ဒီအကြောင်းတွေကိုမေ့လိုက်ပါ... မင်း ဘာ

မှဝင်ပြီးမပါနဲ့... ငါပြောတာ သဘောပေါက်လား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

လီရှုဆင်းက သက်ပြင်းချကာ....

“မင်းကိုတုရှောင်လင်းနဲ့ ထိပ်တိုက်မတွေ့စေချင်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ....

“ဖေဖေက တုရှောင်လင်းကို ကြောက်နေလို့လား”

လီရှုဆင်းက....

“အေး... သူက သိုင်းလောကမှာကျင်လည်ခဲ့တဲ့လူ... သူနဲ့

ထိပ်တိုက်မတွေ့တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

၇၂ ၀ နန္ဒကျော်သူ

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက သက်ပြင်းချကာ....

“ကောင်းပြီလေ... ကျွန်တော်ဝင်မပါတော့ပါဘူး... ဒါပေမယ့် ဖေဖေသာတစ်ခုခုထပ်ပြီးဖြစ်ရင် ကျွန်တော်တုရှောင်လင်းကို ထိပ်တိုက်တွေ့မှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လိဂ္ဂဆင်းက ပြုံးကာ....

“ဖေဖေ... ဘာမှဖြစ်မှာမဟုတ်တော့ပါဘူး... ကဲ... ကဲ... အနားယူတော့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းသည် လိဂ္ဂဆင်းကိုနှုတ်ဆက်ပြီး လိဂ္ဂဆင်း၏အခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့လေတော့၏။

လျှံစန်းသည် မိမိ၏အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်လာ၏။

သူသည် ခုတင်ပေါ်သို့ပစ်လဲလိုက်ပြီး အိပ်စက်ရန် ဟန်ဖြင့်လိုက်၏။

သို့သော် သူသည် အိပ်၍မပျော်ပါ။

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၇၃

ထို့ကြောင့် ခုတင်ပေါ်မှထကာ ပြတင်းပေါက်သို့ လျှောက်လာပြီး ပြတင်းပေါက်တံခါးကိုဖွင့်လိုက်၏။

ညဉ့်၏အေးစိမ့်သောလေက လျှံစန်း၏မျက်နှာကိုတိုက်ခိုက်လာ၏။

ထိုစဉ် လျှံစန်းသည် သစ်ပင်များကြားမှပြေးလွှားသွားသော လူရိပ်တစ်ရိပ်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်မှခုန်ဆင်းကာ လူရိပ်၏နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွား၏။

သူသည် ပြတင်းပေါက်မှပြေးလိုက်ကာ လူရိပ်၏ရှေ့မှလမ်းပိတ်၍ ရပ်တန့်လိုက်၏။

လူရိပ်က လျှံစန်းကိုမြင်တွေ့လိုက်သောအခါ ပြေးနေသော ခြေလှမ်းကိုရပ်တန့်လိုက်ပြီး လျှံစန်းကိုကြည့်ကာ....

“မင်းက လျှံစန်းလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက လူရိပ်ကိုကြည့်လိုက်၏။

လူရိပ်သည် ညလူကဲ့သို့ အနက်ရောင်ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားပါ။ သူသည် အစိမ်းရောင်ရှင်ဖုံးအင်္ကျီကိုဝတ်ဆင်ထား၏။

သူ၏ပုံပန်းသဏ္ဌာန်မှာ ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်နှင့်တူ

၏။

လျှံစန်းက ထိုလူကိုစူးစိုက်ကြည့်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်က လျှံစန်းပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုလူက ပြုံးကာ....

“ကျုပ်က ဆရာလေးချုပ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“ကျုပ်အသိထဲမှာ အဲဒီနာမည်မရှိဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဆရာလေးချုပ်က ပြုံးကာ....

“ဟုတ်ပါတယ်”

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ....

“ဘာဖြစ်လို့ အချိန်မတော် ခြံထဲဝင်လာရတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဆရာလေးချုပ်က ပြုံးရင်း....

“ခင်ဗျားကိုလာတွေ့တာ”

လျှံစန်းက....

“ဒီအချိန်က ကျုပ်ကိုလာတွေ့ရမယ့်အချိန်မှမဟုတ်တာ”

ဆရာလေးချုပ်က ပြုံးလျက်....

“ပြောစရာရှိလို့ပါ”

လျှံစန်းက....

“ပြောစရာရှိလဲ... မနက်မှာလာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဆရာလေးချုပ်က ပြုံးရင်း....

“ခင်ဗျားနဲ့အေးအေးဆေးဆေး ပြောချင်လို့ပါ”

လျှံစန်းက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်ကာ....

“ပြော... တာပြောမှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဆရာလေးချုပ်က....

“ခင်ဗျားနဲ့ထိုက်လုံနဲ့ အတော်ရင်းနှီးတယ်လို့ကြားတယ်”

လျှံစန်းက....

“ဟုတ်ပါတယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဆရာလေးချုပ်က....

“ထိုက်လုံဟာ အလွန်ရိုးဖြောင့်တဲ့လူပါ”

လျှံစန်းက မျက်နှာရှုံ့မဲ့ကာ....

“ဒီအကြောင်းပြောဖို့ အချိန်မတော်လာရတာလား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

၇၆ ၀ နန္ဒကဏ္ဍသူ

ဆရာလေးချိုက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“မဟုတ်ပါဘူး... အရေးကြီးတဲ့စကားပြောမလို့ပါ”

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြွတ်ရင်...။

“ဘာစကားလဲ”

ဆရာလေးချိုက....

“တုရှောင်လင်းဟာ အလွန်ယုတ်မာတဲ့လူပါ... ထိုက်လုံက

သူနဲ့အတူမနေသင့်ဘူး”

လျှံစန်းက မဲပြုံးပြုံးကာ....

“အဲဒါ ကျုပ်ကိုပြောရမှာမဟုတ်ဘူး... ထိုက်လုံကိုပြောရမှာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဆရာလေးချိုက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ဟုတ်ပါတယ်... ခင်ဗျားက ထိုက်လုံနဲ့ အရမ်းရင်းနှီးတဲ့အ

တွက် ခင်ဗျားက သူ့ကိုပြောပြသင့်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

“လျှံစန်းက လေပူတစ်ချက်မှတ်ထုတ်ကာ....

“သူတို့ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် အတူတူနေတာ ဘာဖြစ်လဲ... ဘာလဲ... ထိုက်လုံနဲ့ကျုပ်ကိုသွေးခွဲအောင် လုပ်တာလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဆရာလေးချိုက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၇၇

“မဟုတ်ပါဘူး... ထိုက်လုံက ရိုးပြောင်တဲ့လူဆိုတော့ သူက သူ့ဆရာကို အကာအကွယ်ပေးနေတယ်။ တစ်နေ့နေ့ ကျုပ်နဲ့တုရှောင်လင်းနဲ့ရင်ဆိုင်တဲ့အခါ မလိုလားအပ်ဘဲ ထိုက်လုံနဲ့ကွဲရောက်မှာစိုးလို့ပါ”

လျှံစန်းက သက်ပြင်းချကာ....

“ထိုက်လုံက ကျုပ်ထက် အသက်ကြီးတယ်... ကျုပ်ထက် အတွေ့အကြုံများတယ်... ဘယ်ဟာမှားတယ် ဘယ်ဟာမှန်တယ်ဆိုတာကိုခွဲခြားနိုင်တယ်... သူငယ်နှစ်စားမဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဆရာလေးချိုက ပြုံးကာ....

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားက သူ့ကိုပြောပြပေးပါ”

လျှံစန်းက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုကောက်ကာ....

“ခင်ဗျားပြောချင်တာ ဒါပဲလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဆရာလေးချိုက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်ပါကယ်”

လျှံစန်းက....

“ကောင်းပြီ... ဒါဆို ခင်ဗျားသွားတော့ ကျုပ်စိတ်ပြောင်းသွားရင် ခင်ဗျားကို ဒီမှာခေါ်ထားမိမယ်”

၇၈ နန္ဒကျော်သူ

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဆရာလေးချိုက ပြုံးကာ....

“အမှန်ပြောရရင် ခင်ဗျားမြင်အောင် ကျုပ် ဝင်လာခဲ့တာပါ...”

ကျုပ်က ခင်ဗျားမမြင်အောင် ဝင်လာနိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပြီးမှ လက်နှစ်ဖက်ကိုဆုပ်၍ လျှံစန်းကိုဂါရဝပြုလိုက်ရင်း....

“ကဲ... ကျုပ်သွားပြီ”

ဟုပြောကာ နောက်သို့ချာခနဲလှည့်ကာ အမှောင်ထုအတွင်း

သို့ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

လျှံစန်းသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။ သူ၏စိတ်ထဲမှလည်း

ဆရာလေးချိုသည် မည်သူနည်း။

မိတ်ဆွေလော.... သို့တည်းမဟုတ် ရသူလော....။ လျှံစန်း

စဉ်းစား၍မရပါ။

နောက်ဆုံး၌ လျှံစန်းသည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး သူ၏အိပ်

ခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့လေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

အိပ်ခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် လျှံစန်းသည် မျက်

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၇၉

မှောင်ကြုတ်လိုက်မိ၏။

တစ်စုံတစ်ခုမှားယွင်းနေပြီကို လျှံစန်းက ချက်ချင်းသတိပြု
မိလိုက်၏။အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စားပွဲပေါ်၌ ထွန်းထားခဲ့သောမီး
အိမ်သည် ယခုမီးငြိမ်းနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် လျှံစန်းသည် မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

ထိုစဉ် အေးစက်၍ တိုးညှင်းသောအသံတစ်သံ ပေါ်ထွက်
လာ၏။

“မီးမထွန်းပါနဲ့ စားပွဲမှာဝင်ထိုင်ပါ”

အသံက တိုးညှင်းသော်လည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏
အသံဖြစ်ကြောင်း လျှံစန်းက သတိပြုမိလိုက်၏။

လျှံစန်းက....

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

သူ၏အသံက အနည်းငယ်ကျယ်သွား၏။

အမှောင်ထဲမှ....

“ရှုး တိုးတိုး... အသံသိပ်မကျယ်ပါနဲ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းသည် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ စားပွဲ၌ဝင်ထိုင်လိုက်

၈၀. နန္ဒကျော်သူ

၏။ သူသည် ထိုအသံကိုကြားဖူးနေ၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် ထိုအသံကို ဘယ်မှာကြားဖူးခဲ့သည်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ စဉ်းစားနေခြင်းဖြစ်၏။

ပြီးမှ သူသည် ထိုအသံရှင်ကိုသတိရလာပြီး....

“ခင်ဗျားက ရှောင်ထုန်းမဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

အမှောင်ထုအတွင်းမှ....

“ဟုတ်ပါတယ်”

လျှံစန်းက လေပူတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်ကာ....

“ဘာဒုက္ခပေးဖို့ ရောက်လာတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

အမှောင်ထုအတွင်းမှ ခပ်တိုးတိုးရယ်မောလိုက်ပြီး....

“ဒုက္ခပေးဖို့လာတာမဟုတ်ပါဘူး... ရှင့်ကိုပြောစရာ စကား

ရှိလို့ပါ”

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“ပြောပါ”

အမှောင်ထုအတွင်းမှ....

“ထိုက်လုံနဲ့အဆက်အသွယ်မလုပ်နဲ့... သူနဲ့မပေါင်းနဲ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၈၁

ထိုစကားကြောင့် လျှံစန်းသည် အံ့သြဟန်ဖြင့်....

“ဗျာ....”

ဟု ရေရှတ်လိုက်၏။

ထိုက်လုံနှင့်အဆက်အသွယ်မပြုလုပ်ရန် လီရှူဆင်းက ပြော

ခဲ့၏။

ယခု ရှောင်ထုန်းကလည်း ထိုက်လုံနှင့်အပေါင်းအသင်းမပြုလုပ်ရန် ပြောလာ၏။

စောစောကပင် ဆရာလေးချိုဆိုသောလူက ထိုက်လုံကို တရှောင်လင်းထံမှ ထွက်သွားရန်အတွက် မိမိကိုတိုက်တွန်းပြောဆိုပေးရန် ပြောခဲ့၏။

အဘယ်ကြောင့်နည်း။

လျှံစန်းက လေပူတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်ဘာသာကျုပ် ထိုက်လုံနှင့်အပေါင်းအသင်းလုပ်တာ ခင်ဗျားနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်ထုန်းက....

“ဒီလိုပါ... ကျွန်မနဲ့တရှောင်လင်းနဲ့ တစ်နေ့နဲ့ ထိပ်တိုက်ရင် ဆိုင်တွေ့လိမ့်မယ်... အဲဒီအခါမှ ထိုက်လုံက သူ့ဆရာတစ်ယောက် ဘက်ကဝင်ပါလာရင် ကျွန်မက သူ့ကိုသက်ညှာမှာမဟုတ်ဘူး... ရှင်

၈၂ ❁ နန္ဒကျော်သူ

က ထိုက်လုံရဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်နေတော့... ကျွန်မတို့ကိစ္စထဲကို ဝင်မပါဖြစ်
အောင် ကြိုတင်ပြီးလာပြောထားတာပါ

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး.....

“ဖြစ်လာမှတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ... ကိုယ်ဖြစ်ချင်သလိုမှ
ဖြစ်မလာတာပဲ... စိတ်ချပါ... ကျုပ်ကို အခုလိုသတိပေးတာ ကျေးဇူး
တင်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် ဝင်ပါ၊မပါဆိုတာကိုတော့ ကျုပ် မပြောနိုင်
ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်ထျန်းက....

“ရှင် သေသေချာချာ စဉ်းစားပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် အေးစိမ့်သောလေက လျှံစန်း၏မျက်နှာကို တိုက်
ခတ်လာ၏။

လျှံစန်းက စားပွဲပေါ်မှ မှန်အိမ်ကိုမီးထွန်းလိုက်၏။ မီးရောင်
က လင်းထိန်သွား၏။

မီးရောင်အောက်၌ ရှောင်ထျန်းကိုမတွေ့ရတော့ပါ။

လျှံစန်းသည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်ကိုငေး၍
ကြည့်နေမိ၏။

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ❁ ၈၃

အတန်ကြာမှ သူသည် ထိုင်ရာမှထကာ ပြတင်းပေါက်ကို
ဖိတ်လိုက်လေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

“အား...”

စူးရှသောအော်ဟစ်သံ ပေါ်ထွက်လာ၏။

ထိုအသံကြောင့် လျှံစန်းသည် ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားပြီး ဆံ
မိဗွေများပင် ထောင်လာသည်ဟု ခံစားလိုက်၏။

သူသည် အိပ်ယာဝင်ရန် ခုတင်ပေါ်သို့ လှဲချလိုက်သည့်အ
ခို၌ စူးရှသောအော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး ခုတင်ပေါ်မှ
ဆင်းလိုက်၏။

ထို့နောက် အခန်းအပြင်သို့ပြေးထွက်လိုက်၏။

စင်္ကြံလမ်းပေါ်၌ အစောင့်များ ပြေးလာသည်ကို တွေ့ရ၏။

လျှံစန်းက အစောင့်တစ်ယောက်ကိုလှမ်းမေးလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

အစောင့်က...

“သခင်ကြီးရဲ့အခန်းက အော်သံကြားလို့”

၈၄ နန္ဒကျော်သူ

ဟုပြောကာ ဆက်၍ပြေးသွား၏။

လျှံစန်းသည် ဘာမျှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ လိရှူဆင်း၏။ အခန်းသို့ပြေးလာခဲ့၏။

အခန်းထဲ၌ မီးရောင်လင်းနေ၏။ လိရှူဆင်းသည် ခုတင်ပေါ်၌ထိုင်နေ၏။

အိမ်တော်ထိန်းက လိရှူဆင်း၏အနီး၌ရပ်နေ၏။

လိရှူဆင်းသည် ရေကိုမော့သောက်လိုက်ပြီး ဖန်ခွက်ကို အိမ်တော်ထိန်းထံ ပြန်ပေးလိုက်၏။ ပြီးမှ လက်ကိုဝှေ့ယမ်းပြလိုက်၏။

အိမ်တော်ထိန်းက ဦးညွတ်လိုက်ပြီး ရောက်ရှိလာသော စောင့်များကိုခေါ်၍ ထွက်သွား၏။

လျှံစန်းက လိရှူဆင်းကိုစိုးရိမ်သောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ကာ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လိရှူဆင်းက လက်ကာပြကာ...

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး... ဖေဖေတစ်ရေးနီးတော့ ပြတင်းပေါက်ကို ဓားနှံကလောင်ဖြင့်နေတာတွေ့ရတယ်... ဒါကြောင့် လန့်ပြီး အိမ်ထဲထွက်လိုက်တာပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၈၅

လျှံစန်းက ပြတင်းပေါက်တံခါးကိုသွား၍ စစ်ဆေးကြည့်လိုက်၏။

တံခါးကို တစ်စုံတစ်ခုဖြင့် ကန့်လန့်၍ဖွင့်ခဲ့သော အစင်းကြောင်း တချို့ကိုတွေ့ရ၏။

လိရှူဆင်းက...

“ဖေဖေက လန့်အော်လိုက်လို့... ထွက်ပြေးသွားပြီထင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဖေဖေ မျက်စိအကြည့်မှားတာ ဖြစ်မှာပါ”

ဟု လိရှူဆင်းကိုနှစ်သိမ့်စကားပြောလိုက်၏။

လိရှူဆင်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ...

“မဟုတ်ဘူး... အကြည့်မှားဘူး”

လျှံစန်းက ပြုံးကာ...

“အစောင့်တွေ အထုပ်ထုပ် ချထားတာ... ပုရွတ်ဆိတ်သောင် ခြံဝင်းထဲဖို့မလွယ်ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လိရှူဆင်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းရင်း...

“မဟုတ်ဘူး... သေသေချာချာတွေ့လိုက်တာ ... ပြတင်း

ပေါက်ကိုကန်လန်ပြီးဖွင့်တဲ့ဓားကို ကျုပ် သေသေချာချာ မှတ်မိတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြဲတကာ....

“ဓားကိုမှတ်မိတယ်... ဟုတ်လား”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

လီရှုဆင်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်တယ်... ဘယ်သူ့ဓားဆိုတာသိတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုစကားကြောင့် လျှံစန်းသည် အံ့သြကာ လီရှုဆင်းထံ

ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ဟုတ်လား... ဘယ်သူ့ဓားလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လီရှုဆင်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“မပြောဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လီရှုဆင်း၏စကားကြောင့် လျှံစန်းသည် လီရှုဆင်းကို

မလည်နိုင်သောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ပု မေးလိုက်၏။

လီရှုဆင်းက သက်ပြင်းချကာ....

“ကျုပ်ပြောရင် မင်းကယ့်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်ကာ....

“ကျွန်တော်ယုံတာ မယုံတာအသာထား... ဘယ်သူ့ဓားဆို

တာသိမှ ကြိုတင်ပြီး ကာကွယ်လို့ရမှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လီရှုဆင်းက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

“ဓားကိုကောင်းကောင်း မှတ်မိတယ်... ဒါပေမယ့် ဓားပိုင်

ရှင်က ကိုယ်တိုင် ဟုတ်မဟုတ်တော့ မပြောနိုင်ဘူး”

လျှံစန်းက....

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောပြပါ”

လီရှုဆင်းက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုကိုင်လိုက်ပြီး....

“ကောင်းပြီ... မင်းက စိတ်ကိုထိန်းထားရမယ်”

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်ကဲ့”

လီရှုဆင်းက....

“ဒီဓားဟာ မင်းအဖေရဲ့ဓားပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လိဂ္ဂဆင်း၏စကားကြောင့်လျှံစန်းသည် မိမိ၏နားကိုမယုံ
နိုင်လောက်အောင်ပင် အံ့ဩထိတ်လန့်သွားပြီး...

“ဗျာ... ကျွန်တော့အဖေရဲ့ဓား ဟုတ်လား”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

လိဂ္ဂဆင်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်တယ်... မင်းအဖေ လျှံယုစိမ်းရဲ့ဓားပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ...

“မဟုတ်ဘူး... အကြည့်မှားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လိဂ္ဂဆင်းက သက်ပြင်းချကာ...

“မင်းယုံမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ကျုပ်ပြောသားပဲ”

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ...

“ဖေဖေကသေပြီ... အခုမြင်ခဲ့တာ ဖေဖေရဲ့ဓားဆိုရင်...”

ဟု စကားကိုတစ်ပိုင်းတန်းလန်းဖြင့် ရပ်တန့်ကာ လိဂ္ဂဆင်း
ကိုကြည့်လိုက်၏။

လိဂ္ဂဆင်းက လေပူတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်ရင်း...

“မင်းကိုဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိတော့ဘူး... သူက တာဝန်နဲ့

ခရီးထွက်သွားတယ်... ပြီးတော့ သေပြီလို့ကြားရတယ်... အခု ကျုပ်
ရဲ့တံခါးကိုလာပြီး ဖွင့်တယ်... ကျုပ်လည်း မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက...

“သူက အလွန်သစ္စာရှိတဲ့လူတစ်ယောက်လို့ ဖေဖေက ကျွန်
တော်ကိုဖြောင့်ပြထားတာပဲ... သူက တခြားအဓိပ္ပာယ်နဲ့တော့ တံခါးကို
လာပြီး ဖွင့်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လိဂ္ဂဆင်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်ပါတယ်... မင်းရဲ့အဖေဟာ ငါ့အပေါ်အလွန်သစ္စာရှိ
တဲ့လူပါ... ဖြစ်နိုင်တာက မင်းအဖေသေပြီးတော့ သူ့ရဲ့ဓားကိုတစ်
ယောက်ယောက်က ရသွားတာဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဘာမျှပြန်မပြောပါ။ သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်
ဆို ချလိုက်၏။

လိဂ္ဂဆင်းက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး...

“လျှံစန်း... မင်းအဖေရဲ့ဓားဟာ ဘယ်သူ့လက်ထဲမှာ ရှိနေ
ဘယ်ဆိုတာ စုံစမ်းပါ... မင်းလုပ်နိုင်ပါ့မလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

၉၀ ❁ နန္ဒကျော်သူ

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“စိတ်ချပါ... ကျွန်တော်ရဲ့အောင် ဖော်ထုတ်ပါမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် အခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့၏။

နောက်နေ့မှစ၍ သူသည် ခြံဝင်းကိုနေရာလပ်မရှိရအောင်
ကင်းပုန်းများ၊ အစောင့်များတိုး၍ ချထားလိုက်လေတော့သည် မ
ဟုတ်ပါလား။

လျှံစန်းကိုမြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ ရှောင်ထုန်းသည် အံ့
သြသွား၏။

သူမသည် လျှံစန်းကိုကြည့်ရင်း....

“ကျွန်မနေရာကို ထိုက်လိုက် ပြောပြလိုက်တာထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက....

“ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်ထုန်းက မျက်ခုံးပင့်ကာ....

“ဘာက အရေးကြီးတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက....

၉၂ နန္ဒကျော်သူ

“ကျွန်အဖေရဲ့အကြောင်းကိုသိချင်ရင် ပြောပြမယ်ဆိုတာ တကယ်ပြောတာလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှောင်ထျန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ဒီကိစ္စအတွက် လာတာလား”

လျှံစန်းက....

“ကျုပ်ပြောတာ ဖြေပါ”

ရှောင်ထျန်းက ပြုံးလျက်....

“ရှင်က သိချင်ပြီလား”

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်တယ်”

ရှောင်ထျန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကောင်းပြီ... ကျွန်မသိချင်တာကိုလည်း ရှင်က မှန်မှန်ပြော

ရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ခင်ဗျားလည်း အမှန်အတိုင်း ပြောရမယ်”

ရှောင်ထျန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“စိတ်ချပါ”

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၉၃

လျှံစန်းက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး....

“ကောင်းပြီ... ခင်ဗျား ဘာသိချင်လဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှောင်ထျန်းက....

“အဝါရောင်လက်ဆွဲသေတ္တာအကြောင်း... ဒီသေတ္တာကို ဗေဒင်ဆရာနတ်ပါးစပ်ရဲ့လက်ထဲမှာ ထားတာလား”

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းခါယှက်ကာ....

“မဟုတ်ဘူး... အမှန်က တုရှောင်လင်းတို့(၅)ယောက်ဟာ ထျန်းခမ်းလိုကိုလုပ်ကြံပြီးတဲ့အခါ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ထျန်းခမ်းလုံရဲ့မျိုးဆက်က လက်စားလာချေရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို တုရှောင်လင်းက စာနဲ့ရေးပြီး စာအိတ်ထဲထည့်ချိတ်ပိတ်ခဲ့တယ်... ပြီးတော့ တစ်ယောက်ချင်းစီ ပေးထားခဲ့တယ်... ဖေဖေကို ခင်ဗျားက လက်စားလာချေတော့ ဖေဖေက တုရှောင်လင်းပေးခဲ့တဲ့ စာအိတ်ကိုဖွင့်ပြီး ဖတ်လိုက်တယ်... စာထဲမှာပါတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော့်ကို ဗေဒင်ဆရာဆီကသေတ္တာကို သွားယူခိုင်းခဲ့တာပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်း၏စကားကြောင့် ရှောင်ထျန်းသည် မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ....

“ဒါဆို ဒီစာကိုဖွင့်မဖတ်ခင်အချိန်အထိ လိမ္မော်ဆင်းက ဘာမှ

၉၄ ❁ နန္ဒကောဏ်သူ

မသိဘူးပေါ့”

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်ပါတယ်”

ရှောင်ထျန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“ဒါဆို ဒီလိုစာမျိုး ကျန်တဲ့လူတွေဆီမှာလည်း ရှိတယ်ပေါ့”

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းပါ” ကာ....

“ဟုတ်ပါတယ်” ဟုတ်

ရှောင်ထျန်းက ပြုံးကာ....

“လိမ္မံဆင်းက ပြောပြတာလား”

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်ပါတယ်”

ရှောင်ထျန်းက ပြုံးရင်း....

“ဒီသတင်းက ထူးခြားတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက မျက်ခုံးပင့်ကာ....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရှောင်ထျန်းက ပြုံးရင်း....

“ဒီသတင်းကို ကျွန်မတို့မသိသေးဘူး”

လျှံစန်းက လက်ကာပြကာ....

အန္တရာယ်စက္ကနက် (ဒု-သိမ်း) ❁ ၉၅

“ခင်ဗျားသိချင်တာသိရပြီ... ကျုပ်အဖေရဲ့အကြောင်းကို ပြောပါ”

ရှောင်ထျန်းက....

“ပြောပါ့မယ်... ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ကြိုပြီး ပြောထားပါရ စေ”

ဟု ပြောလိုက်၏

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ”

ရှောင်ထျန်းက....

“ကျွန်မစကားကိုကြားတဲ့အခါ ရှင့်ရဲ့စိတ်ထဲမှာ ထိတ်လန့်စရာဖြစ်သွားနိုင်တယ်... မယုံချင်စရာလည်း ဖြစ်သွားနိုင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ပြောပါ”

ရှောင်ထျန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ရှင့်ရဲ့အဖေ လျှံယုစိမ်းဟာ မသေသေးဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်ထျန်း၏စကားကြောင့် လျှံစန်းသည် ရှောင်ထျန်းကို မှတ်လုံးပြု၍ ကြည့်ကာ....

၉၆ နန္ဒကျော်သူ

“ဗျာ... ကျွန်တော့်အဖေ မသေဘူးဟုတ်လား”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

ရှောင်ထွန်းက ပြုံး၍....

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် မလွတ်လပ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်ထွန်း၏စကားကြောင့် လျှံစန်းသည် ကြောင်အမ်း

အမ်းဖြစ်ကာ...

“ဗျာ... မလွတ်လပ်ဘူး ဟုတ်လား... ဘာမလွတ်လပ်တာ

လဲ... ရှင်းရှင်းပြောပြစမ်းပါ”

ရှောင်ထွန်းက....

“ဒီလိုပါ... ရှင်အဖေက မသေသေးဘူး... ဒါပေမယ့် တု

ရှောင်လင်းရဲ့ ချုပ်နှောင်ထားခြင်းကို ခံနေရလို့လား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ....

“ကျုပ်အဖေကို တုရှောင်လင်းကဖမ်းထားတယ် ဟုတ်

လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှောင်ထွန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ရှင်က မယ့်ဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုလိုက်ပြီး....

“ယုံရမှာခက်နေတယ်”

ရှောင်ထွန်းက ပြုံးကာ....

“မင်းဘာသာ စုံစမ်းကြည့်ပေါ့... အဖြစ်မှန်ကိုသိလာလိမ့်

မယ်”

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ကျုပ် စုံစမ်းမှာပါ”

ရှောင်ထွန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ဒါနဲ့စကားမစပ် ကျွန်မကို သေတ္တာဝိုင်းကူရှာပေးပါဦး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဖိတ်ချပါ... သတင်းရတာနဲ့လာပြောပါမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် ရှောင်ထွန်းကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့

လေတော့၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် ရှောင်ထျန်း၏စကားမှန် မမှန်စုံစမ်းရမည်ဖြစ်၏။

အကယ်၍သာ ရှောင်ထျန်း၏စကားမှန်ကန်ပါက သူသည် သူ၏ဖခင်ကို တုရှောင်လင်း၏လက်မှ လွတ်အောင် ကယ်တင်ရမည် ဖြစ်၏။

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ထိုက်လုံကို အကူအညီတောင်းခံ၍ရမည်မဟုတ်ပါ။

အကြောင်းမှာ ထိုက်လုံသည် တုရှောင်လင်း၏အလွန်သစ္စာရှိသော တပည့်တစ်ယောက်ဖြစ်နေသောကြောင့် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် သူသည် သူ့ဖခင်ကိစ္စကို သူ့ကိုယ်တိုင်ဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်၏။

ထိုသို့ဆောင်ရွက်သည်နှင့် သူသည် တုရှောင်လင်းနှင့်ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တွေ့ရတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

လျှံစန်းသည် တွေးရင်း ဦးနှောက်ခြောက်လာ၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် သင်္ကန်းပြင်းတစ်ချက်ကိုချလိုက်၏။

ပြီးမှ သူသည် တုရှောင်လင်း၏လျှို့ဝှက်စာကိစ္စကို အရင်အော်ထုတ်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ချောင်ဖုံးထဲသို့ ထွက်လာခဲ့၏။

ထျန်းခမ်းလုံ၏မျိုးဆက်က လက်စားချေလာလျှင် မည်သို့ဆောင်ရွက်ရမည်ကို တုရှောင်လင်းက စာရေး၍ ချိပ်ပိတ်ကာ တစ်

လျှံစန်းသည် ရှောင်ထျန်းထံမှထွက်လာခဲ့၏။

သူ၏နားထဲ၌ ရှောင်ထျန်း၏စကားကို ကြားယောင်နေခဲ့၏။

“ရှင့်အဖေ မသေသေးဘူး”

မိမိ၏ဖခင် အသက်ရှင်နေသေးကြောင်း သိရသည့်အတွက် လျှံစန်းက ဝမ်းသာရမည်ဖြစ်၏။

သို့သော် မိမိ၏ဖခင်ကို တုရှောင်လင်းက ချုပ်နှောင်ထားသည်ဟု ရှောင်ထျန်းက ဖြည့်စွက်ပြောလိုက်သဖြင့် လျှံစန်းသည် ဝမ်းသာနိုင်ဘဲဖြစ်သွား၏။

ရှောင်ထျန်း၏စကားမှန်သည် မှားသည်ကို လျှံစန်းက မသိပါ။

သို့သော် ထိုစကားကြောင့် လျှံစန်း၏စိတ်ထဲ၌ ကသိကအောက်ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

၁၀၀ နန္ဒကျော်သူ

ယောက်ချင်းစီ ပေးထားခဲ့၏။

ယခုလီရှူဆင်းက ထိုစာကိုဖတ်၍ မိမိကိုဗေဒင်ဆရာထံမှ

သေတ္တာယူခိုင်းခဲ့၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် ဝမ်းယုကိုမည်သို့ဆောင်ရွက်ရန် ညွှန်ကြားခဲ့သနည်း။

ထိုနည်းတူ ချောင်ဖုံးနှင့်တန်ကျီထိုက်တို့ကို မည်သို့ဆောင်ရွက်ရန် ညွှန်ကြားခဲ့သနည်း။

တန်ကျီထိုက်သည် ကာယကံရှင်မဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့် တန်ကျီထိုက်က ထိုစာအကြောင်းကိုသိချင်မှ သိလိမ့်မည်ဖြစ်၏။

တန်ကျီထိုက်၏ဖခင်ကလည်း တန်ကျီထိုက်ကို ထိုကိစ္စနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ပြောပြချင်မှ ပြောပြခဲ့မည်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ထိုကိစ္စနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ချောင်ဖုံးထံသို့သွားရောက်ခြင်းက ပို၍သင့်လျော်မည်မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် သူသည် ချောင်ဖုံးထံသို့ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ချောင်ဖုံးသည် တယောထိုး၍ သိချင်းသိဆိုနေခြင်းမရှိ။

သို့သော် သူသည် တစ်ယောက်တည်း ကျားထိုးနေ၏။

ခြံဝင်းထဲသို့ လျှံစန်းဝင်လာသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသော အခါ ချောင်ဖုံးသည် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွား၏။

လျှံစန်းသည် မိမိရောက်လာသည်ကိုချောင်ဖုံးက မနှစ်သက်ကြောင်းရိပ်စားမိသဖြင့် ချောင်ဖုံးကို မျက်နှာချိုသွေးကာ ပြုံးပြလိုက်ရင်း....

“နေကောင်းသွားပြီလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ချောင်ဖုံးက....

“အင်း.. မင်းအဖေရော....”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက ပြုံးကာ....

“နေကောင်းပါတယ်”

ချောင်ဖုံးက မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း....

“ငါ့ ဝီလာတာ ကိစ္စရှိလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက ပြုံး၍ ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“အဖေက စကားတစ်ခွန်းမေးခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

၁၀၂ ခု နန္ဒကျော်သူ

လျှံစန်း၏စကားကြောင့် ချောင်ဖုံးသည် မျက်မှောင်ပို၍
ကြုတ်သွားပြီး....

“ဘာကိုမေးခိုင်းလိုက်တာလဲ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက ပြုံးကာ....

“စာကိုဖောက်ဖတ်ပြီးပြီလားလို့ မေးခိုင်းလိုက်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်း၏စကားကြောင့် ချောင်ဖုံးသည် သိသိသာသာ မျက်
နှာပျက်သွားပြီး....

“ဘာစာလဲ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက ပြုံးကာ....

“ဒီလိုပါ ထျန်းခမ်းလုံ သေသွားပြီးတဲ့နောက် တုရှောင်လင်း
က ဦးတို့ကို ချုပ်ပိတ်ထားတဲ့ စာတစ်စောင်စီ ပေးခဲ့တယ် မဟုတ်
လား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ချောင်ဖုံးက လျှံစန်းကိုစူးစိုက်ကြည့်ကာ အင်းမလုပ် အဲ
မလုပ်နေ၏။

လျှံစန်းက ပြုံးရင်း....

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၁၀၃

“အဲဒီစာကို အရေးကြုံတဲ့အခါ ဖွင့်ဖတ်ဖို့မှာခဲ့တယ် မဟုတ်
လား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ချောင်ဖုံးက မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း....

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက ပြုံးလျက်....

“ဦးက အဲဒီစာကိုဖတ်ပြီးပြီလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ချောင်ဖုံးက....

“ဖတ်ပြီးပြီ”

ဟု တိုတိုတုတ်တုတ် ဖြေလိုက်၏။

လျှံစန်းက ပြုံးရင်း....

“ဘာတွေရေးထားသလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ချောင်ဖုံးက....

“ဘာမှအလွေအထူး ရေးမထားပါဘူး... အခြေအနေကို

ညှိပြီးနေဖို့ ရေးထားတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

၁၀၄ နန္ဒကျော်သူ

လျှံစန်းက အံ့ဩဟန်ဖြင့်...

“ဗျာ... ဟုတ်လား”

ချောင်ဖုံးက မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း...

“ဟုတ်တယ်”

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းတစ်ချက်ကုတ်ပြီး...

“အဖေ့စာထဲမှာ သေတ္တာကိုရေထဲပစ်ချပါလို့ ရေးထား

တယ်... ဦးရဲ့စာမှာရေးထားတာနဲ့မတူဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ချောင်ဖုံးက...

“တုရှောင်လင်း ရေးခဲ့တာပဲ... ကျုပ်က ဘယ်လိုလုပ်သိမှာ

လဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ဒါဆို ဝမ်ယုရဲ့စာမှာလည်း တစ်မျိုးရေးထားမယ်ထင်

တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ချောင်ဖုံးက လျှံစန်းကိုမျက်လုံးပြူးကြည့်လိုက်၏။

လျှံစန်းက ပြုံးကာ...

“ဦးနဲ့ဝမ်ယုနဲ့ရင်းနှီးတော့ ဝမ်ယုရဲ့စာကို ဦးက ဖတ်မကြ

အနုရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၁၀၅

ရဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ချောင်ဖုံးက လျှံစန်းကိုမျက်မှောင်ကြုတ်၍ကြည့်ကာ...

“မင်းက ဘာပြောချင်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက ပြုံးကာ...

“ဒီလိုပါ အခုဝမ်ယုဟာ မျက်လုံးကန်းသွားတယ်... ဒီတော့ သူက စာကိုဖတ်နိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး... သူက ဒီစာကိုဖတ်ဖို့အတွက် လူတစ်ယောက်လိုတယ်... အဲဒီလူကလည်း သူနဲ့ရင်းနှီးပြီး အခု ကိစ္စကိုသိထားတဲ့လူဖြစ်ရမယ်... ဒါပေမယ့် သူက ကျွန်တော့်အဖေဆီ ကိုရောက်မလာဘူး... တန်ကျီထိုက်က ကာယကံရှင်အစစ်မဟုတ်တော့ သူက အကူအညီတောင်းချင်မှတောင်းမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ချောင်ဖုံးက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“သူ့စာကို ငါ ဖတ်လိုက်ရတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ချောင်ဖုံး၏စကားကြောင့် လျှံစန်းသည် မျက်ခုံးပင့်ကာ...

“ဟုတ်လား... ဘာရေးထားလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

၁၀၆ နန္ဒကျော်သူ

ချောင်ဖုံးက သက်ပြင်းချကာ....

“စာက တိုတိုလေးပါ... အမြန်သေလိုက်လို့ ရေးထားတယ်”
ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက....

“ဦးက သူ့ကိုစာအတိုင်း ဖတ်ပြလိုက်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ချောင်ဖုံးက သက်ပြင်းချကာ....

“သူက ဖတ်ခိုင်းတော့ ငါလည်း ဖတ်ပြလိုက်ရတယ်... ပထမတော့ ငါက လိမ်ပြောမလို့ပဲ... ဒါပေမယ့် သူ့ကိုမလိမ်ချင်တာနဲ့ အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောလိုက်တယ်”

လျှံစန်းက....

“သူက တုန်လှုပ်သွားမှာပေါ့”

ချောင်ဖုံးက နှုတ်ခမ်းကိုက်ကာ....

“သူက တွေဝေသွားတယ်... ကျုပ်က သူ့ကိုနှစ်သိမ့်ခဲ့ပါတယ်... သူက မျက်လုံးကန်းသွားပြီမဟုတ်လား... ဒီတော့ သေဖို့မလိုပါဘူး... တုရှောင်လင်းက သက်သက်ရေးထားတာ ကျုပ်စာထဲမှာလည်း အဲဒီလိုပဲရေးထားတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်”

လျှံစန်းက....

“ဒါနဲ့ သူက ဦးရဲ့ စကားကိုသဘောတူရဲ့လား”

အနုရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၁၀၇

ချောင်ဖုံးက....

“သူလည်း လူပဲ... ဘယ်သေချင်ပါ့မလဲ”

လျှံစန်းက....

“ဒါပေမယ့် သူ့ကိုယ်သူသတ်သေသွားတယ် မဟုတ်လား”

ချောင်ဖုံးက လေပူတစ်ချက်မှုတ်လိုက်ပြီး....

“သူက ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ပြောင်းသွားတာလဲတော့ ကျုပ်လည်း မသိဘူး”

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“သူက တုရှောင်လင်းကိုကြောက်နေတာလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ချောင်ဖုံးက ပန်းတွန့်ကာ....

“ဒါတော့ ကျုပ် မပြောတတ်ဘူး”

လျှံစန်းက....

“ဦးကရော တုရှောင်လင်းကိုကြောက်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်း၏စကားကြောင့် ချောင်ဖုံးသည် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွား၏။

ပြီးမှ....

“ကျုပ်တို့က မိတ်ဆွေတွေပါ... ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်ရမှာ

၁၀၈ နန္ဒကျော်သူ

လဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ပါတယ်... ဦးတို့က မိတ်ဆွေတွေပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပြီးမှ သူသည် ချောင်ဖုံးကိုတစ်ချက်စူးစိုက်ပြီး...

“ဒါပေမယ့် အဖေကတော့ ကျွန်တော့်ကို တုရှောင်လင်းနဲ့မ

ပတ်သက်ဖို့ပြောတယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်း၏စကားကြောင့် ချောင်ဖုံးသည် အမူအရာပျက်သွား

ပြီး...

“ဒါတော့ မင်းအဖေကိုမေးကြည့်ပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ပါတယ်... ကဲ... ကျွန်တော်ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ပြီး ချောင်ဖုံးထံမှ ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်

မဟုတ်ပါလား။

လျှံစန်းသည် ချောင်ဖုံးထံမှထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် ဝမ်ယု၏ နေအိမ်သို့ဦးတည်လိုက်၏။

ဝမ်ယု၏နေအိမ်သည် မြို့၏တောင်ဘက်ပိုင်း၌ တည်ရှိ၏။

လျှံစန်းသည် ဝမ်ယု၏နေအိမ်သို့ မကြာခဏ ရောက်ဖူးခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် ဒြဝင်းအစောင့်များက လျှံစန်းကိုမျက်မှန်းတန်း

မိနေပြီ ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍ သူသည် ဝမ်ယု၏အိမ်ထဲသို့ အလွယ်တကူ ဝင် ရောက်နိုင်ခဲ့၏။

ဝမ်ယု၏အိမ်တော်ထိန်းသည် လျှံစန်းကို ကောင်းစွာသိနေ ၏။

ထို့ကြောင့် အိမ်တော်ထိန်းက လျှံစန်းကိုဦးညွှတ်၍ ဤဆို လိုက်ရင်း...

“သူဌေးကြီးလီရော ကျန်းမာပါရဲ့လား”

၁၁၀ နန္ဒကျော်သူ

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်ကဲ့... နေကောင်းပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အိမ်တော်ထိန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“အခုလာတာ သူဌေးလီက ဘာမှာလိုက်ပါသလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“ဖေဖေက ဘာမှမမှာပါဘူး... ကျွန်တော်က တစ်ခုသိချင်လို့ လာခဲ့တာပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အိမ်တော်ထိန်းက အံ့သြဟန်ဖြင့် လျှံစန်းကိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ဘာများပါလိမ့်”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းကနှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်ကာ....

“ဦးလေးဝမ်းယုသေတဲ့အချိန်မှာ ဦးရှိလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

အိမ်တော်ထိန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၁၁၁

“ရှိပါတယ်”

လျှံစန်းက....

“ဦးလေးဝမ်းယုသေတာကို ဘယ်သူက ပထမဆုံးသိတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

အိမ်တော်ထိန်းက....

“သူဌေးဝမ်းကိုပြုစုတဲ့လူပါ”

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

“ကျွန်တော် သူနဲ့တွေ့ချင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အိမ်တော်ထိန်းက လျှံစန်းကိုအံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်ကာ....

“သခင်လေးက ဘာဖြစ်လို့တွေ့ချင်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက....

“သူဌေးဝမ်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသတ်သေတယ်ဆိုတာ ဦးက ယုံလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်း၏စကားကြောင့် အိမ်တော်ထိန်းသည် ကြောင်အမ်း

အမ်း ဖြစ်သွားပြီး....

“မင်းက ဘာကိုပြောချင်တာလဲ”

၁၁၂ နန္ဒကျော်သူ

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“မျက်စိမမြင်တဲ့လူတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုကြိုးဆွဲချ
သေရအောင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီးကြိုးကွင်းကိုတက်ချည်တယ်ဆိုတာ
စဉ်းစားမရလို့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်း၏စကားကြောင့် အိမ်တော်ထိန်းသည် ထိတ်လန့်
တုန်လှုပ်သွားပြီး လျှံစန်းကိုမျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ....

“မင်းပြောမှ ကျုပ်စဉ်းစားမိတယ်... ဟုတ်သားပဲ... ဒါဆို
သူဌေးဝမ်းကို တစ်ယောက်ယောက်က လုပ်ကြံတာဖြစ်မှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်ပါတယ်”

အိမ်တော်ထိန်းက ပျာယီပျာယာဖြစ်သွားပြီး....

“ဒါ... ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက....

“ဒီကိစ္စကို လျှို့ဝှက်ပြီး စုံစမ်းရမှာပေါ့... ဒါနဲ့ သူဌေးဝမ်း

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၁၁၃

တာကို ပထမဆုံး သတင်းပို့တဲ့လူနဲ့ စကားပြောကြည့်ရအောင်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အိမ်တော်ထိန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဧည့်ခန်းမှာစောင့်နေ ကျုပ် ခေါ်လာခဲ့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

လိရှုဆင်းသည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

“တုရှောင်လင်းဟာ အတော်ကြောက်ဖို့ကောင်းတာပဲ”

ဟု ညည်းညူလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်ပါတယ်... ဝမ်းယုကိုသတ်သေခိုင်းတာ အတော်ကို
တစက်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပြီးမှ လျှံစန်းသည် နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့်တစ်ချက်သပ်လိုက်

“ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ဗေဖေကို တစ်ခုပြောစရာရှိတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

၁၁၄ ● နန္ဒကျော်သူ

လီရှုဆင်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဘာလဲ...”

လျှံစန်းက...

“ကျွန်တော့်အဖေ မသေသေးဘူးလို့ ကြားပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်း၏စကားကြောင့် လီရှုဆင်းသည် မျက်နှာကွက်ခနဲ

ပျက်သွားပြီး...

“မင်း ဘယ်ကကြားလာတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက...

“ရှောင်ထျန်းဆီကပါ”

လီရှုဆင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“ဘာ... ရှောင်ထျန်းဆီက ဟုတ်လား”

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်ပါတယ်”

လီရှုဆင်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“မင်းကွာ... ရန်သူရဲ့စကားကိုယုံရသလား”

လျှံစန်းက သက်ပြင်းချကာ...

“ရှောင်ထျန်းက ရန်သူမဟုတ်ပါဘူး”

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ● ၁၁၅

လျှံစန်း၏စကားကြောင့် လီရှုဆင်းသည် ဒေါသဖြစ်ကာ...

“ငါ့လက်တစ်ဖက်ကိုဖြတ်သွားတာ ရန်သူမဟုတ်ရင် ဘာ

လဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက...

“သူက ဖေဖေရဲ့လက်တစ်ဖက်ကိုဖြတ်သွားတာ မှန်ပါ
ဘယ်... ဒါပေမယ့် သူက ရက်စက်တဲ့လူမဟုတ်ပါဘူး”

လီရှုဆင်းက...

“ထားပါတော့... ဘာလဲ... မင်းက မင်းအဖေကိုသွားရှာချင်
တာလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ကျွန်တော့်အဖေဟာ တုရှောင်လင်းရဲ့လက်ထဲမှာ အဖမ်းခံ
အရတယ်လို့ သိရပါတယ်”

လီရှုဆင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း...

“အဲဒီတော့...”

လျှံစန်းက နှုတ်ခမ်းကိုတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော် တုရှောင်လင်းရဲ့လက်ထဲက အဖေကို ကယ်ဖို့
ဘူးထားပါတယ်”

၁၁၆ ၀ နန္ဒကော်သူ

ဟု ပြောလိုက်၏။

လီရှ်ဆင်းက လေပူတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး...

“ဒီမှာလျှံစန်း... မင်းက ရန်သူရဲ့စကားကို ယုံကြည်နေမှ

တော့ မင်းလုပ်ချင်တာသာ လုပ်တော့...”

ဟု ပြောလိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှထ၍ ထွက်သွားလေတော့၏။

တုရှောင်လင်းက လျှံစန်းကိုအံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်နေ၏။

ပြီးမှ...

“မင်းက ကျုပ်ကိုလာတွေ့တာ ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်ပါတယ်”

တုရှောင်လင်းက...

“ဆို... ဘာကိစ္စလဲ”

လျှံစန်းက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုလိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော့်အဖေအတွက် လာခဲ့တာပါ”

တုရှောင်လင်းက မျက်နှာပင့်ကာ...

ပါ”

“အဖေအရင်းကို ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး... အဖေအရင်းကို

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက...

“မေးစားအဖေကိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး... အဖေအရင်းကို

တုရှောင်လင်းက အံ့သြဟန်ဖြင့်...

“အဖေအရင်း ဟုတ်လား”

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်တော့်အဖေ လျှံယုစိမ်းကိစ္စပါ”

တုရှောင်လင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“လျှံယုစိမ်းကိစ္စဟုတ်လား”

လျှံစန်းက...

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်တော့်အဖေဟာ မသေသေးဘူးလို့

ကြားပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက လျှံစန်းကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ ရယ်မောကာ...

“မင်းအဖေ အသက်ရှင်နေသေးရင် မင်းဆီကိုလာမှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

၁၁၈ နန္ဒကျော်သူ

လျှံစန်းက ပြုံးကာ....

“ဟုတ်ပါတယ်... သူက ကျွန်တော့်ဆီကိုလာချင်ပါတယ်...

ဒါပေမယ့် လာလို့မရလို့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက လေပူတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်ကာ....

“မင်း ဘာပြောချင်တာလဲ... သူက အသက်ရှင်နေပြီး မင်းဆီ

ကို ဘာဖြစ်လို့လာလို့ မရတာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက....

“ကျွန်တော် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောပါရစေ”

တုရှောင်လင်းက ပန်းတွန့်ကာ....

“ပြောပါ”

လျှံစန်းက....

“ကျွန်တော့်အဖေကို သူဌေးတုက ဖမ်းထားတယ်လို့သိရပဲ

တယ်... ဒါကြောင့် သူ့ကိုလွှတ်ပေးပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်း၏စကားကြောင့် တုရှောင်လင်းသည် ဒေါသဖြင့်

သွားပြီး....

“မင်းကို ဘယ်သူကပြောလိုက်တာလဲ”

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၁၁၉

ခု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက....

“ရှောင်ထုန်း....”

တုရှောင်လင်းသည် စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် လေပူတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး....

“လက်စသတ်တော့ ရှောင်ထုန်းက ငါ့ကိုချောက်တွန်းလိုက်တာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက....

“ရှောင်ထုန်းက ကျွန်တော့်ကိုလိမ်မပြောဘူးလို့ ယုံပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက သက်ပြင်းချကာ....

“သူက ငါတို့ရဲ့ရန်သူ... ငါတို့တွေသွေးကွဲအောင် လုပ်ကြံဖန်တီးလိုက်တာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက....

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ကျွန်တော့် ဒီမှာရှာကြည့်ပါရစေ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက...

“မင်းက ကျုပ်ကိုတောင် မယုံကြည်တော့ဘူးပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက....

“ကျွန်တော့်မျက်စိနဲ့တွေ့မှပဲ ယုံတော့မယ်”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက လျှံစန်းကိုစူးစိုက်ကြည့်ကာ....

“မင်းကို သူဌေးလီရဲ့သားဖြစ်လို့ သည်းခံလိုက်မယ်... ဒီမှာ

မင်းသိထားဖို့က ရှောင်ထုန်းဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ရန်သူပဲ... မင်းက ဘာ
ဖြစ်လို့ ရန်သူရဲ့စကားကို ယုံကြည်တာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက....

“သူက ရန်သူမဟုတ်ပါဘူး... သူက သူ့အဖေအတွက် လက်
စားချေတာပါ... သူ့ရဲ့အဖေကို သူဌေးတုတို့က မလုပ်ကြံခဲ့ဘူးဆိုရင်
အခုလိုဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

လျှံစန်း၏စကားကြောင့် တုရှောင်လင်းသည် ဒေါသဖြစ်
ကာ....

“မင်း သွားတော့....”

ဟု မောင်းထုတ်လိုက်၏။

လျှံစန်းက....

“ကျွန်တော် မသွားနိုင်ဘူး... ရှောင်ထုန်းရဲ့စကားကိုယုံ
တယ်”

တုရှောင်လင်းက....

“ဒါဆို မင်း သူနဲ့သွားနေပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“သူဌေးတုက ကျွန်တော့်ဆန္ဒကို ဘာဖြစ်လို့ငြင်းဆန်ရတာ
လဲ... ကျွန်တော်ပြောတာ မှန်နေလို့လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက လက်ကာပြကာ....

“တော်... တော်... မင်းပြန်တော့ နို့မဟုတ်ရင် ကျုပ်က မင်း

ကိုခြံထဲက ဆွဲထုတ်ရလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ပြုံးကာ....

“သူဌေးတုရဲ့အိမ်ထဲမှာ ကျွန်တော့်အဖေကိုရှာပါရစေ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက....

“ဟေ့... တစ်ယောက် ဒီကိုလာစမ်း... ဧည့်သည်ကိုပြန်ပို့

လိုက်”

၁၂၂ နန္ဒကျော်သူ

ဟု အော်ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်း၏အမိန့်သံအဆုံး၌ အစောင့်နှစ်ယောက်ဝင်
လာပြီး လျှံစန်းကိုဝဲယာမှညှပ်၍ ဖမ်းချုပ်ကာ အခန်းထဲမှခေါ်ထုတ်
သွား၏။

ထိုစဉ် ထိုက်လုံ ရောက်လာပြီး....

“လျှံစန်း ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက....

“ထိုက်လုံ... မင်းရဲ့သူငယ်ချင်းက ရန်သူရဲ့စကားကိုယုံပြီး
သူ့အဖေကို ငါက ဖမ်းချုပ်ထားတယ်လို့စွပ်စွဲနေတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက....

“မဟုတ်ဘူးဆိုရင်... ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကိုမောင်းထုတ်
တာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက သက်ပြင်းချကာ....

“လျှံစန်း... စိတ်ချပါ... မင်းအဖေ ဒီမှာမရှိပါဘူး... ရှိရင်
ကျုပ် ရှာပေးပါမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၁၂၃

လျှံစန်းက....

“ရှိတယ်... ကျုပ်အဖေကို သူဌေးတုက ဖမ်းချုပ်ထားတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက....

“ကဲပါ... ဒီကိစ္စကို ကျုပ်ဖြေရှင်းပေးမယ်... ဟုတ်ပြီလား”

ဟုပြောကာ လျှံစန်းကိုခေါ်၍ အခန်းထဲမှထွက်သွားလေ

တော့၏။

ဤအခန်းသည် တုရှောင်လင်း၏သီးသန့်စာကြည့်ခန်းဖြစ်
၏။

စာကြည့်ခန်း၏စားပွဲပေါ်၌ မှန်အိမ်ထွန်းထား၏။

စားပွဲ၏ တစ်ဘက်တစ်ချက်၌ တုရှောင်လင်းနှင့်ထိုက်လုံတို့
ထိုင်နေ၏။

တုရှောင်လင်းက ထိုက်လုံကိုစူးစိုက်ကြည့်ပြီး....

“မင်းက ဘာပြောချင်လို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက....

၁၂၄ ● နန္ဒကျော်သူ

“ဒီလိုပါဆရာ... ဆရာက သူဌေးလီတို့(၄)ယောက်ကိုလျှို
ဝှက်ညွှန်ကြားစာတစ်စောင်စီရေးပြီး ပေးခဲ့တယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲ
လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက သက်ပြင်းချကာ....

“မင်းက ငါ့ကိုတရားခံလိုလာပြီး စစ်ဆေးနေတာလား”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“မဟုတ်ပါဘူး... အခုအခြေအနေမှာ အားလုံးက ဆရာအ
ပေါ် သံသယရှိနေလို့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက မဲ့ပြုံးပြီးကာ....

“မင်းလည်း ငါ့အပေါ် သံသယရှိနေတယ်မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“မဟုတ်ပါဘူး... ကျွန်တော်က အချက်အလက်တွေရှာဖွေ
ပြီး ဆရာကိုကာကွယ်ဖို့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက လေပူတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး....

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ● ၁၂၅

“ဟုတ်တယ်”

ထိုက်လုံက....

“ဘာတွေညွှန်ကြားခဲ့တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက....

“မမှတ်မိတော့ဘူး... အမှန်ပြောရရင် သူတို့(၄)ယောက်ဟာ
ထျန်းခမ်းလုံကိုလုပ်ကြံပြီးတဲ့နောက် ထျန်းခမ်းလုံရဲ့မျိုးဆက်ကလာ
ပြီး လက်စားချေမှာ ကြောက်နေကြတယ်... ဒါကြောင့် ငါက သူတို့ကို
စိတ်ဓာတ်မကျအောင် လုပ်ပေးခဲ့တာပဲ... ဘာတွေရေးခဲ့မှန်း မသိ
ဘူး... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီစာကိုရတော့ သူတို့အတော်ကြောက်လန့်နေ
တဲ့စိတ်က ငြိမ်သက်သွားခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက သက်ပြင်းချကာ....

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ဆရာမှတ်မိသလောက်ကို ပြောပြပါလား”

ဟု တောင်းဆိုလိုက်လေတော့၏။

ထိုနေ့ည နာရီပြန်နှစ်ချက်တီးအချိန်၌ လူဂိုဏ်းတစ်ရပ်သည်

၁၂၆ နန္ဒကျော်သူ

တုရှောင်လင်း၏ခြံဝင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာ၏။

ထိုလူသည် အနက်ရောင်ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး မျက်နှာကိုလည်း အနက်ရောင်ပဝါဖြင့် စည်းနှောင်ထား၏။

သူသည် ပေါ့ပါးလျင်မြန်စွာဖြင့် ခြံဝင်းထဲမှ အစောင့်များကို ဖြတ်ကျော်ကာ အခန်းတစ်ခန်း၏အနီးသို့ရောက်လာ၏။

ထိုအခန်းသည် တုရှောင်လင်း၏ စာကြည့်ခန်းဖြစ်၏။

စာကြည့်ခန်းထဲ၌ တုရှောင်လင်းထိုင်နေ၏။

သူသည် မှန်အိမ်မှ အလင်းရောင်ဖြင့် ကျမ်းစာအုပ်တစ်အုပ်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ ဖတ်ရှုနေ၏။

အနက်ရောင်လူရိပ်သည် ထိုအခန်းသို့ချဉ်းကပ်လာပြီး အခန်းထဲသို့ တစ်ချက်လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် အိမ်ထဲသို့ ဖောက် ဝှင်းဝင်ရောက်သွားလေတော့၏။

ထို့နောက် သူသည် တုရှောင်လင်း၏ အိမ်ဂေဟာတစ်ခုလုံးကို နှိပ်စပ်အောင် မွေ့နှောကာရှာဖွေနေ၏။

သို့သော် သူသည် မိမိရှာဖွေနေသောအရာကို မတွေ့ရသဖြင့် စိတ်ပျက်သွား၏။ နောက်ဆုံး၌ လက်လျှော့ကာ အိမ်ထဲမှပြန်ထွက်လိုက်၏။

ထိုစဉ် လူတစ်ယောက်က သူ၏ရှေ့၌လမ်းပိတ်၍ ရပ်နေ၏။

အန္တရာယ်စက္ကနက် (ဒု-သိမ်း) ၁၂၇

ထိုလူသည် တုရှောင်လင်းပင် ဖြစ်၏။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသောလူသည် မိမိ၏ရှေ့မှ တုရှောင်လင်းက လမ်းပိတ်၍ရပ်နေသည်ကိုမြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး မျက်နှာကိုဖုံးကွယ်ထားသော အနက်ရောင်ပဝါကို ဖြုတ်ချလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် -သူ၏မျက်နှာပေါ်ထွက်လာ၏။

တုရှောင်လင်းသည် ထိုလူ၏မျက်နှာကိုမြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ အံ့သြဟန်ဖြင့်....

“လျှံစန်း... မင်း... ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက အေးတိအေးစက်လေသဖြင့်....

“ကျွန်တော့်အဖေကို လာရှာတာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက သက်ပြင်းချကာ....

“မင်းက ရှောင်ထုန်းရဲ့ စကားကိုယုံနေတာကို....”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက....

“ကျွန်တော်က ဘယ်သူပြောတာမှ မယုံဘူး... ဒါပေမယ့် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ စစ်ဆေးစုံစမ်းချင်လို့ပါ”

၁၂၈ ၀ နန္ဒကျော်သူ

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက ဦးခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

“ကောင်းတယ်... မင်းရဲ့စိတ်ဓာတ်ကိုသဘောကျတယ်...”

ဒါနဲ့ ကျုပ် မင်းနဲ့စကားပြောချင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါ”

တုရှောင်လင်းက....

“လာ... ကျုပ်နဲ့လိုက်နဲ့”

ဟုပြောကာ လျှံစန်းကိုစာကြည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွား

လေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

တုရှောင်လင်းသည် အခန်းထဲ၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်း

လျှောက်နေ၏။

အတန်ကြာမှ ခြေလှမ်းကိုရပ်တန့်လိုက်ပြီး....

“မင်းရဲ့အဖေကို ရှာတွေ့သလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၁၂၉

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက....

“မင်းထပ်ပြီးရှာချင်သေးတယ်ဆိုရင် ရှာပါ... ကျုပ် ဘာမှမပြောပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“မရှာတော့ပါဘူး”

တုရှောင်လင်းက သက်ပြင်းချကာ....

“ကျုပ်က မင်းကို ဘာမှလိမ်ညာပြောဖို့ အကြောင်းမရှိဘူး...”

နောက်ပြီး ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ မင်းရဲ့အဖေကို ဖမ်းချုပ်ထားရမှာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထား၏။

ကျောင်းဆရာ၏ရှေ့၌ထိုင်နေသော ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ဦးခေါင်းကို ငုံ့ထား၏။

တုရှောင်လင်းက သက်ပြင်းချရင်း....

“ဒီမှာလျှံစန်း... မင်းကြားခဲ့တဲ့သတင်းက တစ်ဝက်မှန်ပြီး တစ်ဝက်မှားနေတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်း၏စကားကြောင့် လျှံစန်းသည် တုရှောင်လင်း

၁၃၀ နန္ဒကျော်သူ

ကို တအံ့တသြဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက....

“တစ်ဝက်မှန် တစ်ဝက်မှားဆိုတာက မင်းအဖေမသေသေးဘူးဆိုတာ မှန်တယ်... ဒါပေမယ့် ငါက မမ်းချုပ်ထားတယ်ဆိုတာက မှားတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက တုရှောင်လင်းကိုငေးကြည့်ရင်း....

“အဖေမသေဘူးဆိုတာ အမှန်ပဲပေါ့ဟုတ်လား”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက သက်ပြင်းချကာ....

“ဟုတ်တယ်”

လျှံစန်းက....

“ဒါဖြင့်... ကျွန်တော်အဖေက ဘယ်မှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်သွားပြီး

သက်ပြင်းချကာ....

“ဒီစကားကို ငါက ပြောလိုက်ရင် မင်းရဲ့ မွေးစားအဖေပေါ် သစ္စာဖောက်ရာရောက်မယ်... ဒါပေမယ့် မင်းသိတယ်ထင်တယ် ငါပြောပြမယ်”

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၁၃၁

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက တုရှောင်လင်း၏စကားကြောင့် တုရှောင်လင်းကို နားမလည်နိုင်သောမျက်လုံးဖြင့် ကြည့်နေ၏။

တုရှောင်လင်းက....

“မင်းရဲ့ အဖေဟာ သူဌေးလီရဲ့ အိမ်မှာပဲရှိတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုစကားကြောင့် လျှံစန်းသည် အံ့သြသွားပြီး....

“ဗျာ... သူဌေးလီရဲ့ အိမ်မှာ ဟုတ်လား”

ဟု တအံ့တသြဖြင့် ပြန်မေးလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်တယ်”

လျှံစန်းက မယုံကြည်ဟန်ဖြင့် ဦးခေါင်းကိုခါယမ်းကာ....

“မဟုတ်ဘူး... မဖြစ်နိုင်ဘူး... သူဌေးလီရဲ့ အိမ်မှာဆိုရင် ဘာ

ဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်အဖေကို မတွေ့ရတာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက သက်ပြင်းချကာ....

“မင်းယုံမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါ သိတယ်... မင်းအဖေက အခြေအနေအရ မင်းနဲ့မတွေ့အောင် ရှောင်နေရတာ”

ဟု ဖြောလိုက်၏။

၁၃၂ နန္ဒကျော်သူ

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“အခြေအနေအရ... ဘာအခြေအနေအရလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက လျှံစန်းကိုစေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး....

“မင်းအဖေဟာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး လူသတ်သ

မား ဖြစ်နေပြီဆိုရင် မင်း ယုံပျံ့မလား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်း၏စကားကြောင့် လျှံစန်းသည် ထိတ်လန့်
တုန်လှုပ်သွားပြီး....“ဗျာ... ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး လူသတ်သမားဟုတ်
လား”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်တယ်”

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... ခင်ဗျားလိမ်ပြောတာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်း၏အသံက ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ထွက်လာ၏။

ထို့ကြောင့် အိမ်တော်အစောင့်များသည် လျှံစန်း၏အသံ

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၁၃၃

ကြောင့် တုရှောင်လင်း၏အခန်းသို့ အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာကြ
ပြီး အခန်းတံခါးကိုခေါက်ကာ....

“သခင်ကြီး... သခင်ကြီး...”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက လျှံစန်းကိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး... ကိုယ့်နေရာကိုယ်ပြန်ကြ”

ဟု အခန်းထဲမှပြန်ပြောလိုက်၏။

ပြီးမှ တုရှောင်လင်းက သက်ပြင်းချကာ....

“သူဌေးဝမ်းကို မင်းအဖေက သတ်တာလို့ပြောရင် မင်းက

ပိုပြီးယုံမှာ မဟုတ်ဘူး... ဒါပေမယ့် ဒါတွေက အဖြစ်မှန်တွေပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... သူဌေးဝမ်းကို ဘာကြောင့်သတ်ရမှာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“အမှန်တော့ မင်းအဖေဟာ သူဌေးလီရဲ့အမိန့်အတိုင်း လုပ်

ရတာ... သူဌေးလီက မင်းအဖေကိုကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးလူ

သတ်သမားဖြစ်အောင် မွေးထားတာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ...

“မဟုတ်ဘူး... ခင်ဗျားလိမ်နေတာ... သူဌေးလီက ဘာဖြစ်လို့ သူဌေးဝမ်းကိုသတ်ရမှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက ပြုံးကာ...

“ပတ္တမြားတစ်လုံးကြောင့် သတ်တာလို့ပြောရင် မင်းယုံမှာလား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်း၏စကားကြောင့် လျှံစန်းသည် မျက်လုံးပြူးကာ...

“ပတ္တမြား ဟုတ်လား... ဘယ်က ပတ္တမြားလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက သက်ပြင်းချကာ...

“ထျန်းခမ်းလုံကိုလုပ်ကြပြီးတော့ ထျန်းခမ်းလုံရဲ့ ကျန်ခဲ့တဲ့ သေတ္တာထဲမှာ အလွန်အဖိုးတန်တဲ့ ပတ္တမြားတစ်လုံးကို ရခဲ့တယ်... ဒီပတ္တမြားကို လောလောဆယ် ခွဲဝေယူဘဲ သိမ်းထားပြီး အခြေအနေအေးချမ်းတဲ့အခါမှ ခွဲဝေယူဖို့ သူဌေးလီက ပြောခဲ့တယ်... ဒီတော့ ပတ္တမြားကို ဘယ်သူသိမ်းမလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြတယ်... ငါက သိုင်းသမားဆိုတော့ ငါ့ကိုမယုံဘူး... ချောင်ဖုံးကလည်း စာပေပညာ

ရှင်ဆိုတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး... တန်ယုလိန်က မန်ချူးကိုယ်ရံတော်ဆိုတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး... ဒါနဲ့သူဌေးလီက သူဌေးဝမ်းဆီမှာအပ်ထားဖို့ အဆိုပြုတယ်... သူဌေးဝမ်းက မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ချမ်းသာတဲ့လူဖြစ်လို့ ငါတို့အားလုံးက သဘောတူပြီး ပတ္တမြားကိုသူဌေးဝမ်းလက်ထဲ အပ်လိုက်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဘာမျှဝင်မပြောဘဲ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေ၏။

တုရှောင်လင်းက လည်ချောင်းတစ်ချက်ရှမ်းလိုက်ပြီး စကားကိုဆက်၍ ပြောလိုက်၏။

“ထျန်းခမ်းလုံ သေပြီး တစ်နှစ်ကြာတဲ့အခါ ငါတို့အားလုံး ပတ္တမြားကို ခွဲဝေယူဖို့ သူဌေးဝမ်းဆီသွားခဲ့တယ်... အဲဒီအခါမှာ သူဌေးဝမ်းက ပတ္တမြားပျောက်သွားပြီလို့ ပြောခဲ့တယ်... အဲဒီအချိန်မှာ မန်ချူးအစိုးရကပြုတ်ကျသွားတော့ သူဌေးလီနဲ့တန်ယုလိန်တို့လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူးပေါ့... ငါနဲ့ချောင်ဖုံးဆိုဖို့ပြီး ဝေးသေး... အဲ သူဌေးဝမ်းကကောင်းတာက မြို့တော်ဝန်ဟာ သူဌေးဝမ်းရဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်နေတယ်... ဒါကြောင့် ငါတို့က သူဌေးဝမ်းကို ဘာမှမလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး”

တုရှောင်လင်းသည် စကားကိုများများပြောလိုက်ရသောကြောင့် အာခြောက်သွားဟန်ဖြင့် မိရိပေါ်မှ အရက်အိုးကိုလှမ်းယူကာ

အရက်တစ်ခွက်ကိုငဲ့၍ သောက်လိုက်၏။

ထို့နောက် အရက်တစ်ခွက်ကိုငဲ့ပြီး လျှံစန်းကိုလှမ်းပေးလိုက်၏။ ပြီးမှ သူသည် သူ၏စကားကိုဆက်၍ ပြော၏။

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူဌေးလီက အခဲမကျေဘူး... တစ်နေ့နေ့မှာ သူဌေးဝမ်းလက်ထဲက ပတ္တမြားကိုရအောင်ပြန်ယူမယ်လို့ ငါ့ကိုပြောခဲ့ဖူးတယ်... နောက်တော့ သူဌေးလီက မင်းရဲ့အဖေကို နယ်ခြားဒေသလွှတ်လိုက်တယ်... ပြီးတော့ မင်းအဖေသေပြီလို့ သတင်းလွှင့်ခဲ့တယ်... အဲဒီနောက် သူဌေးလီက မင်းရဲ့အဖေကို ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံး လူသတ်သမားဖြစ်အောင် လျှို့ဝှက်ပြီး လေ့ကျင့်ပေးခဲ့တယ်... ပြီးတော့ လိုအပ်တဲ့အချိန်မှာ သူက မင်းအဖေကိုခိုင်းစေခဲ့တယ်”

လျှံစန်းသည် တုရှောင်လင်းကိုစူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒီအကြောင်းတွေကို ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့သိနေတာလဲ... ဘာဖြစ်လို့ သူဌေးဝမ်းကို သတိမပေးရတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက ပြုံးကာ...

“ငါက ငါ့ရဲ့သေတွင်းကို ငါတူးပါ့မလား”

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ...

“ခင်ဗျား ဘာပြောပြော ကျုပ် မယုံဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက ပခုံးတွန့်ကာ...

“မင်း ယုံမှာပါ... ကျုပ်အသတ်ခံရတဲ့အချိန်ကျရင် မင်း ယုံလာမှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“ခင်ဗျား ဘာပြောတာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ...

“မင်းအဖေက နောက်ထပ်လူတစ်ယောက်ကို သတ်လိမ့်မယ်... အဲဒီလူက ငါပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက တုရှောင်လင်းကိုစူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားက သူဌေးလီအပေါ် အပြစ်ပုံချနေတာပဲ... ထျန်းခမ်းလိုကို လုပ်ကြံတဲ့ကိစ္စမှာ ခင်ဗျားက အဓိကလုပ်”

တုရှောင်လင်းက...

“ငါ ဘာမှမပြောတော့ဘူး... ငါ သေသွားတဲ့အခါ ဘယ်သူ လက်ချက်ဆိုတာ မင်းဘာသာ မင်း သိလာလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

၁၃၈ ❀ နန္ဒကျော်သူ

လျှံစန်းက...

“ကောင်းပြီလေ... ကျုပ်ပြန်ပြီ... သူဌေးလီကိုမေးကြည့်မယ်... မဟုတ်ရင်... ခင်ဗျားနဲ့လာပြီး စာရင်းရှင်းမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက လက်ကာပြကာ....

“အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့... တော်တော်ကြာ သူဌေးလီက ကျုပ်အပေါ် ရန်ငြိုးထားနေပါဦးမယ်”

လျှံစန်းက...

“စိတ်ချပါ... ခင်ဗျားဆီက သိတာလို့ ကျုပ်မပြောပါဘူး... ကျုပ်ဘာသာကျုပ် လှည့်ပတ်မေးပါမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် တုရှောင်လင်းကိုနှုတ်ဆက်၍ တုရှောင်လင်း၏အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့လေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

လျှံစန်းသည် တုရှောင်လင်း၏အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့၏။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး လူသူကင်းရှင်းကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၃၉

လရောင်က ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလွှမ်းမိုးထား၏။

လျှံစန်းသည် တုရှောင်လင်း၏စကားများကြောင့် ဦးခေါင်းထဲ၌အတွေးများ ရှုပ်ထွေးနေ၏။

တုရှောင်လင်း၏စကားများအရ မိမိ၏မွေးစားဖခင် သူဌေးလီသည် ယခုကိစ္စတစ်ရပ်လုံးကို ချုပ်ကိုင်ကြိုးဆွဲနေသူ ဖြစ်နေ၏။

ထို့အပြင် မိမိ၏ဖခင်အရင်းသည် လူသတ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်ကာ သူဌေးလီ၏ခိုင်းစေသမျှကို လုပ်ဆောင်ပေးနေရ၏။

မဖြစ်နိုင်။ လျှံစန်းသည် တုရှောင်လင်း၏စကားကိုမယုံပါ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်ပါစေ။ တုရှောင်လင်း၏စကားနှင့် ရှောင်ထွန်း၏စကားများထဲ၌ တူညီသောအချက်တစ်ချက် ပါရှိ၏။

ထိုအချက်မှာ မိမိ၏ဖခင် အသက်ရှင်နေသေးသည်ဟူသော အချက်ပင် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် သူ၏ဖခင်ကိုစုံစမ်းရှာဖွေရမည်ဖြစ်၏

အကယ်၍သာ မိမိ၏ဖခင်ကို စုံစမ်းရှာဖွေ၍တွေ့ရှိပါက ယခု ခုဖြေရှင်း၍မရသော ပုစ္ဆာအတွက် အဖြေတစ်ချို့တစ်ဝက်ကို ရရှိမည် ဖြစ်၏။

လျှံစန်းသည် ထိုသို့စဉ်းစားရင်း မိမိက မိမိ၏ဖခင်အသက်ရှင်နေသေးကြောင်းကို သူဌေးလီအား ထုတ်ဖော်ပြောဆိုစဉ်က သူဌေးလီသည် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားခဲ့၏။

အဘယ်ကြောင့်နည်း။

သူဌေးတုပြောသကဲ့သို့ သူဌေးလီက မိမိ၏ဖခင်ကိုလူသတ်
သမားအဖြစ် မွေးမြူကာ လူသတ်ခိုင်းနေ၍လော့...။

ဤသို့ဆိုလျှင် သူဌေးတု၏စကားသည် မှန်သွားနိုင်၏။

သူဌေးတု၏စကားသာမှန်သွားပါက ယခုဖြစ်ပျက်နေသော
ကိစ္စအားလုံးသည် သူဌေးလီ၏ကြိုတင်စည်မှုများပင် ဖြစ်လိမ့်မည်
ဖြစ်၏။

မဖြစ်နိုင်ပါ။ မိမိသည် သူဌေးလီနှင့်ငယ်စဉ်ကတည်းက
နေထိုင်ခဲ့ရ၏။ သူဌေးလီ၏စိတ်မှာ ဤမျှရက်စက်သူမဟုတ်ပါ။

ဤသို့ဆိုလျှင် လျှံစန်းသည် ဆက်လက်၍ မစဉ်းစားတော့
ပါ။ သူသည် လေပူတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။

ထိုစဉ် ရုတ်တရက် လမ်းခလယ်ခေါင်၌ လူတစ်ယောက်
သည် မလှုပ်မယှက်ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုလူသည် မီးခိုးရောင်အင်္ကျီကိုဝတ်ဆင်ထား၏။ ဦးခေါင်း
ပေါ်၌ ဝါးခမောက်ဆောင်းထား၏။ ကျော၌ ဓားတစ်လက်လွယ်
ထား၏။

လျှံစန်းသည် ထိုလူကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ခြေလှမ်းရပ်တန့်
သွား၏။ လျှံစန်းသည် ထိုလူကိုစူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ဦးခေါင်းပေါ်၌ ခမောက်ဆောင်းထားသဖြင့် ထိုလူ၏မျှ

နာကိုပီပီပြင်ပြင် မတွေ့ရပါ။

ထိုစဉ် ထိုလူထံမှ အေးတိအေးစက်အသံပေါ်ထွက်လာ၏။

“မင်းက လျှံစန်းလား”

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ...

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

ထိုလူက...

“မင်း သိဖို့မလိုဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ပြီး ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်၏။

“ချွမ်း...”

တိတ်ဆိတ်သောပတ်ဝန်းကျင်၌ ဓားကို ဓားအိမ်မှဆွဲထုတ်
လိုက်သောအသံသည် ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ထွက်လာ၏။

ဓား၏အရောင်သည် လရောင်အောက်၌ ဝင်းခနဲလက်သွား
၏။

ဓား၏အေးစိမ့်သောအငွေ့အသက်က လျှံစန်း၏ခန္ဓာကိုယ်
တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းမိုးသွား၏။

လျှံစန်းသည် မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ထိုလူကိုစူးစိုက်ကြည့်နေ
၏။

ထို့ကြောင့် ထိုလူ၏ဓားပေါ်၌ နဂါးရုပ်ထွင်းထုထားသည်ကို
တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုလူသည် ဓားကို လေထဲ၌ တစ်ချက်ဝေယမ်းလိုက်ပြီး လျှံစန်းကို လျှပ်တစ်ပြက် တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့်လျှံစန်းသည် နောက်သို့ခုန်ဆုတ်လိုက်ပြီး ခါး၌ ချိတ်ဆွဲထားသောဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

“ဇွမ်း...”

ထို့နောက် လျှံစန်းသည် ထိုလူ၏တိုက်ခိုက်မှုကိုတုံ့ပြန်လိုက်၏။ ဓားနှင့်ဓားချင်း ထိတွေ့သံပေါ်လာ၏။

“ထန်... ထန်... ထန်...”

ဓားနှင့်ဓားချင်းထိတွေ့ရာမှ မီးပွင့်ကလေးများ ဖြာထွက်လာ၏။

လျှံစန်းသည် ထိုလူနှင့်သိုင်းကွက်(၃)ကွက်ခန့် တိုက်ခိုက်ပြီး သည်နှင့် ထိုလူသည် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော လူသတ်သမားဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။

ထို့ကြောင့် လျှံစန်းသည် ထိုလူ၏ဓားချက်ကိုခုခံရင်း...

“မင်းကို ဘယ်သူကလွှတ်လိုက်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုလူက ဘာမျှပြန်မပြောပါ။

သူသည် ဓားကိုဝေယမ်းကာ လျှံစန်းကိုတကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် လျှံစန်းသည် ထိုလူ၏ဓားချက်များကို ဂရုစိုက်၍ ခုခံလိုက်ရ၏။

သို့တိုင်အောင် ထိုလူ၏ဓားချက်တစ်ချက်က လျှံစန်း၏ဝမ်းဗိုက်ကိုရှပ်၍ ထိမှန်သွား၏။

လျှံစန်း၏အင်္ကျီစုတ်ပြဲသွားပြီး သွေးများ စီးကျလာ၏။ လျှံစန်းက နောက်သို့ကပျာကယာ ဆုတ်လိုက်ရ၏။

ရုတ်တရက် ထိုလူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လေထဲ၌ဝဲပျံလာပြီး လျှံစန်းထံသို့ရောက်လာ၏။

လျှံစန်းသည် ရင်ထဲ၌ထိတ်လန့်သွားပြီး လက်ထဲမှဓားဖြင့် ဝေယမ်းလိုက်၏။

“ထန်...”

ဓားနှင့်ဓားချင်းထိသံပေါ်ထွက်လာပြီး လျှံစန်း၏လက်တစ်ခုလုံး ထိကျည်သွား၏။

လက်ထဲ၌ကိုင်ထားသောဓားလည်း အဝေးသို့လွင့်စဉ်သွား၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ထိုလူ၏ခြေထောက်က လေထဲ၌ မြောက်တက်လာပြီး လျှံစန်း၏ရင်ဝသို့ ရောက်လာ၏။

လျှံစန်းသည် ကပျာကယာ ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။ သို့သော် သူသည် ထိုလူ၏ခြေထောက်ကိုလွှတ်အောင်မရှောင်နိုင်ခဲ့ပါ။

၁၄၄ ၉ နန္ဒကျော်သူ

ထို့ကြောင့် ထိုလူ၏ခြေထောက်က လျှံစန်း၏ရင်ဝကိုထိမှန်
သွား၏။

“ဝုန်း...”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ လျှံစန်း၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အဝေးသို့
လွင့်စင်သွားလေတော့၏။

လျှံစန်းသည် လမ်းမပေါ်သို့ခွေးကျ၊ ဝက်ကျ လဲကျသွား၏။

“ဘုန်း...”

လျှံစန်းသည် လဲကျရာမှ လူးလိမ့်ထလိုက်၏။ ထိုစဉ် သူ၏
အနီးသို့ ခမောက်ဆောင်းထားသောလူက ရောက်လာ၏။

ထိုလူ၏လက်ထဲမှစားက လျှံစန်း၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ကျ
လာ၏။

ထိုစဉ် လျှံစန်းသည် ထိုလူ၏စားကိုငုံသောလက်၌ လက်
ပွားကလေးတစ်ခုရှိသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

ထို့နောက် သူသည် ဘာမျှမသိတော့ပါ။ သူ၏မျက်လုံးထဲ၌
မှောင်မည်းသွား၏။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ဝါဂွမ်းကဲ့သို့ပေါ့ပါးကာ လေထဲသို့လွင့်
မျောသွားပြီး အလွန်နက်ရှိုင်းသော ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ ထိုးကျသွား
သကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရလေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

အသံတွေ ကြားနေရ၏။ မည်သည့်အသံဟု ခွဲခြား၍မရပါ။
အသံများက ဆူညံပြီး လုံးထွေးနေ၏။ ဝေးလိုက် နီးလိုက်
ဖြစ်နေ၏။

အတန်ကြာမှ....

“သတိရလာပြီလား”

ဟူသောအသံကို ပြတ်ပြတ်သားသား ကြားလိုက်ရ၏။
တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အလွန်လေးလံသောမျက်ခွံက ရုတ်တ
ရက် ပေါ့ပါးကာ ပွင့်သွား၏။

မျက်လုံးပွင့်သွားသည်နှင့် လှုပ်ရှားနေသောပုံရိပ်များကို ဝိုး
ဝါးတွေ့ရ၏။

အတန်ကြာမှ ထိုပုံရိပ်များသည် ကြည်ကြည်လင်လင် ဖြစ်
လာ၏။

ပုံရိပ်များ ကြည်လင်လာသည်နှင့် ထိုပုံရိပ်မှာ မိန်းကလေး

၁၄၆ ❁ နန္ဒကျော်သူ

တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း လျှံစန်းက သိလိုက်၏။

ငယ်ရွယ်၍ချောမောလှပသောမိန်းကလေး ဖြစ်၏။ အစိမ်း
ရောင်အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

မိန်းကလေးက ပြုံးကာ....

“သတိရလာပြီလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းသည် မိန်းကလေး၏အမေးကိုမဖြေဘဲ ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် သပ်ရပ်သော အခန်းတစ်ခန်း၏ ခုတင်
တစ်လုံးပေါ်၌ ရောက်ရှိနေသည်ကို သိလိုက်ရ၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အခန်းထဲ၌ မိန်းကလေးအသုံး
ဆောင် ပစ္စည်းများကိုတွေ့ရသဖြင့် အခန်းပိုင်ရှင်မှာ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ဖြစ်ကြောင်းကို သိလိုက်ရ၏။

သူသည် မိမိ၏ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး
မိန်းကလေးကိုကြည့်ကာ....

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကျွန်မက ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ အရေးမကြီးဘူး”

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ❁ ၁၄၇

ဒဏ်ရာက ပြင်းထန်တယ်... ရှင် အနားယူရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက....

“ကျုပ် ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

မိန်းကလေးက ပြုံးကာ....

“ကျွန်မရဲ့အခန်းထဲမှာပါ”

လျှံစန်းက....

“ကျုပ်ကိုကယ်လာတာလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

မိန်းကလေးက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပြီးမှ သူမသည် စားပွဲပေါ်မှ ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကို လှမ်းယူ
သိုက်ပြီး လျှံစန်းထံသို့လှမ်းပေးကာ....

“ရှေး... ဆန်ပြုတ်သောက်လိုက်... ဒါမှ အားရှိမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းသည် ဘာမျှမပြောတော့ပါ။

သူသည် မိန်းကလေး၏လက်ထဲမှ ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကို

၁၄၈ နန္ဒကျော်သူ

လှမ်းယူလိုက်ပြီး သောက်လိုက်၏။

ဆန်ပြုတ်သောက်လိုက်ပြီးနောက် လျှံစန်းသည် နေသာ
ထိုင်သာရှိလာ၏။

သူသည် ကုန်သွားသောဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကို မိန်းကလေး
ထံသို့လှမ်းပေးရင်း...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မိန်းကလေးက ပြုံးကာ လျှံစန်း၏လက်ထဲမှ ဆန်ပြုတ်ပန်း
ကန်အလွတ်ကို လှမ်းယူ၍ စားပွဲပေါ်သို့တင်လိုက်ရင်း...

“ကိစ္စမရှိပါဘူး... လမ်းကြုံလို့ကူညီရတာပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက....

“ဒါနဲ့ကျွန်တော် ဒီရောက်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

မိန်းကလေးက လက်သုံးချောင်းထောင်ပြရင်း....

“(၃)ရက်....”

လျှံစန်းက သက်ပြင်းချကာ....

“လူသတ်သမားကိုတွေ့လိုက်လား”

မိန်းကလေးက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ...

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၁၄၉

တွေ့လိုက်ဘူး”

လျှံစန်းက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

မိန်းကလေးက ပြုံးကာ....

“ကဲ... အနားယူလိုက်ဦး... ရှင့်ရဲ့ဒဏ်ရာ အမြန်သက်သာဖို့
အရေးကြီးတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် မိန်းကလေးသည် စားပွဲပေါ်မှဆန်ပြုတ်ပန်းကန်
ကိုယူ၍ အခန်းထဲမှထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

လျှံစန်းက....

“ဒီမှာ ခဏ....”

ဟု လှမ်း၍ဟန့်တားလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် မိန်းကလေးက လျှံစန်းကိုလှည့်ကြည့်ကာ....

“ဘာပြောချင်လို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက....

“ခင်ဗျားရဲ့နာမည်ကို မသိရဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကျွန်မက အစိမ်းရောင်ကိုသဘောကျတယ်... ဒါကြောင့်

၁၅၀ နန္ဒကျော်သူ

ကျွန်မကို ချင်းချင်းလို့နာမည်ပေးထားတယ်

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် မိန်းကလေးသည် အခန်းထဲမှထွက်သွားလေ
တော့၏။

လျှံစန်းသည် ခုတင်ပေါ်သို့ပြန်လှဲလိုက်ရင်း...

“ချင်းချင်း... ချင်းချင်း...”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

လျှံစန်းသည် သစ်ပင်အောက်၌ထိုင်နေ၏။

မကြာမီ နေဝင်ရိုးချုပ်တော့မည်ဖြစ်၏။

သူသည် ညနေခင်းဆည်းဆာ၏သဘာဝအလှကို ငေး၍
ကြည့်နေ၏။

ဤနေရာသို့ရောက်ရှိနေသည်မှာ (၁၅)ရက်ရှိပြီ ဖြစ်၏။

သူ၏ဒဏ်ရာကလည်း လွန်ခဲ့သော (၄)ရက်ခန့်ကတည်းက
ပျောက်ကင်းသွားပြီဖြစ်၏။

သို့သော် သူသည် ထိုနေရာမှထွက်သွားရန် ဝန်လေးနေ၏

အကြောင်းမှာ သူသည် ချင်းချင်းအမည်ရှိသောမိန်းကလေး

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၁၅၁

ကို သံလေ ၁ ဧဉ်တွယ်မိနေသောကြောင့်ဖြစ်၏။

လျှံစန်းနှင့်ချင်းချင်းတို့တွေ့ဆုံခဲ့သည်မှာ ရက်ပိုင်းမျှသာရှိ
သေး၏။သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ သံယော
ဧဉ်တွယ်တာခဲ့သူများကဲ့သို့ နှစ်ယောက်လုံး၏စိတ်ထဲ၌ ခံစားနေရ၏။ချင်းချင်း၏ဦးလေးမှာ ဆရာလေးချိုဖြစ်၏။ သူသည်
ဆရာလေးချိုနှင့် တစ်ကြိမ်ဆုံဖူးခဲ့၏။ထိုစဉ်က ထိုက်လုံကို တုရှောင်လင်းထဲမှထွက်သွားရန် မိ
မိကိုတိုက်တွန်းခိုင်းခဲ့၏။ယခုလည်း မိမိကိုကယ်တယ်လာသူမှာ ဆရာလေးချိုဖြစ်
၏။လျှံစန်းသည် ချင်းချင်းနှင့် ဆရာလေးချိုတို့နှစ်ယောက်အ
ကြောင်းကို မသိပါ။သို့သော် စက္ကူငှက်ကိစ္စ၌ တတိယလူစုမှာ ဆရာလေးချိုတို့
တူဝရီးဖြစ်နိုင်သည်ဟု ယုံကြည်၏။အကယ်၍သာ ဆရာလေးချိုတို့တူဝရီးသည် စက္ကူငှက်ကိစ္စ
၌ တတိယလူစုဖြစ်ခဲ့လျှင်....လျှံစန်းသည် ဆက်၍မတွေးတော့ပါ။ သူသည် သက်ပြင်း
တစ်ချက်ကိုသာ ချလိုက်၏။

၁၅၂ နန္ဒကျော်သူ

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၁၅၃

ထိုစဉ် ခြံဝင်းထဲသို့ ဆရာလေးချို ဝင်ရောက်လာ၏။

ခြံဝင်းထဲသို့ ဆရာလေးချို ဝင်ရောက်လာသည်နှင့် ချင်းချင်း
က အိမ်ထဲမှထွက်လာ၏။

လျှံစန်းသည် ဆရာလေးချို၏မျက်နှာကို မြင်လိုက်သည်နှင့်
တစ်စုံတစ်ရာထူးခြားမှုရှိကြောင်းကို သိလိုက်၏။

ဆရာလေးချိုက လျှံစန်းကိုတစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ချင်းချင်းက ဆရာလေးချို၏ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကိုကြည့်

ပြီး....

“ဦးလေး... ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဆရာလေးချိုက သက်ပြင်းချကာ.....

“သူဌေးလီ သေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဆရာလေးချို၏စကားကြောင့် လျှံစန်းသည် ထိတ်လန့်တုန်

လှုပ်သွားပြီး....

“ဗျာ... ကျွန်တော့် မွေးစားအဖေသေပြီ ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဆရာလေးချိုက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်တယ်”

လျှံစန်းက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုလိုက်ပြီး....

“ဒါဆို ကျွန်တော်ပြန်မှဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ချင်းချင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“ဘယ်လိုသေသွားတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဆရာလေးချိုက....

“အသတ်ခံရတာ....”

ချင်းချင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“မဟုတ်မှလွဲရော တုရှောင်လင်းရဲ့လက်ချက်ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက နှုတ်ခမ်းကိုတစ်ချက်ကိုလိုက်ပြီး....

“ဒင်းကို ကျုပ် လက်စားချေမယ်”

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်၏။

ထို့နောက် လျှံစန်းသည် နောက်သို့ချာခနဲလှည့်ကာ ခြံဝင်း

ထဲမှပြေးထွက်သွားလေတော့၏။

ချင်းချင်းသည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေရာမှ လျှံစန်း၏

နောက်သို့ပြေးလိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သို့သော် သူမကို ဆရာလေးချိုက....

“မလိုက်နဲ့... သွားပါစေ... သူတို့အချင်းချင်း ပဋိပက္ခဖြစ်မှ
ငါတို့ရဲ့အကြံအစည်အောင်မှာ....”

ဟု ပြောကာ ဟန့်တားလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ချင်းချင်းသည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

“သူ့ကို ဒီကိစ္စထဲမှာ ဝင်မပါစေချင်ဘူး”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်လေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

လီရှူဆင်း၏နဖူးပေါ်၌ သံမှိုတစ်ချောင်း စိုက်ဝင်နေ၏။

လျှံစန်းသည် လီရှူဆင်း၏အလောင်းကို မျက်တောင်မခတ်
ဘဲ ကြည့်နေ၏။

သူ၏မျက်လုံးထဲ၌ ဒေါသဖြစ်ခြင်း၊ ခံပြင်းခြင်းစသောအရိပ်
အယောင်များ ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

သူသည် လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထား၏။

အိမ်တော်ထိန်းက အသုဘအခမ်းအနားအတွက် ပြင်ဆင်
နေ၏။

လျှံစန်းသည် အိမ်သို့ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း အိမ်တော်ထိန်း
က လျှံစန်းကိုဆီးကြို၍ ပြောခဲ့၏။

“သခင်ကြီးက ဘာမှမလုပ်ဖို့မှာခဲ့တယ်”

လျှံစန်းက....

“ဒါ အသတ်ခံရတာ”

အိမ်တော်ထိန်းက....

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် သခင်ကြီးက သူ့ရဲ့လက်ကိုအ
ဖြတ်ခံရပြီးကတည်းက သူ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲသေသေ သက်ဆိုင်ရာ

၁၅၆ နန္ဒကျော်သူ

အာဏာပိုင်ကို အမှုဖွင့်ပြီး မတိုင်ကြားရဘူးလို့ မှာခဲ့ပါတယ်... ဒါ
ကြောင့် သခင်လေး စိတ်ကိုလျော့ပါ... သွားလေသူရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း
ဆောင်ရွက်ပေးပါ”

ဟု ပြောခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် လျှံစန်းသည် အမှုဖွင့်တိုင်ကြားခြင်းမပြုခဲ့ပါ။

သူသည် လိဂ္ဂဆင်း၏အလောင်းဘေး၌ အတန်ကြာအောင်
ရပ်နေပြီးမှ သက်ပြင်းကိုချလိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် လူသတ်သမားသည် နတ်ပါးစပ်ကို
သတ်သွားသောလူသတ်သမားဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်၏။

အကြောင်းမှာ နတ်ပါးစပ်လည်း ယခုကဲ့သို့ နဖူးတွင် သံမှို
ရိုက်သွင်းခံခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့်လူသတ်သမားသည် သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်မားပြီး
သံမှိုကို လက်နက်ပုန်းအဖြစ် အသုံးပြုသူဖြစ်ရမည်ဟု လျှံစန်းက မှတ်
ယူလိုက်၏။

မိမိကိုလုပ်ကြံသော လူသတ်သမား၏လက်၌ လက်ပွားရှိ
၏။

ဗေဒင်ဆရာနတ်ပါးစပ်နှင့် လိဂ္ဂဆင်းကိုသတ်သောလူသတ်
သမားသည် မိမိကိုလုပ်ကြံသော လူသတ်သမားပင်ဖြစ်နိုင်၏။

သို့မဟုတ်ပါက ထိုလူသတ်သမားသည် မည်သူနည်း။ ထိုစဉ်
သူ၏အနီးသို့ ထိုက်လုံရောက်လာ၏။

“ကျုပ် စိတ်မကောင်းပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၁၅၇

လျှံစန်းက ထိုက်လုံကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ထိုက်လုံ... ကျုပ် ခင်ဗျားကိုတစ်ခုပြောပါရစေ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ပြောပါ”

လျှံစန်းက....

“ကျုပ် တုရှောင်လင်းနဲ့စာရင်းရှင်းဖို့ရှိတယ်... ခင်ဗျား ဝင်မ

ပါ၊ပါနဲ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက အံ့သြဟန်ဖြင့်....

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက....

“ခင်ဗျားရဲ့ဆရာက ကျုပ်ကိုလုပ်ကြံတယ်... ကျုပ်ရဲ့မွေး

စားအဖေကိုသတ်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

လျှံစန်းက....

“ကျုပ်ပြောပြီးပြီ... ကျုပ်ကိစ္စကိုဝင်မပါနဲ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် လျှံစန်းသည် နောက်သို့ချာခနဲလှည့်ကာ အခန်း

၁၅၈ ၀ နန္ဒကျော်သူ

ထဲမှထွက်သွားလေတော့၏။

ထိုက်လိုသည် လျှံစန်းကိုနားမလည်နိုင်သောမျက်လုံးများ
ဖြင့်ကြည့်လိုက်ပြီး ဦးခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်၏။

ပြီးမှ သူသည် လျှံစန်း၏နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားလေတော့
၏။

တုရှောင်လင်းက လျှံစန်းကိုအံ့သြသောမျက်လုံးများဖြင့်
ကြည့်နေ၏။

လျှံစန်းသည် အခန်းထဲသို့ဒေါ်ကြီးမောကြီးဖြင့် ဝင်လာ၏။

လျှံစန်း၏နောက်မှ ထိုက်လိုက ကပျာကယာ လိုက်လာ၏။

တုရှောင်လင်းသည် လျှံစန်းကိုကြည့်ပြီး အံ့သြဟန်ဖြင့်....

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက တုရှောင်လင်းကိုဒေါသတကြီးဖြင့် ကြည့်ကာ....

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ရဲ့မွေးစားအဖေကို လုပ်ကြံရတာ
လဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုစကားကြောင့် တုရှောင်လင်းသည် လျှံစန်းကိုမျက်လုံး

ဖြူး၍ ကြည့်ကာ....

“မင်း စကားကိုကြည့်ပြောပါ”

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၀ ၁၅၉

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက....

“ဘာ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လိုက လျှံစန်း၏လက်မောင်းကိုလှမ်းဆွဲပြီး....

“လျှံစန်း... စိတ်ကိုထိန်းပါ”

ဟု ဝင်ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“ထိုက်လို့... ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လိုက....

“သူဌေးလီ အသတ်ခံလိုက်ရတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက ထိတ်လန့်အံ့သြဟန်ဖြင့်....

“ဟုတ်လား... ဘယ်တုန်းကလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက....

“ခင်ဗျားက လုပ်ကြံပြီး အခုမှ မသိချင်ယောင်နေရလား”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက သက်ပြင်းချကာ....

“ကျုပ်... ကျုပ်ရဲ့အခန်းထဲက အပြင်ကိုလုံးဝမထွက်တာ
(၃)ရက် ရှိပါပြီ”

၁၆၀ နန္ဒကျော်သူ

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“မယ့်ဘူး”

တုရှောင်လင်းက....

“ဒါတော့ မင်းရဲ့အပိုင်းပဲ... ကျုပ်မလုပ်တာတော့ အမှန်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက နှုတ်ခမ်းကိုတစ်ချက်ကိုက်ကာ....

“ခင်ဗျားလက်ကိုဖြန့်ပြပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက အံ့သြဟန်ဖြင့်....

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက....

“ကျုပ်ပြောသလို လုပ်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

လက်နှစ်ဖက်ကိုဖြန့်ပြလိုက်၏။

လျှံစန်းက တုရှောင်လင်း၏လက်နှစ်ဖက်ကို သေချာစွာ

ကြည့်လိုက်၏။ တုရှောင်လင်း၏လက်၌ လက်ပွားမရှိပါ။

လျှံစန်းသည် တုရှောင်လင်းထံမှအပြန် လမ်းခရီး၌လူသတ်

သမားနှင့်ကြုံခဲ့ရ၏။

ထိုလူသတ်သမား၏ညာဘက်လက်၌ လက်သန်အပိုတစ်

ချောင်းကို အမှတ်မထင်တွေ့ခဲ့ရ၏။

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၁၆၁

ယခုတုရှောင်လင်း၏လက်၌ လက်ပွားမရှိပါ။ ထို့ကြောင့်

လျှံစန်းသည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။ -

ထိုက်လိုက် လျှံစန်း၏ပခုံးကိုအသာပုတ်ရင်း....

“လျှံစန်း... ကျုပ်ဘက်လိုက်ပြီးပြောတာ မဟုတ်ဘူး... ကျုပ်

ဆရာ အခန်းအောင်းနေတာ (၃)ရက်ရှိပြီ”

ဟု ဝင်ရောက်ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဘာမျှပြန်မပြောပါ။ သူသည် စိတ်လွင့်ဖို့နေသူ

တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ငူငူကြီးရပ်နေ၏။

တုရှောင်လင်းက သက်ပြင်းချကာ....

“လျှံစန်း... သူဌေးလီဟာ ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေပါ... ကျုပ် သူ့အ

တွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး... လူသတ်သမားကို ကျုပ်လည်း ဝိုင်းကူ

ပြီး ဖော်ထုတ်ပေးပါ့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပြီးမှ သူသည် သက်ပြင်းချကာ....

“သူဌေးဝမ်းနဲ့သူဌေးလီကို သတ်တဲ့လူသတ်သမားဟာ မင်း

ရဲ့အဖေမဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဖြစ်နိုင်တာတစ်ယောက်ပဲမိတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက တုရှောင်လင်းကိုစူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

တုရှောင်လင်းက....

“မုရ်ထိုက်....”

၁၆၂. ၀ နန္ဒကျော်သူ

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

လိဂ္ဂဆင်း၏ဈာပနအခမ်းအနား ပြီးသွားပြီဖြစ်၏။ လိဂ္ဂဆင်းကိုလည်း ဂူသွင်း၍ သင်္ဂြိုဟ်ပြီးဖြစ်၏။

လိဂ္ဂဆင်း၏ဆန္ဒအရ လျှံစန်းသည် လိဂ္ဂဆင်း၏အမွေတို့ တစ်ဝက်ကို ဆက်ခံခဲ့ရ၏။

ယခုလျှံစန်းသည် လိဂ္ဂဆင်း၏ အုတ်ဂူရှေ့၌ ဒူးထောက်၍ ထိုင်နေ၏။ သူ၏နံဘေး၌ ထိုက်လုံက ရပ်နေ၏။

အတန်ကြာမှ ထိုက်လုံက လျှံစန်း၏ပခုံးကိုပုတ်ကာ...

“မင်း ဘာလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက....

“ကျုပ်... ဘာမှစဉ်းစားလို့မရဘူး... ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာကိုလည်း တွေးလို့မရဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက....

“ဒါနဲ့ စကားမစပ် မင်းက ကျုပ်ဆရာရဲ့လက်ကို ဘာဖြန့်ဖြန့်ပြနိုင်ရတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက သက်ပြင်းချကာ....

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၀ ၁၆၃

“တုရှောင်လင်းအိမ်က အပြန် လမ်းမှာလူတစ်ယောက်က ကျုပ်ကိုတိုက်ခိုက်ခဲ့တယ်... အဲဒီလူရဲ့ညာဘက်လက်မှာ လက်သန်းပိုတစ်ချောင်းရှိတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဒါကြောင့် မင်းက သူဌေးတုရဲ့လက်ကိုကြည့်ခဲ့တာကို”

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်တယ်”

ထိုက်လုံက လက်ဖျစ်တစ်ချက်တီးလိုက်ပြီး....

“ဟုတ်ပြီ... ငါတို့လက်သန်းပွားရှိတဲ့လူကို လိုက်ပြီး စုံစမ်းရင် အဖြေတစ်ခုရမှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်တို့ဘယ်သူ့ကိုစပြီး စုံစမ်းမလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက တစ်ချက်စဉ်းစားကာ....

“မရဲ့ထိုက်....”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံ၏စကားကြောင့် လျှံစန်းသည် ထိုက်လုံကိုမေးကြည့်လိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှထလိုက်လေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

၁၆၄ ● နန္ဒကျော်သူ

ပျော်တော်ဆက်စားသောက်ဆိုင်သည် လူစည်ကားနေပြီ ဖြစ်၏။

ထိုက်လုံနှင့်လျှံစန်းတို့သည် စားပွဲ၌ထိုင်ကာ ဆိုင်ထဲသို့ဝင် ရောက်လာသူများကို ကြည့်နေ၏။

အမှန်မှာ သူတို့သည် မုရုံထိုက်ကိုလာရောက်စောင့်ဆိုင်းနေ ခြင်း ဖြစ်၏။

အကြောင်းမှာ မုရုံထိုက်သည် ဤပျော်တော်ဆက်စား သေ က်ဆိုင်သို့ မကြာခဏလာရောက်ကြောင်း သိထားသော ကြောင့်ဖြစ်၏။

လျှံစန်းက ရှောင်ထျန်း၏အိမ်သို့သွားကာ မုရုံထိုက်ကိုတွေ့ လို၏။

သို့သော် ထိုက်လုံက မလိုအပ်ဘဲ ရှောင်ထျန်းနှင့်ထိပ်တိုင် မတွေ့သင့်ကြောင်းပြောကာ ယခုကဲ့သို့ ဤနေရာ၌ လာရောက် စောင့်နေခြင်း ဖြစ်၏။

အတန်ကြာသောအခါ လျှံစန်းက စိတ်မရှည်သောလေး

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ● ၁၆၅

ဖြင့်...

“မလာတော့ဘူးထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးကာ...

“လာမှာပါ”

လျှံစန်းက...

“ကျုပ်တို့စောင့်နေမှန်းသိလို့ မလာတော့ဘူးထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ပြုံးကာ...

“ကျုပ်တို့ ဒီကိုလာမှန်း သူက ဘယ်လိုလုပ်မိမှာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက...

“ဒီလောက်အချိန်နောက်ကျနေတာ သူက လာဦးမှာလား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ဆိုင်ထဲသို့ မုရုံထိုက်ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက် ရလေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

ဆိုင်ထဲသို့ မုရုံထိုက်ဝင်လာ၏။

ထိုက်လုံက ထိုင်ရာမှထကာ မုရုံထိုက်ကိုလက်ငြေယမ်းပြ

ရင်း...

“ဆရာမ... ဒီမှာ...”

ဟု လှမ်း၍ခေါ်လိုက်၏။

မုရုံထိုက်သည် ထိုက်လုံကိုတွေ့လိုက်သောအခါ ကြောင်
အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

ထိုက်လုံက....

“လာပါ... ကျွန်တော်တို့ညစာစားရင်း စကားပြောရအောင်”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်၏။

မုရုံထိုက်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ထိုက်လုံတို့ထိုင်နေသော
စားပွဲသို့ လျှောက်လာ၏။

သို့သော် မုရုံထိုက်၏ခြေလှမ်းများသည် လမ်းတစ်ဝက်၌ရပ်
တန့်သွား၏။

သူ၏မျက်နှာက ရှုံ့မဲ့သွားပြီး ကြမ်းပေါ်သို့ လဲကျသွား၏။
ထိုအဖြစ်အပျက်ကြောင့် ထိုက်လုံသည် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

ထိုင်ရာမှ ကပျာကယာထကာ မုရုံထိုက်ထံသို့ ပြေးသွား၏။
လျှံစန်းကလည်း ထိုက်လုံ၏နောက်မှ ပြေး၍လိုက်လာ၏။

မုရုံထိုက်လဲကျသွားသောကြောင့် ဆိုင်ထဲ၌ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်
သွား၏။ ထိုက်လုံသည် မုရုံထိုက်ကိုပွေ့ထူလိုက်၏။

မုရုံထိုက်၏နောက်ကျော၌ ဓားမြှောင်တစ်ချင်းစိုက်ဝင်နေ
၏။

ထို့ကြောင့် ထိုက်လုံသည် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ပတ်ဝန်း

ကျင်ကိုတစ်လျှောက် ဝေကြည့်လိုက်၏။

ထိုစဉ် လူရိပ်တစ်ရိပ်သည် လူကြားထဲမှတိုးဝှေ့ကာ ဆိုင်ပြင်
သို့ထွက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထို့ကြောင့် ထိုက်လုံသည် မုရုံထိုက်ကို ကြမ်းပေါ်သို့ပြန်ချ
လိုက်ပြီး လူရိပ်၏နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွား၏။

လျှံစန်းသည် မုရုံထိုက်၏လက်နှစ်ဖက်ကို ကပျာကယာ
ကြည့်လိုက်၏။ မုရုံထိုက်၏လက်၌ မည်သည့်လက်ပွားမျှမရှိပါ။

ထို့ကြောင့် သူသည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး အနီး၌ ဝိုင်း၍
ကြည့်နေသောလူများကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ....

“သူ့ကိုကြည့်ထား... ကျုပ် လူသတ်သမားနောက်ကိုလိုက်
ဦးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ပြီး စားသောက်ဆိုင်ထဲမှပြေးထွက်ခဲ့လေ
တော့၏။

ထိုက်လုံသည် ဆိုင်ထဲမှထွက်သွားသော လူရိပ်ကို မျက်ခြည်
ပြတ်သွား၏။

ထို့ကြောင့် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး လမ်းဘေး၌ထိုင်ချလိုက်
၏။ မကြာမီ သူ၏အနီးသို့ လျှံစန်းရောက်လာ၏။

ထိုက်လုံက လေပူတစ်ချက်မှတ်ထုတ်လိုက်ပြီး....
“မျက်ခြည်ပြတ်သွားတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။
လျှံစန်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“မုရုံထိုက်မှာ လက်ပွားမရှိဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် သူတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်
လိုက်ကြလေတော့၏။

ရှောင်ထျန်းသည် အခန်းထဲ၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်
နေ၏။

မုရုံထိုက်သေဆုံးသွားခြင်းသည် သူမအတွက် လက်ရုံးတစ်
ဖက်ပြုတ်သွားခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ထိုက်လုံနှင့်လျှံစန်းတို့သည် အခန်းထဲ၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်
လမ်းလျှောက်နေသော ရှောင်ထျန်းကိုကြည့်နေ၏။

အတန်ကြာမှ ထိုက်လုံက....

“သဲလွန်စ ရပြီလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှောင်ထျန်းက ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်ပြီး....

“စုံစမ်းနေတာပဲ... ဒါပေမယ့် ဘာမှသဲလွန်စမရှိဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက....

“ကျုပ် ညံ့တာပါ... လူသတ်သမားကို မျက်ခြည်ပြတ်သွား

တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုလိုက်ပြီး....

“ဒါနဲ့စကားမစပ် ခင်ဗျားရဲ့ လူတွေထဲမှာ လက်သန်းအပို
တစ်ချောင်းပါတဲ့လူ မရှိဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်း၏စကားကြောင့် ရှောင်ထျန်းသည် မျက်မှောင်
ကြုတ်ကာ....

“လက်သန်းအပိုတစ်ချောင်း ဟုတ်လား”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်တယ်.. လက်ပွားလေ.. လက်သန်းပွားကိုပြောတာ”

ရှောင်ထျန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

လျှံစန်းက....

“လူသတ်သမားမှာ လက်ပွားရှိတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်ထျန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“ကျွန်မ လူတွေထဲမှာတော့မရှိဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုစဉ် လျှံစန်းသည် တစ်စုံတစ်ရာကိုသတ်ရပြီး....

“ဟာ... ကျုပ်လူတစ်ယောက်ကိုမေ့နေတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် ကပ္ပာကယာထကာ အခန်းထဲမှ ထွက်

သွား၏။

ထိုက်လုံက အံ့သြဟန်ဖြင့်....

“ဘယ်သူလဲ”

ဟု လှမ်းမေးလိုက်၏။

လှံစန်းက....

“အခုပြောလို့မဖြစ်ဘူး”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ လှံစန်း

၏နောက်သို့ပြေးလိုက်သွား၏။

ရှောင်ထုန်းသည် ထိုက်လုံနှင့်လှံစန်းတို့ကို မျက်မှောင်
ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်ပြီးမှ စားပွဲပေါ်၌ တင်ထားသောစားကို

ကောက်ယူကာ ထိုက်လုံတို့၏နောက်သို့ လိုက်သွားလေတော့၏။

မကြာမီ သူတို့သည် အိမ်တစ်အိမ်၏အနီးသို့ရောက်လာ၏

ထိုက်လုံက နားမလည်ဟန်ဖြင့် လှံစန်းကိုကြည့်ကာ....

“မင်းက ချောင်ဖုံးကိုလူသတ်သမားလို့ ထင်နေတာလား

ဟု မေးလိုက်၏။

လှံစန်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“မဟုတ်ဘူး”

ထိုက်လုံက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“ဒါဖြင့် မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ချောင်ဖုံးဆိုကိုလာရတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လှံစန်းက....

“လူသတ်သမားက ချောင်ဖုံးကိုလုပ်ကြံလိမ့်မယ်လို့ ထင်လို့

ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် ချောင်ဖုံး၏အိမ်ကိုကောင်းစွာ မြင်နိုင်
သောနေရာ၌ ပုန်းအောင်း၍ချောင်းကြည့်လိုက်၏။

မကြာမီ ချောင်ဖုံး၏ခြံဝင်းထဲသို့ လူရိပ်တစ်ရိပ်ဝင်ရောက်
လာသည်ကိုမြင်တွေ့လိုက်ရလေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

ချောင်ဖုံးသည် တယောထိုးနေ၏။

သို့သော် သံစဉ်တစ်ဝက်တစ်ပျက်မှာပင် ရပ်တန့်သွား၏။

အကြောင်းမှာ အိမ်ထဲသို့လူတစ်ယောက် ကျူးကျော်ဝင်
ရောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ပင်ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါ
လား။

အိမ်ထဲသို့ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာသူသည် ကြီးမားသော
ဝါးခမောက်ကို ဆောင်းထား၏။

၁၇၂ ● နန္ဒကျော်သူ

မီးခိုးရောင်အင်္ကျီကိုဝတ်ဆင်ထား၏။ နောက်ကျော၌ ဓားတစ်လက်လွယ်ထား၏။

ချောင်ဖုံးက ထိုလူကိုကြည့်ကာ....

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုလူက ချောင်ဖုံး၏အမေးကိုမဖြေဘဲ ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်၏။

“ဗျမ်း....”

တိတ်ဆိတ်သောပတ်ဝန်းကျင်၌ ဓားအိမ်မှဓားဆွဲထုတ်သံ ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ထွက်လာ၏။

မီးရောက်အောက်၌ ဓားရောင်က ဝင်းခနဲလင်းလက်သွား၏။ ဓားပေါ်၌ နဂါးပုံထွင်းထုထား၏။

ထိုလူက ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်သဖြင့် ချောင်ဖုံးသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး ထိုင်ရာမှခုန်ထလိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်....

“မင်း... မင်း....”

ထိုလူက အေးစက်သောလေသံဖြင့်....

“တုရှောင်လင်းက လွှတ်လိုက်တာပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ချောင်ဖုံးက....

“ဘာ... ဘာကိစ္စလဲ”

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ● ၁၇၃

ထိုလူက....

“ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း အသက်ရှင်ရင် ပျင်းဖို့ကောင်းမယ်လို့ပြောပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုလူ၏စကားကြောင့် ချောင်ဖုံးသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး....

“ကျုပ်... ကျုပ်... ဘာအမှားလုပ်မိလို့လဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုလူက ရယ်မောကာ....

“ခင်ဗျားကို ဝမ်ယူနဲ့လီရှူဆင်းက စောင့်နေတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ချောင်ဖုံးက ထိတ်လန့်စွာဖြင့် နောက်သို့ဆုတ်လိုက်၏။ ထိုလူက ရှေ့သို့တစ်လှမ်းချင်းတိုးလာ၏။

ချောင်ဖုံးက တုန်ရီသောအသံဖြင့်....

“သူက ကျုပ်ကိုမသတ်သင့်ဘူး... ကျုပ်... ကျုပ် သူခိုင်းတဲ့အတိုင်းလုပ်ခဲ့တာပဲ... ဘာမှားလို့လဲ”

ထိုလူက....

“ဒါတော့ ကျုပ်မသိဘူး... ကျုပ်လုပ်ရမှာက ခင်ဗျားကိုသတ်ဖို့ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ပြီး ဓားကိုဝှေ့ယမ်းကာ ချောင်ဖုံးကိုခုတ်ချလိုက်၏။

ထိုစဉ် ရုတ်တရက် 'ဝန်း'ဟူသောအသံနှင့်အတူ ပြတင်းပေါက်တံခါးများ ကျိုးပဲ့သွားပြီး အခန်းထဲသို့ လူတစ်ယောက်ဝင်ရောက်လာ၏။

ထိုလူသည် လျှံစန်းဖြစ်၏။ လျှံစန်းသည် အခန်းထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် ဓားကိုဆွဲထုတ်ကာ ခမောက်ဆောင်းထားသောလူကို တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ခမောက်ဆောင်းထားသောလူသည် နောက်သို့ ဆုတ်သွား၏။

ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့တံခါးပွင့်သွားပြီး ထိုက်လုံဝင်ရောက်လာ၏။

ထိုက်လုံသည် အိမ်ထဲသို့ရောက်သည်နှင့် ဓားကိုဆွဲထုတ်ကာ ခမောက်နှင့်လူကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ခမောက်နှင့်လူသည် ဓားကိုဝေယမ်းကာ ထိုက်လုံ၏ဓားချက်များကို ခုခံလိုက်၏။

“ထန်... ထန်... ထန်...”

“ဓားနှင့်ဓားချင်းထိသံ ပေါ်ထွက်လာ၏။ ထိုက်လုံနှင့်လျှံစန်းတို့သည် ခမောက်နှင့်လူကို ဝဲယာမှညှပ် ပူးညှပ်ပိတ် တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ခမောက်နှင့်လူသည် ထိုက်လုံနှင့်လျှံစန်းတို့၏ တိုက်ခိုက်မှုကို တည်ငြိမ်စွာပင် တုံ့ပြန်လိုက်၏။

ထိုက်လုံနှင့်လျှံစန်းတို့သည် နှစ်ယောက်ပူးပေါင်း၍တိုက်ခိုက်နေသော်လည်း ခမောက်နှင့်လူကို အသာစီးမရသေးပါ။

ခမောက်နှင့်လူက သူတို့၏တိုက်ခိုက်မှုကိုတစ်ကွက်ပြီး တစ်ကွက် ချေဖျက်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ထိုက်လုံနှင့်လျှံစန်းတို့သည် ခမောက်နှင့်လူကို တရကြမ်း ဖိ၍ တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ထိုစဉ် လျှံစန်းသည် ခမောက်နှင့်လူ၏ဓားကိုဝှေ့လက်မှ လက်သန်းပွားများကိုမြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

ထို့ကြောင့် လျှံစန်းသည် ထိုက်လုံကိုလှမ်း၍ ပြောလိုက်၏။

“ထိုက်လုံ... သူ့ကိုမလွတ်စေနဲ့ သူက လူသတ်သမားပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်း၏စကားကြောင့် ထိုက်လုံသည် ခမောက်နှင့်လူ၏ ဓားကိုဝှေ့လက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုလူ၏လက်၌ လက်ပွားရှိကြောင်းကိုသိလိုက်ရ၏။

ထိုလူသည် ကြီးမားသောဝါးခမောက်ကိုဆောင်းထားပြီး မျက်နှာကိုအနက်ရောင်ဇာယဝါဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသဖြင့် ထိုလူ၏မျက်နှာကို ဝီဝီပြင်ပြင် မတွေ့ရပါ။

ထိုလူသည် အခြေအနေမဟန်မှန်းသိရသဖြင့် ရုတ်တရက် နောက်သို့လှည့်ကာ ပြတင်းပေါက်မှခန့်ချ၍ ထွက်ပြေးသွားလေတော့၏။ ထိုလူ၏လှုပ်ရှားမှုက အလွန်လျင်မြန်၏။

ထို့ကြောင့် ထိုက်လုံနှင့်လျှံစန်းတို့သည် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ပြီးမှ သူတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လှမ်းကြည့်

၁၇၆- နန္ဒကျော်သူ

ပြီး ကဗျာကယာ ပြတင်းပေါက်မှခန့်ဆင်းကာ ထိုလူ၏နောက်သို့ပြေး
လိုက်သွား၏။

သို့သော် သူတို့သည် အိမ်၏အပြင်သို့ရောက်သောအခါ ထို
လူ၏အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရတော့ပါ။

ထိုစဉ် ရုတ်တရက်....

“အာ....”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်သောသံကိုကြားလိုက်ရ၏။

ထို့ကြောင့် လျှံစန်းနှင့်ထိုက်လုံတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက်ကြည့်လိုက်ပြီး စူးရှစွာ အော်ဟစ်လိုက်သောအသံပေါ်ထွက်
လာသောနေရာသို့ ပြေးလွှားသွားလေတော့၏။

ထိုနေရာသို့ရောက်သောအခါ လူနှစ်ယောက်ကိုတွေ့ရ၏။

တစ်ယောက်က ရပ်နေ၏။ တစ်ယောက်က မြေပေါ်၌လဲ

ကျနေ၏။ ရပ်နေသောလူမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

မြေပေါ်၌ လဲကျနေသူမှာ ခမောက်ဆောင်းထားသောလူ
ဖြစ်၏။

အနီးသို့ရောက်လာသောအခါ ရပ်နေသောမိန်းကလေး
သည် ရှောင်ထွန်းဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုက်လုံက ရှောင်ထွန်းကိုအံ့သြစွာဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး-

“ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်ရောက်လာတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှောင်ထွန်းက....

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၁၇၇

“ရှင်တို့နောက်က လိုက်လာတာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ခမောက်ဆောင်းထားသောလူ၏ ဦးခေါင်းမှခ
မောက်ကို ဆွဲချွတ်လိုက်ပြီး မျက်နှာပေါ်မှဇာပဝါကို ဖယ်ရှားလိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် မယုံကြည်နိုင်အောင် အံ့သြသောမျက်
လုံးများဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

ထိုက်လုံက ခမောက်ဆောင်းထားသောလူ၏ မျက်နှာကို
မြင်တွေ့လိုက်သောအခါ အံ့သြဟန်ဖြင့်....

“ဗေဒင်ဆရာပါလား”

ဟု ရှေ့စွတ်လိုက်၏။

ရှောင်ထွန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“ဗေဒင်ဆရာ ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ထိုလူ၏လက်မှ လက်သန်းကိုအဝိုတစ်ချောင်း

ကြည့်ကာ....

“သူက လူသတ်သမားပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

၁၇၈ နန္ဒကျော်သူ

“ဗေဒင်ဆရာက လူသတ်တယ်... မယုံစရာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လှိုင်စန်းက နှုတ်ခမ်းကိုတစ်ချက်ကိုက်ကာ ထိုလူ၏ခန္ဓာကိုယ်အနံ့အပြားသို့ လက်ဖြင့် စမ်းလိုက်၏။

ထိုလူ၏ အင်္ကျီရှင်ဘတ်ကြားထဲမှ ဓားပါးကလေး(၄) လက်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုဓားပါးကလေးများသည် မုရုံထိုက်၏နောက်ကျော၌ စိုက်ဝင်ခဲ့သောဓားပါးကလေးနှင့် တစ်ပုံစံတည်းဖြစ်နေ၏။

ရှောင်ထွန်းသည် ထိုဓားပါးကလေးကို မြင်တွေ့လိုက်သောခါ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး...

“သူက မုရုံထိုက်ကိုသတ်ခဲ့တာလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

လှိုင်စန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်တယ်... ဒီဓားပါးကလေးနဲ့ သတ်ခဲ့တာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားက သူ့ကိုအရှင်ဖမ်းသင့်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်ထွန်းက ပခုံးတွန့်ကာ...

“ရှင်တို့နှစ်ယောက်က ဘာဖြစ်လို့ မဖမ်းခဲ့တာလဲ”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၁၇၉

လှိုင်စန်းက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“ဒီလူက ဗေဒင်ဆရာကိုသတ်ပြီး ဗေဒင်ဆရာအယောင်ဆောင်ထားတာ ဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်တယ်... ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လှိုင်စန်းက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်တစ်ခုစဉ်းစားလို့ မရသေးဘူး”

ထိုက်လုံက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“ဘာလဲ”

လှိုင်စန်းက...

“သူရဲ့လက်နက်ပုန်းက ဓားပါးကလေးဖြစ်နေတယ်... အမှန်မှာ သံမှိုဖြစ်ရမှာ...”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်ထွန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“ဒါဆို သူက ဗေဒင်ဆရာကိုသတ်တာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

လှိုင်စန်းက...

“ကျုပ်အထင်ပြောရရင် သူနဲ့အတူ လူတစ်ယောက်ရှိဦးမယ်... သံမှိုကိုလက်နက်ပုန်းအဖြစ် အသုံးပြုတဲ့လူပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

၁၈၀ နန္ဒကျော်သူ

ထိုက်လုံက တစ်စုံတစ်ရာကိုစဉ်းစားမိဟန်ဖြင့်....
 “ဟုတ်ပြီ... ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်က ဒီလူကိုမစဉ်းစားမိတာလဲ”
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....
 “ဘယ်သူလဲ”
 ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး....
 “ဆရာလေးချိုလေ... ဆရာလေးချို....”
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 လျှံစန်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....
 “မဖြစ်နိုင်ဘူး”
 ထိုက်လုံက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 လျှံစန်းက....
 “သူတို့က လူသတ်သမားမဟုတ်လို့”
 ထိုက်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး....
 “သူမဟုတ်ရင် ဘယ်သူဖြစ်မှာလဲ”
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 ထိုစဉ် ရုတ်တရက်....
 “တုရှောင်လင်း....”
 ဟု ပြောလိုက်သောအသံပေါ်ထွက်လာ၏။
 ထိုအသံကြောင့် လျှံစန်းဘို့သည် အသံပေါ်ထွက်လာ

လှမ်းကြည့် ခိုက်၏။

ထိုသို့ကြည့်လိုက်သည်နှင့် သူတို့ထံသို့လျှောက်လာနေသော
 ချောင်ဖုံးကိုမြင်တွေ့လိုက်ရလေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

ခြံဝင်းထဲသို့ဝင်ရောက်လိုက်သည်နှင့် ထိုက်လုံသည် မျက်
 မှောင်ကြုတ်သွား၏။

အကြောင်းမှာ ခြံဝင်းတစ်ခုလုံး မီးရောင်များထိန်လင်းနေပြီး
 အစောင့်များသည် ပျာယာခတ်နေ၏။

ခြံဝင်းကြီးကြပ်ရေးမှူးသည် ထိုက်လုံကိုမြင်တွေ့လိုက်သည်
 နှင့် ဦးညွှတ်၍ ဂရုပြုလိုက်၏။

ထိုက်လုံက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ကြီးကြပ်ရေးမှူးက သက်ပြင်းချကာ....

“ဝမ်းနည်းပါတယ်... သခင်ကြီး သေသွားပါပြီ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကြီးကြပ်ရေးမှူး၏စကားကြောင့် ထိုက်လုံသည် မယုံကြည်
 နှင်အောင် အံ့သြသွားပြီး လျှံစန်းကိုလှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ အိမ်ထဲသို့ခြေ

၁၈၂ နန္ဒကျော်သူ

လှမ်းကျကျဖြင့် ဝင်ရောက်သွားလေတော့၏။

တုရှောင်လင်းသည် သေဆုံးနေပြီဖြစ်၏။ တုရှောင်လင်း၏ နဖူး၌ သံမှိုတစ်ချောင်း စိုက်ဝင်နေ၏။

လျှံစန်းသည် တုရှောင်လင်း၏အလောင်းကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ထိုက်လုံ... ခင်ဗျားရဲ့ ဆရာဟာ တစ်ချိန်က သိုင်းလောကမှာ ကျင်လည်ခဲ့တဲ့သိုင်းသမား မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်တယ်”

လျှံစန်းက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

“ဒါဆို သူ့ကိုလုပ်ကြံဖို့လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ထိုက်လုံက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“မင်းက ဘာကိုပြောချင်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက....

“တုရှောင်လင်းကိုလုပ်ကြံတဲ့လူဟာ တုရှောင်လင်းနဲ့ရင်းနှီး

တဲ့လူပဲဖြစ်ရမယ်လို့ ပြောတာပါ”

ထိုက်လုံက သက်ပြင်းချကာ....

“ဟုတ်တယ်”

လျှံစန်းက....

အနုရုယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၁၈၃

ရှောင်လှမ်းက ကျုပ်တို့နဲ့အတူရှိနေတယ်”

ထိုက်လုံက နှုတ်ခမ်းကိုက်လိုက်ပြီး....

“ကျုပ်တစ်ခုပဲ စဉ်းစားမိတယ်”

လျှံစန်းက....

“ပြောပါ”

ထိုက်လုံက လျှံစန်းကိုစူးစိုက်ကြည့်ပြီး....

“ခင်ဗျားရဲ့အဖေ....”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက အံ့သြကာ....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထိုက်လုံက....

“ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး လူသတ်သမားဟာ ခင်ဗျားရဲ့ အဖေကလွဲပြီး ဘယ်သူရှိဦးမှာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပြီးမှ သူသည် လျှံစန်းကိုစူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ကျုပ်ကိစ္စကို မင်းဝင်ပြီး မစွက်ဖက်ပါနဲ့...”

ဟု ပြောလိုက်၏။

နောက် ထိုက်လုံသည် အခန်းထဲမှခြေလှမ်းကျကျဖြင့် လွှဲသွားလေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

လျှံစန်းသည် တုရှောင်လင်း၏ခြံဝင်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏။
 လမ်းမပေါ်သို့ရောက်သောအခါ သူ၏နံဘေးသို့ မြင်းလှည်း
 တစ်စီးထိုးဆိုက်လာ၏။
 တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မြင်းလှည်း၏ပြတင်းပေါက်မှ လိုက်
 ကာပွင့်လာပြီး ရှောင်ထျန်းကိုတွေ့လိုက်ရ၏။
 ရှောင်ထျန်းက လျှံစန်းကိုပြုံးပြကာ....
 “မြင်းလှည်းပေါ်တက်ပါ”
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 လျှံစန်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး မြင်း
 လှည်းပေါ်သို့တက်လိုက်၏။
 မြင်းလှည်းပေါ်သို့ လျှံစန်းရောက်သည်နှင့် မြင်းလှည်းက
 စတင်မောင်းနှင်လိုက်၏။
 မြင်းလှည်းထဲ၌ ရှောင်ထျန်းနှင့်လျှံစန်းတို့သည် မျက်နှာချင်း
 ဆိုင်တိုင်နေ၏။
 သို့သော် သူတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမ

ပြောဖြစ်ပါ။ ထို့ကြောင့် မြင်းလှည်းထဲ၌ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။
 အတန်ကြာမှ လျှံစန်းက တံတွေးတစ်ချက်မျှချလိုက်ပြီး....
 “ကျုပ်ကိုခေါ်တာ ကိစ္စရှိလား”
 ဟု မေးလိုက်၏။
 ရှောင်ထျန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....
 “သူဌေးလီက ရှင်ကိုဗေဒင်ဆရာဆီလွှတ်ပြီး သေတ္တာယူခိုင်း
 ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”
 ဟု မေးလိုက်၏။
 လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....
 “ဟုတ်ပါတယ်”
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 ပြီးမှ....
 “ဒါပေမယ့် သေတ္တာထဲမှာ ဘာထည့်ထားမှန်း သူဌေးလီ
 လည်း မသိဘူး... သူဌေးလီက သူဌေးတုနဲ့ လျှံဝှက်ညွှန်ကြားစာအရ
 လုပ်ရတာပါ”
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 ရှောင်ထျန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....
 “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သေတ္တာထဲက ဗေဒင်ဆရာဆီမှာရှိတာ မ
 ဟုတ်လား”
 ဟု မေးလိုက်၏။
 လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

၁၈၆ နန္ဒကျော်သူ

“ဟုတ်ပါတယ်”

ရှောင်ထွန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“နတ်ပါးစပ်ကျိုကုန်းဆိုတာ ဗေဒင်ဆရာရဲ့ နာမည်အရင်း
မဟုတ်ဘူး... သူ့ရဲ့ နာမည်အရင်းက ရှောက်ကျိုက်တဲ့... သူက (၉)
ယောက်မြောက်သားဖြစ်လို့ ရှောက်ကျိုက်လို့မှည့်ထားတာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လွှဲစန်းက ရှောင်ထွန်း၏စကားကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် ဦး
ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်ဖြင့် နားမလည်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်ထွန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“နောက်တော့ နားလည်လာပါလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လွှဲစန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“ဒါနဲ့စကားမစပ် အခု ဘယ်သွားမှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှောင်ထွန်းက ပြုံးကာ....

“မန်ချူးဥယျာဉ်ကိုသွားမှာ....”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လွှဲစန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ရှင်း....

“ကျုပ်က ဘာလိုက်လုပ်ရမှာလဲ”

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၁၈၇

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှောင်ထွန်းက ပြုံးကာ....

“ကျွန်မကို သေတ္တာကူရှာပေးပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လွှဲစန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“သေတ္တာက မန်ချူးဥယျာဉ်ထဲမှာလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှောင်ထွန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်တယ်”

လွှဲစန်းက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

“သေတ္တာထဲမှာ ဘာတွေပါလို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှောင်ထွန်းက ပြုံးကာ....

“သေတ္တာကိုတွေ့တော့ သိရမှပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လွှဲစန်းက ဘာမျှပြန်မပြောတော့ပါ။

သူသည် မြင်းလည်းနံရံကိုမှီ၍ သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်
လိုက်လေတော့၏။

ဧည့်ခန်းထဲ၌ လူတစ်ယောက်ရောက်နေ၏။

ထိုလူသည် ဆရာလေးချိုဖြစ်၏။

ထိုက်လုံသည် ဆရာလေးချိုကိုအံ့သြသောမျက်လုံးများဖြင့်

ကြည့်လိုက်၏။

ဆရာလေးချိုက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“သူဌေးတုရဲ့သတင်းကိုကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“ဝမ်းနည်းကြောင်းပြောဖို့ လာတာလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဆရာလေးချိုက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“အကူအညီတောင်းချင်လို့ပါ”

ထိုက်လုံက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“အကူအညီ ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဆရာလေးချိုက....

“ဟုတ်ပါတယ်”

ထိုက်လုံက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“ဘာ အကူအညီလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဆရာလေးချိုက ပြုံးကာ....

“သူဌေးလိက လျှံစန်းကိုပေးခင်ဆရာဆီက သေတ္တာသွားယူ
ခိုင်းခဲ့ပါတယ်... ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး သိချင်လို့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“ဘာဖြစ်လို့ လျှံစန်းကိုမမေးတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဆရာလေးချိုက ပြုံးကာ....

“သူဌေးလိက သူဌေးတုရဲ့လျှံဝက်ညွှန်ကြားစာကိုဖတ်ပြီးမှ
လျှံစန်းကိုခိုင်းခဲ့တာပါ... ဒါကြောင့် သူဌေးလိက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုရေး
ခဲ့တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက နှုတ်ခမ်းကိုတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး....

“အမှန်ပြောရရင် ကျွန်တော့်ဆရာက သူတို့ကိုလျှံဝက်စာ
ရေးပေးခဲ့ပါတယ်... အဲဒီတုန်းက သူတို့ဟာ ထျန်းခမ်းလုံရဲ့မျိုးဆက်
က လက်စားလာချေရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဆိုပြီး ထိတ်လန့်နေလို့...

၁၉၀ နန္ဒကျော်သူ

သူတို့ကိုစိတ်ဝင်စားဆင်ခြင်ရေးအနေနဲ့ ပြုလုပ်ခဲ့တာပါ... ဘာမှထူးထူးခြားခြား မရှိခဲ့ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဆရာလေးချိုက....

“ဘာတွေရေးပေးခဲ့တယ်ဆိုတာရော ပြောပြခဲ့သေးလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုက်လုံက....

“ကြာပြီဆိုတော့ ဆရာက မမှတ်မိတော့ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပြီးမှ သူသည် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရဟန်ဖြင့်....

“ဪ... ဆရာက ပြောတယ်... သူက ဘာတွေရေးပေး

တယ်ဆိုတာ မမှတ်မိပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေပါလို့တော့ ဘယ်စာထဲမှာမှ ရေးမပေးခဲ့ဘူးတဲ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံ၏စကားကြောင့် ဆရာလေးချိုသည် မျက်မှောင်

ကြုတ်သွားပြီး....

“အင်း... ကျုပ်တို့ရေလိုက်လွဲနေပြီထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုက်လုံက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“နေပါဦး... ခင်ဗျားတို့က ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိစ္စကိုစိတ်ဝင်စား

နေရတာလဲ”

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၁၉၁

ဟု မေးလိုက်၏။

ဆရာလေးချိုက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

“ကျုပ် ပြောနိုင်တာတစ်ခုတော့ ပြောခဲ့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်မယ်”

ထိုက်လုံက....

“ဘာလဲ”

ဆရာလေးချိုက....

“ခင်ဗျားရဲ့ ဆရာကိုလုပ်ကြံတဲ့လူဟာ လျှံစန်းရဲ့အဖေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် ဆရာလေးချိုသည် ထိုင်ရာမှထကာ ထွက်သွားလေတော့၏။

ဆရာလေးချို၏စကားကြောင့် ထိုက်လုံသည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပြီး ဆရာလေးချို၏နောက်သို့ပြေးလိုက်ကာ....

“ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ပြောနိုင်ရတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဆရာလေးချိုက သက်ပြင်းချကာ....

“ကျုပ်က လျှံစန်းရဲ့အဖေဖြစ်နေလို့”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

၁၉၂ နန္ဒကျော်သူ

ရှောင်ထွန်းသည် (၉)ထပ်စေတီကိုကြည့်နေ၏။
(၉)ထပ်စေတီသည် မန်ချူးဥယျာဉ်၏တောင်ဘက်၌ ရှိ၏။
အတန်ကြာမှ ရှောင်ထွန်းသည် လက်ကိုဝှေ့ယမ်းပြလိုက်
၏။

ရှောင်ထွန်းက လက်ကိုဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်နှင့်ရှောင်
ထွန်း၏တပည့်များသည် (၉)ထပ်စေတီတစ်ခုလုံးကို နေရာလပ်မ
ကျန် လိုက်လံရှာဖွေလေတော့၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“သေတ္တာက ဒီမှာရှိတာလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှောင်ထွန်းက...

“ကျွန်မစဉ်းစားတာမှန်ရင် ဒီမှာပဲရှိရမယ်”

လျှံစန်းက....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရှောင်ထွန်းက ပြုံးကာ....

အန္တရာယ်စက္ကန့် (ဒု-သိမ်း) ၁၉၃

“ဗေဒင်ဆရာရဲ့ မိဘတွေက ဗေဒင်ဆရာကိုမွေးတော့မှ
(၉)ယောက်မြောက် သားရတနာဆိုပြီး (၉)ဂဏန်းပါအောင် မှည့်ခဲ့
တာ ထူးခြားတယ်... တခြားကလေးတွေကို ပထမ... ဒုတိယ စတဲ့
အမည်ပါအောင် နာမည်မပေးခဲ့ဘူး... သူ့ကျမှ နဝမမြောက်လို့ထည့်
ပြီးမှည့်ခဲ့တာ... သူတို့အတွက် ဗေဒင်ဆရာဟာ အထွဋ်အမြတ်ပဲပေါ့”

လျှံစန်းက လက်ကာပြကာ....

“ဟုတ်ပါပြီ... ဒါပေမယ့် အခုကိစ္စနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်ထွန်းက ပြုံးကာ...

“ဆိုတာပေါ့”

လျှံစန်းက...

“ဘယ်လိုဆိုင်တာလဲ”

ရှောင်ထွန်းက (၉)ထပ်စေတီကို လက်ဝှေ့ယမ်းပြရင်...

“မန်ချူးတွေက ဟောဒီ(၉)ထပ်စေတီကို အထွဋ်အမြတ်
ထားတာ... ဒီတော့ မိဘတွေက အထွဋ်အမြတ်လိုသဘောထားပြီး
(၉)ယောက်မြောက် ဗေဒင်ဆရာမှာ သေတ္တာယူခိုင်းတာ... ဘာဖြစ်
လို့လဲ... ဒါဟာ လျှံဝှက်ချက်တစ်ခုပဲ... ပြီးတော့ သူဌေးလီက ရှင်ကို
ကျောက်စိမ်းပြားပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား... အဲဒီကျောက်စိမ်းပြားက
ဘယ်လိုကျောက်စိမ်းပြားလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဘာမျှပြန်မပြောပါ။

၁၉၄ ၉ နန္ဒကျော်သူ

ရှောင်ထွန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး အင်္ကျီရင်ဘတ်ထဲမှ ကျောက်
စိမ်းပြားကိုထုတ်ကာ....

“အမှန်တော့ အဲဒီကျောက်စိမ်းပြားဟာ မန်ချူးခေတ်က
မင်းစိုးရာဇာတွေဆီမှာပဲ ရှိတယ်... ဒီဥယျာဉ်ထဲကို လူတိုင်းဝင်လို့မရ
ဘူး... အဲဒီကျောက်စိမ်းပြားရှိမှဝင်လို့ရတယ်... ဒါကြောင့် ဆက်စပ်
ပြီးတွေးကြည့်ရင် သေတ္တာဟာ ဒီထဲမှာပဲရှိရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်ထွန်း၏စကားကြောင့် လျှံစန်းသည် မျက်မှောင်
ကြွတ်သွားပြီး....

“ဒီကျောက်စိမ်းပြားကို ခင်ဗျား ဘယ်ကရတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှောင်ထွန်းက ရယ်မောလိုက်ပြီး....

“ဗေဒင်ဆရာဆီက ရတာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းသည် ရှောင်ထွန်းကိုစူးစိုက်ကြည့်ကာ....

“ကျုပ်က ဗေဒင်ဆရာကိုပေးခဲ့တာ”

ရှောင်ထွန်းက ပြုံးလျက်....

“ဗေဒင်ဆရာက ကျွန်မကိုပေးတာ”

လျှံစန်းက ရှောင်ထွန်းကိုနားမလည်နိုင်သောမျက်လုံးဖြင့်
ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ဒါဆို... ခင်ဗျား....”

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၁၉၅

ထိုစဉ် လျှံစန်းသည် လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။
ထိုလူက ပြုံးကာ လျှံစန်းထံသို့ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာ

၏။

ထိုလူက ရှောင်ထွန်းကိုဦးခေါင်းညိတ်ပြကာ....

“သူက ဘာမှသိမထားဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ထိုလူကိုမျက်မှောင်ကြုတ်၍ကြည့်ကာ....

“ချောင်ဖုံး... ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်ပြီးရောက်လာတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ချောင်ဖုံးက ပြုံးကာ....

“လျှံစန်း... မင်းကို ကျုပ်တို့မန့်မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

ဟုပြောကာ ရှောင်ထွန်းကို လက်ငေယမ်းပြလိုက်၏။

လျှံစန်းက အံ့သြဟန်ဖြင့် ရှောင်ထွန်းကိုကြည့်ကာ....

“ခင်ဗျားက ထွန်းခမ်းလုံရဲ့သမီး မဟုတ်ဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ချောင်ဖုံးက ပြုံးကာ....

“ထွန်းခမ်းလုံမှာ သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်... အခုလောက်

ဆို အရိုးဆွေးနေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်လိုက်ပြီး....

“ဒါဆို စက္ကူငှက်က....”

၁၉၆ နန္ဒကျော်သူ

ချောင်ဖုံးက ပြုံး၍...

"ကျုပ်တို့ဖန်တီးတာပါ"

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ချောင်ဖုံးကိုနားမလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ကာ...

"ကျုပ်ဖြင့် ဘာမှနားမလည်တော့ဘူး"

ဟု ပြောလိုက်၏။

ချောင်ဖုံးက ပြုံးလိုက်ပြီး...

"တုရှောင်လင်းနဲ့ထျန်းခမ်းလိုဟာ အလွန်ရင်းနှီးတဲ့သူငယ်ချင်းတွေပါ... ဒါပေမယ့် ထျန်းခမ်းလိုက တုရှောင်လင်းထက် နာမည်ပိုကျော်ကြားတော့ တုရှောင်လင်းက ထျန်းခမ်းလိုကိုစိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး မနာလိုဖြစ်နေခဲ့တယ်... ကျုပ်နဲ့မင်းရဲ့ မွေးစားအဖေ လိဂ္ဂဆင်းကလည်း အလွန်ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေတွေပဲ"

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဘာမျှမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေ၏။

ချောင်ဖုံးက...

"တစ်နေ့တော့ လိဂ္ဂဆင်း ငါ့ဆီရောက်လာပြီး မကြာခင် မန်ချူးအစိုးရ ပြုတ်တော့မယ်လို့ ပြောတယ်... အဲဒီအချိန်မှာ တန်ယုလိန်က မြို့တော်ဝန်ဖြစ်တော့ ဘဏ္ဍာတိုက်ကိုဝင်နိုင်ထွက်နိုင်နဲ့ အာဏာရှိတယ်... ဒါနဲ့ငါတို့သုံးယောက်ပူးပေါင်းပြီး မန်ချူးအစိုးရ ဘဏ္ဍာတိုက်ထဲက ရတနာသေတ္တာနှစ်လုံးကို ခိုးထုတ်ခဲ့ကြတယ်...

အန္တရာယ်စက္ကူဝက် (ဒု-သိမ်း) ၁၉၇

အဲဒီလိုခိုးထုတ်ဖို့အတွက် ငါတို့က တုရှောင်လင်း-အို အကူအညီတောင်းတယ်... ပြီးတော့ အဲဒီကိစ္စကို ထျန်းခမ်းလိုအပေါ် ပုံချလိုက်တယ်... ရတနာသေတ္တာနှစ်လုံးကို လိဂ္ဂဆင်းက တာဝန်ယူပြီး ဝက်ခွဲတယ်... ပြီးတော့ လျှံဝက်မြေပုံရေးဆွဲပြီး တစ်ယောက်တစ်ပိုင်းဆီယူခဲ့တယ်... ဒါနဲ့ငါက တုရှောင်လင်းနဲ့ပူးပေါင်းပြီး မြေပုံတွေကို ခိုးယူခဲ့တယ်... ဒါပေမယ့် အဲဒီမြေပုံက အစစ်မဟုတ်ဘူး... လိဂ္ဂဆင်းက ငါတို့ကိုလိမ်ပြီး ရေးခဲ့တဲ့ မြေပုံပဲ"

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

"အချင်းချင်း သစ္စာဖောက်ကြတာပဲ"

ဟု ပြောလိုက်၏။

ချောင်ဖုံးက ရယ်မောလိုက်ပြီး...

"ဒီမှာ ကျုပ်ကိုလာမချနဲ့... လိဂ္ဂဆင်း အခုလိုချမ်းသာနေတာ အဲဒီပစ္စည်းကြောင့်ကွ... သူက သေတ္တာကိုဝက်တဲ့အခါ သေတ္တာထဲက နှိုက်ယူထားခဲ့တာ... သူကစပြီး သစ္စာဖောက်တာ"

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဘာမျှပြန်မပြောပါ။ သူသည် လောဘတက်နေသောချောင်ဖုံးကို စိတ်ပျက်စွာ ကြည့်လိုက်မိ၏။

ချောင်ဖုံးက...

"လိဂ္ဂဆင်းက သေတ္တာကိုသွားဝက်တုန်းက မင်းရဲ့ အဖေခေါ်သွားခဲ့တယ်... ပြန်လာတော့ မင်းရဲ့အဖေပါမလာတော့ဘူး...

နောက်တော့ သူက မင်းရဲ့ အဖေကို ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ နယ်ခြားကိုခိုင်းလိုက်
တယ်လို့ သတင်းလွင့်တယ်... ပြီးတော့ မင်းရဲ့ အဖေသေပြီလို့ သ
တင်းလွင့်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“ရှောင်ထုန်းက ကျုပ်အဖေမသေဘူးလို့ ပြောတယ်... အဲဒါ
အမှန်ပဲလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ချောင်ဖုံးက ရယ်မောလိုက်ပြီး....

“မင်းကို တုရှောင်လင်းနဲ့ ရန်တိုက်ပေးလိုက်တာ... မင်းအ
ဖေသေတယ် မသေဘူးဆိုတာ လိဂ္ဂဆင်းပဲသိမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး....

“ဗေဒင်ဆရာနတ်ပါးစပ်ကို ဘယ်သူသတ်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ချောင်ဖုံးက ပြုံး၍....

“ကျုပ်တစ်ခုပြောဖို့မေ့သွားတယ်... အမှန်တော့ ကျုပ်က
စာပေပညာရှင် မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းသည် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ....

“ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ခေါ်လာတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ချောင်ဖုံးက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“မင်းက ငါတို့ကိုကူပြီး သေတ္တာတွေရှာပေးဖို့ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက....

“ကျုပ်မှမသိတာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ချောင်ဖုံးက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“လိဂ္ဂဆင်းနဲ့ငါနဲ့က အရမ်းရင်းနှီးတာ... သူ့ရဲ့အကျင့်ကို ငါ
က ကောင်းကောင်းသိတယ်... သူက မင်းကိုထူးထူးခြားခြား ဘာ
ပြောခဲ့ဖူးလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“ဘာမှမပြောခဲ့ဘူး”

ချောင်ဖုံးက ပြုံးကာ....

“သူက မင်းကိုကဗျာတွေ သီချင်းတွေသင်ပေးဖူးလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက....

“ဒါတော့ သင်ပေးတာပေါ့”

ချောင်ဖုံးက ပြုံးကာ....

“မင်းကိုသင်ပေးပြီး မကြာခဏ မင်းကို ပြန်ဆီပြခိုင်းတဲ့က

ဗျာတို့ သီချင်းတို့မရှိဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ချောင်ဖုံး၏စကားကြောင့် လျှံစန်းသည် ကဗျာတစ်ပုဒ်ကိုသ
တိရလာ၏။

ထိုကဗျာကိုငယ်စဉ်ကတည်းက သင်ပေးထားခဲ့ပြီး မကြာခ
ဏပြန်၍ ရွတ်ဆိုင်းခဲ့သောကဗျာဖြစ်၏။

သို့အပြင် ထိုကဗျာက မင်းကိုချမ်းသာကြီးပွားလိမ့်မယ်ဟု
ပြောခဲ့၏။

ထိုကဗျာသည် (၉)ထပ်စေတီကိုပူဇော်သော ကဗျာတစ်ပုဒ်
ဖြစ်၏။

ချောင်ဖုံးက လျှံစန်း၏ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကို ကြည့်
ကာ...

“မင်း သတိရပြီလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံစန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ပြလိုက်
၏။

ချောင်ဖုံးသည် ထိုကဗျာကိုနားထောင်ပြီး ဦးနှောက်ခြောက်
သွားဟန်ဖြင့် ဦးခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်၏။

ပြီးမှ ရုတ်တရက် လက်ကိုမြှောက်ကာ လျှံစန်းကိုရိုက်ချ
လိုက်၏။

“ဖြန်...”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ လျှံစန်းသည် မြေပေါ်သို့လဲကျသွား

၏။

ချောင်ဖုံးက....

“မင်းမသေချင်ရင် မှန်မှန်ပြော....”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းက....

“ဒီကဗျာပဲ... မကြာခဏ ဆိုခိုင်းတာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ချောင်ဖုံးက နှုတ်ခမ်းကိုလိုက်ပြီး လျှံစန်းကိုခြေထောက်
ဖြင့် ဆောင့်ကန်လိုက်၏။

ရှောင်ထွန်းက ပြုံးကာ...

“ကျွန်မပြောသားပဲ... ထိုက်လုံက သူထက်/အသုံးဝင်မယ်
လို့”

ချောင်ဖုံးက....

“နင်က ဘာသိလို့လဲ... ထိုက်လုံက သူထက်ပိုပြီး အကင်းပါ
တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းသည် လဲကျနေရာမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်း
မှစီးကျလာသောသွေးစများကို လက်ခံဖြင့်သုတ်လိုက်၏။

ထိုစဉ် သူ၏မျက်လုံးက တစ်နေရာသို့ ရောက်ရှိသွား၏။

ထိုနေရာ၌ (၉)ထပ်စေတီ၏ အရိပ်ကျရောက်နေ၏။

လျှံစန်းသည် (၉)ထပ်စေတီကို တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်
၏။

(၉)ထပ်စေတီ၏ထိပ်ဖျား၌ လဝန်ကြီးကရှိနေ၏။

“တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ရတနာတွေဟာ လပြည့်ဝန်းကြီးသာ
တဲ့ အချိန်(၉)ထပ်စေတီ၏ထိပ်ဖျားမှာ ရှိတယ်”

ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသောကဗျာကို လျှံစန်းက သတိရလာ၏။

လိရူဆင်းသည် လျှံစန်းကို ကဗျာများသင်ပေးခဲ့၏။

လိရူဆင်းသင်ပေးခဲ့သောကဗျာများထဲ၌ ထူးထူးခြားခြား

မွှောကဗျာတစ်ပုဒ်သာ ပါဝင်ခဲ့၏။

ချောင်ဖုံးသည် အလွန်ပါးနပ်သူဖြစ်၏။

သူသည် လျှံစန်း၏အမူအရာကို မြင်တွေ့လိုက်သည်နှင့်(၉)

ထပ်စေတီကို မော့ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် လျှံစန်းကဲ့သို့ပင် မြေပြင်ပေါ်မှစေတီ၏အရိပ်ကို

တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် ချောင်ဖုံးသည် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်

ပြီး...

“ကျေးဇူးပဲ လျှံစန်း”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် ချောင်ဖုံးသည် စေတီ၏အရိပ်ကူးနေသည့်နေရာ

ကို စတင်၍ တူးခိုင်းလေတော့၏။

လျှံစန်းသည် စိတ်ပျက်သွား၏။

ချောင်ဖုံးက ပြုံးကာ....

“ကျုပ်ပြောသားပဲ... လျှံစန်းက အသုံးဝင်ပါတယ်လို့”

ဟု ရှောင်ထုန်းကို လှမ်း၍ပြောလိုက်၏။

လျှံစန်းသည် နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ထား၏။

ချောင်ဖုံး၏လူများက မြေကြီးကိုတူးဆွနေ၏။

သူတို့သည် နှစ်နေရာ သုံးနေရာခန့် တူးမိပြီးသောအခါ ဂေါ်

ပြားနှင့်သတ္တုတစ်ခုခုထိတွေ့သံ ပေါ်ထွက်လာ၏။

“ဒေါက်....”

ထိုအသံကိုကြားလိုက်သည်နှင့် ချောင်ဖုံး၏မျက်နှာသည်

ပြုံးရွှင်သွားလေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

မြေကြီးအောက်ထဲ၌ နစ်မြုပ်နေသော သေတ္တာနစ်လုံးသည်
 မြေပေါ်သို့ပြန်လည်၍ ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်၏။
 ချောင်ဖုံး၏မျက်နှာသည် ပြုံးရွှင်နေ၏။ ရောင်ထုန်းက
 လည်း ပြုံးရွှင်နေ၏။
 ထိုစဉ် လျှံစန်းသည် ထိုနေရာမှထွက်ပြေးသွားလေတော့၏။
 လျှံစန်းက ထွက်ပြေးသွားသောကြောင့် ချောင်ဖုံးက လက်
 ကိုဝှေ့ယမ်းကာ သံမှိုဖြင့်လှမ်းပစ်လိုက်၏။
 “ဖောက်....”
 ဟူသောအသံနှင့်အတူ လျှံစန်း၏ပေါင်ကို သံမှိုက စိုက်ဝင်
 သွားပြီး မြေပေါ်သို့ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး လဲကျသွား၏။
 လျှံစန်းသည် မိမိ၏ပေါင်၌စိုက်ဝင်နေသော သံမှိုကိုကြည့်
 ကာ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပင် အံ့သြသွား၏။
 ထိုစဉ် လက်တစ်ဖက်က လျှံစန်းကိုဆွဲထူလိုက်၏။
 လျှံစန်းက မိမိကိုဆွဲထူလိုက်သောလူကိုမော့ကြည့်ပြီး—
 “ထိုက်... ထိုက်လုံ....”

ဟု စခေါ်လိုက်မိ၏။
 ထိုက်လုံက ပြုံးပြကာ...
 “ကျုပ်ဆရာနဲ့မင်းရဲ့မွေးစားအဖေကို ဘယ်သူသတ်တယ်ဆို
 တာ ကျုပ် သိပြီ”
 ဟု ပြောလိုက်ပြီး ချောင်ဖုံးကိုစူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။
 ထိုအချိန်မှာပင် လျှံစန်း၏ရှေ့သို့ လူတစ်ယောက်ရောက်
 လာ၏။ ထိုလူသည် ဆရာလေးချိုဖြစ်၏။
 ချောင်ဖုံးသည် ဆရာလေးချိုကိုမြင်တွေ့လိုက်သောအခါ
 မျက်စိမျက်နှာပျက်သွား၏။
 ဆရာလေးချိုက ပြုံးလိုက်ပြီး...
 “ချောင်ဖုံး... အစကတော့ တရောင်လင်းရဲ့လက်ချက်လို့
 ကျုပ်က ထင်ခဲ့တယ်... ဒါပေမယ့် သံမှိုကိုတွေ့တော့မှ မင်းရဲ့လက်
 ချက်ဆိုတာ ကျုပ် သဘောပေါက်လာတယ်”
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 ချောင်ဖုံးက ဘာမျှပြန်မပြောပါ။
 ဆရာလေးချိုက...
 “သံမှိုလက်နက်ပုန်းကို ကျုပ်တစ်ယောက်ပဲ အသုံးပြုတယ်
 ... ဒီပစ်နည်းကို မင်းကိုသင်ပေးမိတာ ကျုပ်ရဲ့အမှားပဲ”
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 ချောင်ဖုံးက ရုတ်တရက် ရယ်မောလိုက်ပြီး...
 “လျှံယုစိမ်း... မင်းကသေပြီ... နှစ်ခါပြန်သေလည်း ဘာထူး

၂၀၆ ၁ နန္ဒကျော်သူ

မှာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ချောင်ဖုံး၏စကားကြောင့် လျှံစန်းသည် ဆရာလေးချိုကို
တအံ့ တဩ ကြည့်လိုက်မိ၏။

ဆရာလေးချိုက ပြုံးကာ....

“မင်းနဲ့လီရှူဆင်းနဲ့ ပေါင်းပြီး ငါ့ကိုလုပ်ကြဲခဲ့တယ်... ဒါပေ
မယ့် ငါ မသေခဲ့ဘူး”

ချောင်ဖုံးက ရယ်မောကာ....

“အခု မင်းသေရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ပြီး လက်ကိုဝှေ့ယမ်းကာ....

“သတ်....”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်၏။

ချောင်ဖုံး၏အော်ဟစ်သံအဆုံး၌ ချောင်ဖုံး၏တပည့်များ
သည် လက်နက်ကိုယ်စီကိုင်ကာ လျှံစန်းတို့ထံသို့ပြေးဝင်လာ၏။

ထိုစဉ် ရုတ်တရက် ချင်းချင်းနှင့်ရဲမက်တချို့ ဝင်ရောက်လာ
ပြီး ချောင်ဖုံး၏တပည့်များကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

ထို့ကြောင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော မန်ချူးဥယျာဉ်ထဲ
၌ တိုက်ခိုက်သံများဖြင့် ဆူညံသွားလေတော့သည်မဟုတ်ပါလား။

အန္တရာယ်စက္ကူငှက် (ဒု-သိမ်း) ၂၀၇

တိုက်ခိုက်သံများ တိတ်ဆိတ်သွားသောအခါ မန်ချူးဥယျာဉ်
ထဲ၌ ချောင်ဖုံး၏နဖူး၌ သံမှိုတစ်ချောင်းစိုက်ဝင်နေပြီဖြစ်၏။

ချောင်ဖုံး၏တပည့်များလည်း တချို့တစ်ဝက်သေပြီး တချို့
ကလည်း ဒဏ်ရာရကာ အစွမ်းခံရ၏။

ထိုက်လုံသည် ရှောင်ထျန်းကိုပွေ့ထား၏။ ရှောင်ထျန်း၏
ဒဏ်ရာမှ သွေးများက စီးကျနေ၏။

ချင်းချင်းက လျှံစန်း၏ဒဏ်ရာများကို ဆေးထည့်ပေးနေ၏။
ဆရာလေးချိုက လျှံစန်းကိုပြုံးပြကာ....

“မင်းကိုပစ်ထားခဲ့ရတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ”
ဟု ပြောလိုက်၏။

ပြီးမှ ချင်းချင်းကိုညွှန်ပြကာ....
“သူတို့သားအမိက အဖေကိုကယ်ခဲ့တယ်... နောက်မှ သူတို့

ဟာ ထျန်းခမ်းလုံရဲ့မိန်းမနဲ့သမီးဖြစ်တာကို အဖေကသိခဲ့ရတယ်...
ဒါကြောင့် လီရှူဆင်းတို့ရဲ့ပြစ်မှုကို ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ဖော်ထုတ်ရမလဲဆို
တာ စဉ်းစားခဲ့တယ်... အဲဒီမှာ လူဆိုးထိန်းရှောင်လွှဲက ရတနာ

၂၀၈ နန္ဒကျော်သူ

သေတ္တာပျောက်ဆုံးတဲ့ကိစ္စကို ဖော်ထုတ်ဖို့ အကူအညီတောင်းခဲ့
တယ်... ဒါနဲ့ပဲ ဆရာလေးချိုအဖြစ် ဒီကိုပြန်ရောက်လာခဲ့တာပါ”

ထိုစဉ် လူဆိုးထိန်းရှောက်လေ့ ရောက်လာပြီး...

“ဆရာလေးချိုရဲ့ကျေးဇူးပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် လူဆိုးထိန်းရှောက်လေ့သည် တရားခံများကို
ဖမ်းဆီးပြီး ရတနာသေတ္တာနှင့်အတူ ထွက်သွားလေတော့၏။

လျှံစန်းက ချင်းချင်းကိုကြည့်လိုက်၏။ ချင်းချင်းက လျှံစန်း
ကိုတွဲ၍ထူပေးလိုက်၏။

ထို့နောက် သူတို့သည် (၉)ထပ်စေတီကို မော့၍ကြည့်လိုက်
၏။

ထိုစဉ် အရှေ့ဘက်မှ အာရုဏ်ဦး၏ရောင်ခြည်က ပေါ်ထွက်
လာပြီဖြစ်၏။

မကြာမီ မောင်မိုက်ခြင်းကို အလင်းက ဖယ်ရှားတော့မည်
မဟုတ်ပါလား။

ပြီး၏။

နန္ဒကျော်သူ